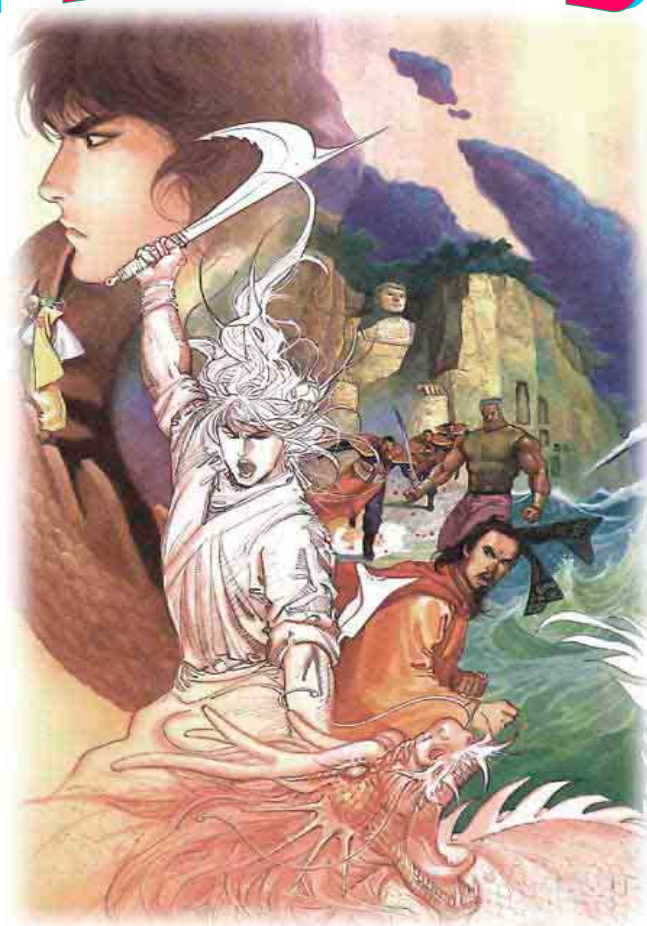

Kho Tàng Kiếm Hiệp
NHAN MÔN QUAN
www.nhanmonquan.com

THIỆT HUYẾT ĐẠI KỲ

Nguyên tác : **Cổ Long**
Mạnh thường quân : Trúc Diệp Thanh, Không Kiếm
Hấp tị cao thủ (scan) : Lâm Đại Ngọc, Trúc Diệp Thanh
Đả tị cao thủ (type) : Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi

Tập 8

Hồi 22

Những Kỳ Lạ Trong Quyền Pháp

Lý Lạc Dương ngồi tránh vào một góc để quan sát toàn cục diện trong đại sảnh, thấy Thủy Linh Quang tựa vào lòng người thiếu phụ áo đen. Nhìn nàng không chỉ yếu ớt mà còn như không mở mắt ra được.

Trác tam nương đang trở tài khinh công bay qua bay lại khiến Thần phủ lực sĩ không đuổi theo kịp, nhưng lão vẫn cứ múa búa nghe vù vù, mặt khác lão cứ chạy như điên. Lão cứ chạy hàng trăm vòng vẫn không thấy chậm lại, lão cũng không hề thấy mệt mỏi. Ai cũng nghĩ lão ta như xương đồng da sắt.

Còn Ma Y Khách và Phong Cửu U đấu với nhau cũng trên dưới năm mươi chiêu. Nghe Phong Cửu U nói:

- Hai mươi chiêu ... rồi hai mươi chiêu nữa mới được hàng !

Trác tam nương nói:

- Để ta đếm thay người. Một chiêu, hai chiêu, chiêu này là chiêu “Song phong thủ”, người xuất chiêu hơi thối quá chừng ... bốn chiêu.

Thân hình Trác tam nương không ngừng qua lại, miệng của bà ta cũng nói không dứt. Chiêu thức của Ma Y Khách đã chậm dần, sắc mặt của lão cũng có mùi trầm trọng nhưng chiêu thức của Ma Y Khách thư thả, tiêu xái.

Trác tam nương lại tru tréo:

- Mười một chiêu, mười hai chiêu. Không được rồi, xem ra hai mươi chiêu cũng không ăn thua gì. Phong lão tứ, để ta thế người ra một chiêu nghe !

Bà ta nói chưa dứt lời, thân hình đã đến kề Ma Y Khách, tay trái Trác tam nương phất nhẹ, năm ngón tay của bà ta như đoá hoa lan phất về hướng Ma Y Khách. Hai ngón cái và ngón trỏ hơi co lại thành một vòng tròn. Còn Bá Vương ngón tay còn lại, nửa duỗi nửa co điểm vào ba huyệt đạo ở hông của Ma Y Khách. Cùng lúc ấy, năm ngón tay của Phong Cửu U như năm chiếc trảo nhằm ngực của Ma Y Khách.

Ma Y Khách biết rằng nếu để năm ngón tay của Phong Cửu U điểm trúng thì sẽ xuyên từ ngực ra sau lưng. Còn để cho ba ngón tay của Trác tam nương điểm vào huyệt đạo cũng không được.

Chỉ trong chớp mắt Ma Y Khách lách mình một cái, lão cởi ngay chiếc áo trên thân mình rồi thuận tay liệng chiếc áo trông như một đám mây đen bay tới. Tuy chỉ là

một chiếc áo nhưng từ tay Ma Y Khách phóng ra đều mang đầy chân lực. Thấy vậy, Phong Cửu U đâu dám chậm trễ, hấn hét to :

- Hảo chiêu !

Rồi hấn phóng người lùi lại phía sau. Trác tam nương cũng phải tự rút tay về. Ngón tay giữa của bà ta liền đổi phương vị búng ra một cái.

Ngón tay trở của Trác tam nương tuy không điểm trúng huyết của Ma Y Khách nhưng chân khí của bà ta từ đầu ngón tay bay ra. Ma Y Khách cảm thấy như người lão bị cho đảo, miệng lão ứa máu chột nghe tiếng gió tựa hồ như Thái Sơn áp đỉnh chụp xuống đầu Ma Y Khách. Nguyên do bởi Ma Y Khách cản đường thần phủ lực sĩ nên lão ta mới nện búa xuống.

Ma Y Khách không dám chống đỡ mà chỉ lách mình tránh, phía sau lưng lại có tiếng:

- Còn ta nữa !

Phong Cửu U ở sau lưng Ma Y Khách phóng ra một chiêu. Nếu Ma Y Khách tránh chiêu này thì phải rơi vào đường búa của Thần phủ lực sĩ, mọi người trông thấy đều giật mình lo cho Ma Y Khách.

Không ngờ, Ma Y Khách dù đang bị tấn công hai phía nhưng vẫn không rối loạn, chân phải nhẹ nhàng phóng cước, tay Ma Y Khách liệng chiếc áo phủ lưới búa. Chiếc áo thì nhu nhuyễn, còn lưới búa thì cương mãnh. Nhưng nhu năng khắc cương nên chiếc áo bao trùm gọn cả lưới búa khiến tay của Thần phủ lực sĩ bị chấn động. Cả Ma Y Khách và lão đều ngã ra sau.

Phong Cửu U vừa tránh một cước của Ma Y Khách. Bây giờ thấy thân hình của Ma Y Khách nhào xuống làm sao hấn bỏ mất thời cơ, hấn vừa cười vừa nói:

- Đây là chiêu thứ mười bốn.

Song quyền của hấn phóng ra.

Quần hào cho rằng Ma Y Khách không thể nào tránh được quyền ấy. Người thì vui mừng, người thì lo lắng nhưng cũng có người nhắm mắt không dám nhìn. Cũng trong thời điểm ấy, chột nghe một tiếng hét như sấm:

- Phong Cửu U, người dám to gan !

Một chàng thiếu niên áo đen đang đứng trước bức rèm màu đen. Nếu không phải là Thiết Trung Đường thì còn ai nữa ?

Tuy Phong Cửu U là con người chưa hề biết sợ trời, sợ đất nhưng trong lúc ấy hấn cũng phải biến sắc, tay hấn sắp đụng vào áo của Ma Y Khách nhưng cả hai tay hấn phải buông thõng xuống.

Tất cả mọi người có mặt trong đại sảnh đều thất kinh. Có người thì vui mừng, có người thì thất vọng. Người đang đứng vì ngạc nhiên quá nên ngồi xuống, kẻ đang ngồi thì vụt đứng lên. Ai nấy đều la to:

- Người vẫn chưa chết !

Những người vui mừng quá độ, chưa kịp đứng dậy lại bị ngã xuống do vì chóng mặt.

Mọi người tuy có kẻ vui người buồn khác nhau. Nhưng có một điểm giống nhau là người nào cũng không ngờ Thiết Trung Đường vẫn còn sống.

Chỉ có một mình Trác tam nương vẫn tiếp tục bay qua bay lại, lo Thần Phủ lực sĩ đang đuổi theo sau lưng bà. Thần phủ chỉ nghe theo lệnh của Phong Cửu U mà thôi. Còn mọi việc khác lão không cần nghe không cần hỏi.

Thiết Trung Đường ngang nhiên bước tới xem như không có ai trước mặt. Chẳng những chàng không có dấu hiệu gì đang chấn thương mà thần thái như sáng ra.

Phong Cửu U nheo mắt nói:

- Tiểu hoá tử, ngươi đã bị một quyền của Thần phủ lực sĩ thế mà vẫn còn vênh mặt chường ra đây sao ?

Lão nói xong lại dang tay tiếp:

- Lực sĩ hãy dừng tay !

Thiết Trung Đường nói:

- Thúc thúc của ta vốn là một hảo hán anh hùng, đầu đội trời, chân đạp đất, ngươi làm cho thúc thúc ta đến hình dạng như vậy, thế là như thế nào, ngươi hãy nói mau!

Phong Cửu U vẫn tỏ ra cao ngạo:

- Tiểu hóa tử, không lễ độ gì cả, Phong tứ thái gia hỏi ngươi, ngươi phải cứ thật mà nói ra lại còn dám hỏi ngược !

Thiết Trung Đường cười nhạt:

- Hôm nay ngươi phải nói rõ tại sao ngươi làm cho thúc thúc ta phải như thế, ngươi phải trả lại hồn cho thúc thúc ta, còn không thì hãy liệu mà giữ thân.

Trác tam nương vỗ tay nói:

- Chuyện lạ thì lúc nào lại không có. Nhưng trong cái năm này đặc biệt là nhiều hơn cả. Chỉ một thằng tiểu tử mà lại dám nói năng như thế đối với Phong Lăng Phong Cửu U thì quả thật lạ lùng.

Phong Cửu U hỏi gặng:

- Nếu không thì sao ?

Thiết Trung Đường lạnh lùng:

- Nếu không thì ta không còn nể mặt nữa đâu !

Thiết Trung Đường nhìn qua Trác tam nương nói:

- Còn người, nếu người không trả Thủy Linh Quang cho ta thì cũng như lão ấy.

Mọi người nghe Thiết Trung Đường nói năng ngang tàng như vậy ắt là không tránh được rắc rối. Ngay cả Ma Y Khách cũng lo lắng cho chàng. Lão chuẩn bị sẵn sàng, tùy theo tình hình mà giúp chàng.

Phong Cửu U nhìn Trác tam nương, lão rất tức giận nhưng chưa dám ra tay. Bởi hai người này đều là những con người giảo hoạt. Thấy Thiết Trung Đường không chết đã là một chuyện kỳ quái rồi. Bây giờ lại thấy chàng xem như không có ai ra gì thì thế nào hẳn cũng có chỗ dựa vững như núi. Chỗ dựa đó là một con người mà cả hai đều sợ. Đến khi Phong Cửu U và Trác tam nương nhìn phía sau bức rèm đen vẫn không thấy động tĩnh gì cả. Trác tam nương mới lớn tiếng:

- Thì ra tiểu tử này quá vô lễ, Phong lão tử, sao người không cho nó một bài học.

Phong Cửu U cười một tiếng rồi hấn nói:

- Có mặt Tam nương ở đây, tiểu đệ không dám hành động trước.

Thiết Trung Đường lớn tiếng hỏi:

- Những điều ta hỏi, hai người hãy mau trả lời, còn không thì chớ trách ta chẳng biết khách khí !

Lý Kiếm Bạch nhìn Thiết Trung Đường, hấn vừa lạ vừa phục, chỉ hận rằng bản thân hấn không được như vậy.

Bọn Hắc Tinh Thiên đều là những con người vừa gian vừa giảo hoạt. Nhưng đã nhiều lần bị Thiết Trung Đường qua mặt nên hận chàng đến xương tủy. Bây giờ thấy Thiết Trung Đường như vậy, bọn chúng ngại rằng chàng sẽ âm mưu gì đây.

Tư Đồ Tiểu thì vỗ vai Hắc Tinh Thiên nói:

- Vì Phong lão tiên bối chưa biết võ công của hấn cao hay thấp, nên bị hấn làm cho khựng lại. Nhưng võ công của hấn thì chúng ta đều biết rõ.

Hắc Tinh Thiên đồng ý:

- Đúng như vậy ! Tên tiểu tử này đã gạt chúng ta nhiều lần rồi. Bây giờ chúng ta không thể để bị hấn gạt một lần nữa. Tư Đồ huynh ! Tiểu đệ ra tay trước hay là đại huynh !

Tư Đồ Tiểu chưa kịp trả lời thì đã nghe tiếng của Thịnh đại nương :

- Phong lão tiên bối chẳng cần phải động thủ. Để già này dạy cho cái tên tiểu tử ấy một bài học về cái tội không kính trọng bậc tôn trưởng !

Nguyên do Thịnh đại nương đầy oán hận Thiết Trung Đường.

Từ hồi nãy đến giờ Phong Cửu U và Trác tam nương chưa biết phải hành động như thế nào. Bây giờ nghe có người thay họ xem vàng đá ra sao nên cả hai người rất mừng.

- Rất tốt !

Thịnh đại nương liền chống gậy đứng dậy. Thấy vậy, Thịnh Tồn Hiếu đang đứng sau lưng nói:

- Mẫu thân, xin mẫu thân hãy nhường cho con !

Thịnh Tồn Hiếu lo sợ mẫu thân chàng quá nên mới nhảy ra, không ngờ Thịnh đại nương nạt:

- Lần này không cần người ra tay !

Bà nhảy tới trước mặt Thiết Trung Đường. Hai tay bà ta nắm trượng hét:

- Hãy đến đây !

Thấy mẫu thân như vậy, Thịnh Tồn Hiếu vừa lo vừa hoảng, hấn nhìn về phía Thiết Trung Đường nói:

- Thiết huynh ...

Tồn Hiếu tuy chưa nói ra ba chữ “hãy lưu tình” nhưng với tia nhìn của Tồn Hiếu cũng như đã nói ra.

Thiết Trung Đường như hiểu ý gật gật đầu. Trác tam nương giục:

- Sao ? Còn chờ gì nữa ?

- Không chờ đợi gì cả.

Thịnh đại nương phóng trượng ngay. Thịnh đại nương tuy tuổi đã già nhưng công lực của bà ta không già. Một trượng của bà ta quét một vòng nghe như có tiếng sấm rền.

Thiết Trung Đường nhường luôn ba chiêu. Chàng nghĩ thầm:

“Ta nể mặt đứa con có hiếu của người, hôm nay ta tha cho người một lần !”

Chàng liền tung ra mấy chưởng. Với công lực của Thiết Trung Đường hiện nay, nếu so sánh với công lực của chàng trước kia thì bây giờ đến mười lần. Mấy chưởng vừa rồi tuy chỉ tùy ý tung ra nhưng chưởng phong vẫn rất mạnh.

Thịnh đại nương cũng phải khen:

- Hảo tiểu tử ! Công lực tiến bộ ghê !

Bà ta không biết Thiết Trung Đường đâu chỉ tiến bộ chút đỉnh về công lực nên bà ta vẫn phóng trượng đánh xuống đầu chàng.

Thiết Trung Đường chợt trở tay một cái, mọi người đều không thấy chàng trở tay như thế nào mà đã bắt được đầu trượng. Chỉ có Ma Y Khách mới biết chiêu thức ấy là một trong những chiêu thức ở trong các bức tranh trên tường.

Thịnh đại nương nghe như có luồng khí lực từ đầu trượng chạy vào, bản thân không thể nào chống nổi, bà ta sợ quá đành phải liệng cây gậy.

Không ngờ lúc ấy Thiết Trung Đường đã buông tay ra rồi, nhưng sức mạnh còn sót lại Thịnh đại nương vẫn không chịu nổi.

Thiết Trung Đường mỉm cười hỏi:

- Thịnh đại nương, bà đã bị đứt gân chưa ?

Thịnh đại nương càng già, tâm hiếu thắng càng mạnh, thế mà bây giờ bà ta nói nhỏ nhỏ:

- Già rồi, già rồi, không dùng gì được cả rồi.

Thấy vậy Thịnh Tôn Hiếu vội vàng nháy ra nói với mẫu thân:

- Mẫu thân, xin mẫu thân hãy nghĩ ngơi !

Thực ra Tôn Hiếu đã biết rõ. Chàng nhìn qua Thiết Trung Đường cười có ý cảm kích.

Thiết Trung Đường cũng cười trả như hiểu ý. Bọn Tư Đồ Tiểu đều là hạng người giả trá, nhưng chúng không nhận ra tình trạng của Thịnh đại nương, bởi chúng chưa biết Thiết Trung Đường có nội lực mạnh đến như thế.

Hắc Tinh Thiên đồng dục:

- Để Hắc mỗ cho hấn một bài học.

Phong Cửu U và Trác tam nương thấy võ công của Thiết Trung Đường lúc thì mạnh, lúc thì yếu nên không biết chắc võ công của chàng sâu cạn như thế nào. Khi nghe Hắc Tinh Thiên nói, hai người mừng rỡ:

- Đúng như vậy, mau mau dạy cho hấn một bài học !

Hắc Tinh Thiên lớn tiếng:

- Thiết Trung Đường ! Tuy bụng của ngươi đầy kế gian. Lần này, ta với người, thương đao đối mặt một trận để ta xem ngươi còn giở trò gì nữa !

Tinh thần Thiết Trung Đường rất phấn chấn, chàng thâm nghĩ:

- Nếu tổ tông của bản môn có linh thiêng thì hãy hộ trì cho con vì chư tiên nhân giết kẻ thù số một này !

Chàng liền bước tới nói:

- Muốn chết sao mà dám động thủ !

Thiết Trung Đường nhìn Hắc Tinh Thiên đang đi tới. Sắc mặt của hắn đầy vẻ đắc chí, nhưng bước đi của hắn rất thận trọng. Thiết Trung Đường lại tự nghĩ:

“Không đúng ! Hiện giờ chưa có mặt các vị sư phụ, sư thúc, nếu mình xem thường giết hắn. Thì, một là khổ cho chính hắn, hai là nổi cừu hận của sư phụ, sư thúc không tiêu được. Hà huống, bây giờ nếu mình tỏ rõ võ công của mình thì không tránh khỏi “phạt cổ răn sợ”, đồng thời bọn Tư Đồ Tiểu sẽ bày ra kế gian, chắc gây khó khăn mới.”

Hắc Tinh Thiên thấy mặt Thiết Trung Đường thay đổi sắc mặt. Hắn cho rằng chàng sợ nên hắn càng tỏ ra hung hăng hơn. Hắn cười khoái trá :

- Ta nhường ngươi ba chiêu rồi hãy xem chưởng lực của ta !

Tuy Hắc Tinh Thiên nói như vậy nhưng hắn ra chưởng ngay. Chưởng thế của hắn rất nhanh, chỉ trong chớp mắt hắn đã tung ra ba chiêu. Thiết Trung Đường vẫn lạnh lùng nói:

- Ta nhường ngươi ba chiêu nào có ngại gì !

Chàng không hề ra tay mà chỉ tránh né cả ba chiêu. Nên biết rằng, Thiết Trung Đường đã khổ công nghiên ngẫm tập luyện các chiêu thức trên những bức họa của Ma Y Khách. Chỉ trong vòng bảy ngày nhưng chàng đã tiếp nhận không ít. Những chiêu thức trong tranh đều lại đạo giữ thân, chỉ thủ chứ không công. Thiết Trung Đường tránh được cả ba chiêu, so với bình thường không thể nào ngờ được. Tuy ba chưởng của Hắc Tinh Thiên rất nhanh, thế mà vẫn không đụng đến được tay áo của chàng. Ngay cả bọn cao thủ như Phong Cửu U cũng phải ngỡ ngàng. Còn bọn Tư Đồ Tiểu chứng kiến rõ ràng, bọn chúng cũng phải sợ hãi. Chỉ một mình Lý Kiếm Bạch không ngớt lời tán thưởng.

Cả cuộc đời Hắc Tinh Thiên đã giết người không biết bao nhiêu lần. Lúc này hắn cũng phải giật mình. Tuy vậy, hắn vẫn trở tay phóng chưởng liên tục.

Thiết Trung Đường có ý thể nghiệm lại võ công trên tường tức là Phong, Bế, Lan, Tỏa. Tất cả cũng đều để thủ chứ không công, nên chàng vẫn không ra chiêu.

Những chiêu thức dùng để thủ này là khắc tinh của “Thất tiên nữ trận”. Sử dụng chúng để đối phó với Hắc Tinh Thiên cũng đã đủ rồi.

Đã trải qua mười chiêu, chiêu thức của Hắc Tinh Thiên mỗi lúc mỗi nhanh hơn, trên trán hắn đã lấm tấm mồ hôi. Rõ ràng là những chiêu thức của Thiết Trung Đường khiến hắn lo sợ.

Chợt Tư Đồ Tiểu hét lớn:

- Hắc Bạch Song Tiên đang đấu với kẻ thù, bất luận đối thủ nhiều hay ít, anh em chúng ta phải nhất tề ra tay. Bạch nhị đệ, đệ có ý kiến gì không ?

Tuy Tư Đồ Tiểu nói với Bạch Tinh Võ, nhưng hắn nói rất lớn, người nào cùng nghe rõ. Ý của Tư Đồ Tiểu là muốn Bạch Tinh Võ thừa lúc này ra tay.

Bạch Tinh Võ không chờ Tư Đồ Tiểu nói hết lời, hắn đứng dậy nói lớn:

- Chính là như vậy.

Thân hình hắn chỉ nháy một bước đến bảy thước xông vào vòng chiến.

Thấy vậy, Tư Đồ Tiểu tươi cười mỉa mai:

- Chỉ tiếc rằng tại chỗ này và ngay bây giờ thằng tiểu tử này không tìm ra người giúp sức. Đối thủ càng đông thì lại càng thấy chân lực của Hắc Bạch song tinh.

Tư Đồ Tiểu biết rằng Ma Y Khách sẽ không ra tay. Lý Lạc Dương thì đã già, hắn không dại gì tự nhảy vào vòng nước lửa. Chính vì vậy nên Tư Đồ Tiểu mới lớn tiếng. Hắn chỉ liếc nhìn qua Lý Kiếm Bạch.

Quả nhiên thấy Lý Kiếm Bạch như muốn xông ra. Nhưng khi liếc thấy Thiết Trung Đường tung hoành giữa Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ, chàng vẫn thủ chứ không tấn công. Chỉ từng đó cũng đủ cho Lý Kiếm Bạch cùng mọi người thất kinh.

Nên biết rằng một khi Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ liên thủ đối địch thì bọn họ phối hợp chiêu thức chẳng khác gì như nước với lửa.

Ngày xưa, võ công của bọn Long môn ngũ bá vẫn phải thất bại dưới sự liên thủ của Hắc Bạch song tinh. Những điều mà Tư Đồ Tiểu đã nói ra cũng rất đúng với thực tế. Huống hồ, bây giờ tiếng tăm của Thiết Trung Đường đâu đã có gì, lại đang một đấu với hai. Bọn Tư Đồ Tiểu đã từng chứng kiến võ công của chàng. Nhưng bọn họ rất lấy làm lạ.

Tư Đồ Tiểu trầm nhủ:

“Võ công của tên này sao tiến bộ nhanh thế, thực là hiếm có trong thiên hạ. Nếu hôm nay không trừ được hắn thì sau này làm sao mà trừ khử hắn được.”

Tư Đồ Tiểu vừa nghĩ đến đó, hắn liền la lớn:

- Ngũ Phúc liên minh, sống chết đều có nhau. Tư Đồ Tiểu này làm sao đứng nhìn Hắc Bạch song tinh đang khổ đấu được.

Tuy hắn chỉ tự nói với mình. Thực ra, hắn muốn cho mọi người nghe. Lý Kiếm Bạch nghe xong liền nổi giận:

- Lý do để Ngũ Phúc liên minh thì cũng chỉ là hạng người lấy nhiều thắng ít mà thôi.

Tư Đồ Tiểu cứ xem như không nghe, hắn phóng tới nói lớn:

- Hắc đại ca, Bạch nhị ca hãy dừng tay nghỉ. Để tiểu đệ cho hấn một bài học.

Hấn hiểu rõ Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ không đời nào chịu dừng tay, hấn vừa nói vừa phóng ngay mấy chiêu vào Thiết Trung Đường. Quả nhiên Hắc Bạch song tinh không hề có ý rút lui. Ngược lại cả hai người liên tục tấn công.

Thấy bất bình, Lý Kiếm Bạch nổi giận:

- Như thế thì còn ra gì nữa !

Chàng xãng tay áo định tham chiến nhưng Lý Lạc Dương đã chặn lại nói:

- Con hãy xem đã, chốc nữa cũng không muộn.

Lý Kiếm Bạch đưa mắt nhìn quanh, tại hiện trường tuy đông đảo quần hào nhưng tình huống vẫn chưa biến chuyển gì cả, chỉ thấy Thiết Trung Đường khi cao khi thấp, tránh né qua về, tránh được tất cả chiêu thức của bọn Tư Đồ Tiểu. Thì ra, Thiết Trung Đường vẫn chưa có công, như chỉ có khí nhưng không có lực, tựa hồ như chàng đang còn bệnh nặng. Nhưng bất luận chiêu thức của bọn Tư Đồ Tiểu mạnh đến đâu, chỉ thấy Thiết Trung Đường phẩy tay nhẹ thì sức mạnh của đối phương đều tiêu tán. Có khi cả thủ quyền của bọn họ nhất tề phóng ra, chàng chỉ lách mình tránh nhưng chàng vẫn không trả đòn. Lý Kiếm Bạch nhìn ngơ ngác rồi nói thì thầm:

- Quyền pháp gì mà lạ vậy cà ?

Ma Y Khách mỉm cười nói:

- Đó là “Bệnh Duy ma quyền”

Lý Kiếm Bạch vô cùng ngạc nhiên hỏi:

- Như thế nào gọi là “Bệnh Duy ma quyền” ?

Ma Y Khách đáp:

- Đó là quyền pháp ở trên bốn bức tường

Lý Kiếm Bạch tròn mắt không hiểu gì cả. Phong Cửu U, Trác tam nương cùng với mấy thiếu phụ áo đen đều quay đầu nhìn lên bốn bức tường. Cả mấy người nhìn một hồi rồi quay đầu lại.

Ma Y Khách lạnh lùng nói:

- Mấy vị tự thị sức mình. Nếu không muốn học quyền pháp của ta thì làm sao ta giảng giải được.

Trác tam nương khen:

- Đúng là người thông minh.

Phong Cửu U nói:

- Ta đâu có bệnh thì làm sao học “Bệnh Duy ma quyền” !

Nghe thế, Ma Y Khách cười ha hả:

- Người hiểu gì, “Bệnh Duy ma quyền” của ta..

Bỗng nhiên Ma Y Khách nhận ra câu nói của Phong Cửu U là cố ý trêu chọc mình. Còn không, với võ công của lão thì làm sao không hiểu được loại võ công ngoại hạng. Vừa nghĩ đến đó, Ma Y Khách không nói nữa.

Phong Cửu U cũng khen:

- Kể ra người cũng thông minh.

Nguyên do “Bệnh Duy ma quyền” là có cái ý “Thiên nữ tản hoa, Duy ma bất nhiễm” dù cho chiêu thức của đối phương như hoa bay kín trời nhưng vẫn không trúng vào người Thiết Trung Đường.

Quyền Duy mà và Trận tiên nữ vừa tương sanh lại vừa tương khắc. Khi sử dụng quyền Duy ma có nghĩ là lấy ít thắng nhiều, lấy tĩnh thắng động.

Trong bảy ngày khổ tâm nghiên cứu, Thiết Trung Đường đã thấy rõ tinh nghĩa của quyền Duy ma, chàng nhớ nằm lòng. Chỉ có điều cách thức biến hóa của nó thì Thiết Trung Đường chưa được nhuần nhuyễn.

Cả Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ và Tư Đồ Tiểu nếu mới bắt đầu mà cả ba người liên thủ tấn công, Thiết Trung Đường chưa biến hóa được thì ắt là chàng đã bị hại. Nhưng ở đây, khi bắt đầu chỉ có một mình Hắc Tinh Thiên, đây là dịp tốt để Thiết Trung Đường thử nghiệm. Khi chiêu thức của chàng đã thuần thục thì lại thêm Bạch Tinh Võ nhảy vào. Một lần nữa giúp chàng trắc nghiệm lại chiêu thức. Cho đến khi Tư Đồ Tiểu nhảy vào trận thì Thiết Trung Đường đã thư thả đấu với cả ba người, chàng lại thấy rõ khả năng biến hóa rất tinh diệu của chiêu thức. Tất cả đều không thoát ra khỏi cái tinh nghĩa “lấy tĩnh chế động” của quyền “Duy ma”. Chàng không cần phải né tránh, mà cứ đứng ngay chính giữa chẳng khác gì chống cây đứng giữa dòng nước.

Những chiêu thức của bọn Tư Đồ Tiểu chẳng khác nào dòng nước đang chảy đến, nhưng lại gặp phải một người đang chống trụ đứng chính giữa nên dòng nước phải rẽ bốn phía.

Phong Cửu U đứng nhìn một lát, lão cười nhạt:

- Đúng, loại quyền pháp đó nó có đạo lý của nó, nhưng đó chỉ là thứ quyền pháp chỉ có bại chứ không thể nào thắng được. Chỉ có tiểu tử ấy mới học mà thôi.

Khi đấu với người khác mà chỉ thủ chứ không công, thì rõ ràng chỉ chờ bại. Câu nói của Phong Cửu U quả thật đúng với tâm lý của mọi người. Chỉ có Ma Y Khách mỉm cười nói:

- Người hãy chờ xem.

Ma Y Khách nói chưa dứt lời thì đã nghe Tư Đồ Tiểu la lớn:

- Thịnh đại nương, Thịnh thế huynh. Hôm nay hai vị chỉ đứng xem hay sao ?

Tử Tâm kiếm khách Thịnh Tôn Hiếu vừa muốn đáp lời:

- Lấy đông để thắng ít. Thịnh mỡ chẳng bao giờ hành động.

Không ngờ Thịnh Tôn Hiếu chưa kịp nói đã thấy Thịnh đại nương nhảy ra.

Nguyên do, Thịnh đại nương thâm nghĩ:

“Chúng ta lấy bốn chọi một thì chắc chắn là phải hạ thằng tiểu tử này!”

Thế là bà ta vẩy trượng đánh vào Thiết Trung Đường.

Thịnh Tôn Hiếu muốn ngăn cũng không kịp, Tư Đồ Tiểu lại nhắc:

Thịnh đại nương đánh xa, chúng tôi đánh gần. Cả trên dưới, trái phải, xa gần cùng tấn công, hấn còn đường nào mà chạy khỏi.

Cả bốn người đều cảm thấy rất tin tưởng phần chấn nên nhất tề nói lớn:

- Người còn chạy đường nào !

Cần biết rằng bốn người này đều có tên tuổi trong giới giang hồ, nhưng bây giờ họ lại lấy bốn chọi một thì còn mặt mũi chỗ nào. Nếu lại bị Thiết Trung Đường tái sanh cho một lần nữa thì lại càng không còn mặt mũi để nhìn giang hồ. Thế là cả bốn người cùng một lòng quyết hạ Thiết Trung Đường tại đương trường để lấy lại danh dự nên họ càng ra tay độc hại hơn. Nào quyền, nào cước, nào trượng nhất tề ập tới.

Thiết Trung Đường chỉ chuyển bộ như nghiêng mình, phóng ra khỏi đường chưởng và trượng. Chưởng trái của chàng quét vào mặt Hắc Tinh Thiên, thuận đà chàng bế chiêu thức của Bạch Tinh Võ, hướng phải chàng bắt trượng của Thịnh đại nương, đây chỉ là thế bắt chứ không hóa khí, thế mà Thịnh đại nương hướng một trượng quét về phía Tư Đồ Tiểu và Hắc Tinh Thiên.

Bản thân đường trượng này vốn đã có sức mạnh kinh người, bây giờ Thiết Trung Đường lại thêm sức đẩy vào nên sức mạnh không lường được. Cả Tư Đồ Tiểu và Hắc Tinh Thiên đâu dám đỡ mà vội nhảy lui mấy thước.

Thấy vậy, Hắc Tinh Thiên nổi giận:

- Như vậy là sao ?

Hai má già nua của Thịnh đại nương cũng phải ửng hồng.

Riêng Tư Đồ Tiểu thì hiểu rằng chiêu ấy do Thịnh đại nương không tự chủ, nên hấn nói:

- Hãy ít nói mà nên ra tay nhiều !

Cả ba người đều hận Thiết Trung Đường nên lại nhất tề xông tới.

Ma Y Khách cười lớn:

- Người biết chưa. Đó là lấy ít thắng nhiều, lấy thủ thắng công, ai bảo rằng quyền pháp này chỉ có bại chứ không thắng ?

Ma Y Khách cũng bắt chước cái cách nói của Tư Đồ Tiếu. Nên câu nói vừa rồi tuy lão mắng Phong Cửu U nhưng sự thật thì Ma Y Khách chỉ điểm cái tinh nghĩa của quyền pháp.

Thiết Trung Đường vốn đã có tính “ngộ” rất cao. Nên chàng vừa nghe Ma Y Khách nói thoát nhiên đại ngộ.

Chợt thấy Bạch Tinh Võ ra chiêu “Độc xà tầm huyết”, Thiết Trung Đường tay trái phản chưởng phong một chiêu, sức mạnh thấu vai. Chiêu thức của Bạch Tinh Võ không còn tự chủ đánh vào thiết trượng của Thịnh đại nương nên cả hai người buộc phải thu hồi chiêu thức. Tay trái của Thiết Trung Đường nắm vào đầu trượng của Thịnh đại nương và đẩy hướng song chưởng của Hắc Tinh Thiên vào Tư Đồ Tiếu.

Tư Đồ Tiếu thấy trượng của Thịnh đại nương và song chưởng của Hắc Tinh Thiên đều nhắm vào người hắn. Hắn thất kinh không còn kịp suy nghĩ liền phóng một chiêu “Dã mã phân tung” đánh vào hai người.

Nghे một tiếng “bình” thì ra Tư Đồ Tiếu và Hắc Tinh Thiên vừa đối chưởng nên cả hai thối lui mấy bước. Riêng Thịnh đại nương vẫn còn đứng yên nhưng không thể nào thu hồi kịp, nên đầu trượng đánh vào trán của Tư Đồ Tiếu. Hắn bị một trượng đau thấu ruột gan đồng thời ngã nhào, mồ hôi vã ra như tắm.

Mọi người vẫn thấy Thiết Trung Đường chưa tấn công chiêu nào cả nhưng bọn họ lại đánh nhau khiến mọi người rất đổi ngạc nhiên.

Riêng Lý Kiếm Bạch vì tuổi còn nhỏ nên vỗ tay cười lớn:

- Các người lấy bốn người chọi một đã không gì tốt đẹp, thôi thì đừng đánh vào nhau làm gì.

Tư Đồ Tiếu nghiêng răng chồm dậy. Cả bốn người lại tiếp lực tấn công.

Thiết Trung Đường lúc này đã đắc tinh nghĩa của quyền pháp, như được ngọc quý nên tinh thần phấn chấn. Chàng chỉ sử dụng ba quyết là Phong, Cách và Dẫn mà đã khiến cho bọn Tư Đồ Tiếu tự tương tàn giết nhau.

Ma Y Khách cười ha hả:

- Đúng rồi ! Đúng rồi ! Chính là như thế nếu vừa qua người luyện đến địa bộ ấy thì trận Thất tiên nữ đều phá được cả.

Bây giờ Thiết Trung Đường mới rõ ra rằng đây là phương pháp dùng phá trận “Thất tiên nữ”, lúc ấy áo chàng cởi ra cũng thật khó coi nên chàng hơi đỏ mặt nói:

- Xin đa tạ tiền bối.

- Bất tất phải cảm ơn ta mà nên tự cảm ơn người !

Hai người nói qua nói về hiểu với nhau. Còn mọi người thì chẳng ai hiểu gì cả.

Chiêu thức của bọn Tư Đồ Tiểu mỗi lúc mỗi yếu. Do vì, các chiêu thức tự mình phóng ra, hơn nữa đều đánh vào đầu mình nên người nào cũng không dám dùng hết sức mạnh.

Chợt nghe Bạch Tinh Võ la lên một tiếng. Nguyên do là hấn bị một trượng của Thịnh đại nương, hấn phải lùi bảy bước mồ hôi vã ra như tắm.

Thịnh đại nương dậm chân rồi liệng cây trượng xuống đất nói:

- Cái thằng hôi hám này có tà pháp !

Bà chuyển mình bỏ đi.

Tại đương trường chỉ còn lại Hắc Tinh Thiên và Tư Đồ Tiểu. Nhưng Tư Đồ Tiểu cũng bị thương ở trán, tuy tay họ vẫn không ngừng ra chiêu nhưng trong lòng họ rất lo sợ.

Chợt nghe Phong Cửu U lạnh lùng nói:

- Thế cũng gọi là đánh nhau. Đồ bỏ !

Hai tiếng “đồ bỏ” vừa ra khỏi miệng. Lão liền phóng cái thân hình như cây tre khô, không biết dùng cách nào, chỉ nghe hai tiếng la. Tư Đồ Tiểu và Hắc Tinh Thiên đã bị lão ta nắm liệng ra ngoài.

Sức mạnh của lão quả thật là ghê gớm. Lão liệng cả hai người nhưng chân của họ vẫn xuống trước. Cả hai người mắt nhìn nhau không biết còn gì để nói.

Phong Cửu U nhìn Thiết Trung Đường từ trên xuống dưới rồi lão nói:

- Trong giang hồ lại xuất hiện một thiếu niên cao thủ, nhưng Phong lão gia lại không biết, thật là bậy.

Thiết Trung Đường cứ ngỡ là lão khen nên chàng nói:

- Quá khen !

Phong Cửu U nói tiếp:

- Việc này nếu truyền rộng ra thì coi sao được. Hôm nay ta phải giết người để trong giang hồ không có mặt người là xong chuyện.

Lão nói đến đó, ngược mặt lên cười khoái chí.

Thiết Trung Đường vẫn thản nhiên nói:

- Nếu muốn như vậy thì cứ ra tay !

Phong Cửu U thấy thái độ thản nhiên của Thiết Trung Đường, cũng lo sợ nói:

- Không được ... được không.

Trác tam nương thấy vậy xen lời:

- Người chưa đụng đến người ta thì có gì mà không được !

Phong Cửu U nói:

- Cái thằng tiểu tử này, để hấn sống thêm mấy năm nữa hấn sẽ trở thành một Dạ hoàng đế, chi bằng hôm nay cần phải trừ hấn mới được.

Trác tam nương thách:

- Người có dám không ?

Phong Cửu U cười khanh khách nói:

- Tiểu tử hôi hám. Phong Lăng không muốn giết người, chi bằng người hãy tự sát.

Thiết Trung Đường vẫn tươi cười nói:

- Nếu nói như vậy, chẳng bằng cả hai người cứ nhất tề ra tay đi !

- Người có mấy tay mà lại dám đối phó với chúng ta ...

Thiết Trung Đường nhắc lại:

- Không nên nói nhiều, hãy mau ra tay !

Cả hai người này là hai đại cao thủ, từng có nhiều truyền thuyết trong giang hồ. Tuy trong lòng chàng đang lo lắng nhưng sắc mặt vẫn không hề thay đổi. Đó là thiên tính của Thiết Trung Đường.

Phong Cửu U thấy thái độ bình tĩnh của Thiết Trung Đường như vậy, lão thâm nghĩ:

“Không được rồi, trông tên tiểu tử này ngang tàng như vậy, phải chăng hấn có ngón gì đó nguy hiểm hơn ?”

Lão cười nhạt:

- Tên tiểu tử hôi hám, Phong tứ gia mà lại đấu với người tức là coi trọng người. Môn đệ ta đâu hãy mau thế sư phụ cho hấn một bài học.

Phong Cửu U vốn là một con người thâm hiểm. Nghe vậy, Trác tam nương cười nói:

- Đúng rồi, nếu đồ đệ không thắng thì sư phụ nhảy vào cũng không muộn.

Chàng thiếu niên tú sĩ nghe nói đánh thì cứ đánh. Tiếng nói của sư phụ hấn chưa kịp dứt, hấn đã nhào ra phóng luôn mấy chưởng. Trác tam nương lại cười chế nhạo:

- Sư phụ thì chậm chạp nhưng đồ đệ lại nóng nảy ... Không ngờ thằng nhóc này lại nóng nảy đến thế.

Nguyên do, chiêu thức của thiếu niên tú sĩ đã nhanh nhưng thân thủ của Thiết Trung Đường lại càng nhanh hơn. Tay chàng phóng chưởng ở phía dưới, phóng luôn ba chiêu, còn cước của Thiết Trung Đường thì đá ngược lên.

Những người có mặt tại hiện trường bất luận võ công cao hay thấp đều tự nhủ:

- Thủ cước nhanh quá.

Cả hai người đều lấy nhanh đấu với nhanh khiến mọi người đều hoa mắt.

Phong Cửu U mỉm cười nhìn Trác tam nương nói khích:

- Chuyện gì khác thì không nói, chỉ cần ít năm nữa cái danh hiệu “nhanh như chớp” của người ắt phải nhường cho hấn.

Trác tam nương nghe xong xịu mặt. Phong Cửu U đã mấy lần lão nói ra cứ ám chỉ đến bà ta. Lần này thì câu nói này đã khiến cho Trác tam nương cảm giọng. Phong Cửu U nói xong tỏ ra đắc ý cười ha hả.

Trác tam nương lạnh lùng hỏi:

- Người cười gì ? Mạng sống của đồ đệ người sắp chấm dứt thế mà người vẫn đứng mà cười à ?

Phong Cửu U chú ý đến trận đấu giữa thiếu niên tú sĩ và Thiết Trung Đường, lão không còn nụ cười trên môi nữa.

Vốn là “Thất tiên nữ trận” với “Duy ma quyền” vừa tương sanh, tương khắc, Thiết Trung Đường đã ngộ cái tính lý của nó. Lấy một chống ba, chàng liền sử dụng một chiêu thức của “thất tiên nữ” đặt trước ngực. Chàng không cởi áo nhưng điệu bộ cũng không khác gì. Bộ vị của chiêu thức này vừa lạ lại vừa xảo diệu, những kẻ võ công tầm thường thì không hiểu được.

Chiêu thức của trận “Thất tiên nữ” vốn là cả bảy người cùng ra chiêu. Nhưng đối với Thiết Trung Đường nhờ thủ túc của chàng quá nhanh nên đã bao gồm cả bảy người.

Bây giờ song quyền của Thiết Trung Đường mới bắt đầu chuyển động. Tốc độ ra chiêu tuy có chiêu thức, trước sau nhưng mới nhìn vào thì hình như chỉ cùng một lần. Chàng thiếu niên tú sĩ tuy là một học trò của danh sư nhưng hấn không ngờ rằng lúc này hấn chỉ còn dựa vào khả năng khinh công để tránh né mà thôi.

Thiết Trung Đường ra chiêu đã nhanh, còn tài khinh công há lại chàng thua thiếu niên tú sĩ ? Bởi vì khinh công vốn là bản lĩnh của Thiết Trung Đường, nhưng hiện giờ vì chàng rất tiến bộ về võ công nên khinh công trở thành chậm ra. Tuy Thiết Trung Đường đang ở thế thượng phong nhưng trong nhất thời chàng chưa thể thắng được.

Chợt nghe Ma Y Khách nhắc:

- Thủ mà không công thì sẽ mất cái nhu nhuyễn, công mà không thủ thì sẽ mất cái mạnh, nên cần cả công lẫn thủ, động tịnh tương sanh, tức thì thắng ngay.

Vừa nghe xong, Thiết Trung Đường thực hiện ngay, tay phải của chàng từ trong đẩy ra, còn tay trái thì như nắm cành hoa đẩy nhẹ ra trước, quả nhiên chiêu thức của đối phương không hề còn hiệu lực.

Thiếu niên tú sĩ thấy lực đạo của mình tự nhiên tiêu tán, còn chiêu thức của đối phương thì đang lao tới, hấn thất kinh, song quyền của hắn nắm lại rồi phóng ra đỡ.

Chiêu thức của thiếu niên tú sĩ tuy công nhưng lại thủ, lực đạo vô cùng mãnh liệt. Thấy vậy, Phong Cửu U vỗ tay khen:

- Hảo đồ đệ đó là chiêu thức “Càn khôn” !

Tiếng cười của lão chưa dứt thì đã thấy tay phải của Thiết Trung Đường phẩy nhẹ như chỉ có khí mà không có lực nhưng đã khiến lực đạo cương mãnh ấy bị tiêu tan. Còn tay trái của chàng thì vuốt nhẹ vào hai hông của thiếu niên tú sĩ. Hai chiêu liên tiếp này chính là Thiết Trung Đường đã lấy “Thất tiên nữ trận” và “Duy ma quyền” phối hợp thành một, đúng là vừa công lại vừa thủ, động tịnh tương sinh. Nếu lấy quyền pháp mà nói thì chiêu thức này có thể nói là quá tuyệt hảo.

Thiếu niên tú sĩ loạn choạng thối lùi mấy bước. Phong Cửu U thì thất kinh, còn Ma Y Khách thì lại cười khoái chí, rồi nói mỉa mai:

- Không ngờ đệ tử của Phong Lăng mà lại như thế !

Sắc mặt của thiếu niên tú sĩ từ trắng biến qua xanh mét, rồi từ xanh mét chuyển qua tím. Chợt nghe hắn hét lên một tiếng, song quyền của hắn từ chính giữa phóng ra một chiêu sống chết. Thiết Trung Đường vẫn không tránh, cũng không “dẫn”, chàng vẫn đi tới. Song chưởng phóng ra đón. Nguyên do chàng quá phấn chấn nên quên cả việc “trảm thảo kinh xà”, đồng thời chàng cũng coi thử chân lực của chàng. Mọi người đều lo lắng, Ma Y Khách cũng buộc miệng:

- Không xong rồi !

Bởi Ma Y Khách chỉ biết Thiết Trung Đường trước đây nội lực đâu có cao thâm gì thì làm sao địch nổi với học trò của Phong Lăng, nhưng lão không còn ngăn kịp. Lão lấy làm lạ sao Thiết Trung Đường không biết lấy sở trường để chống lại sở đoản mà lại đi lấy sở đoản chống lại sở trường. Không ngờ Ma Y Khách vừa nghĩ đến đó, thì đã nghe một tiếng “bình” rồi một tiếng thét và một bóng người bị tung cao, máu tươi tuôn ra xối xả lan ra cả một trượng. Nhìn lại thì thấy Thiết Trung Đường vẫn đứng nguyên vị trí cũ, hai mắt chàng sáng quắc. Đây là hiện tượng ngoài hiểu biết của Ma Y Khách. Mọi người đều thất kinh không tưởng nổi.

Ma Y Khách trầm nghĩ:

- Chiêu thức của hấn sao tiến bộ nhanh đến thế ? Có lẽ là hấn nhờ tính “ngộ” cao của hấn, còn nội lực của hấn tiến bộ như thế là do đâu ?”

Điều này không chỉ một Ma Y Khách thắc mắc, mà tất cả mọi người cũng không ngờ đến. Chàng thiếu niên tú sĩ thì đang nằm hôn mê, máu chảy đầm đìa.

Phong Cửu U tuy biết học trò của lão bị trọng thương, nhưng lão vẫn không hề chú ý.

Thấy vậy, Trác tam nương nhắc:

- Sao người không đến xem đứa học trò quý của người như thế nào ?

Phong Cửu U than thở:

- Võ công âm nhu của bản môn thì hấn không chịu học, nhưng hấn lại học thứ công phu bán mạng ấy, loại người như hấn thì chết cũng vừa rồi, quan tâm hấn mà làm gì !

Thiết Trung Đường trầm nhủ:

“Lão là một người độc ác, chỉ có Trầm Phủ Bạch mới xứng học trò của lão.”

Chàng nhìn quanh một vòng nhưng không thấy có Trầm Phủ Bạch. Trước đó Thiết Trung Đường có nhìn thấy Trầm Phủ Bạch, nhưng bây giờ không biết hấn đã đi đâu. Chàng cũng ngạc nhiên, Trầm Phủ Bạch tuy võ công không cao, nhưng lòng dạ của hấn thì thật là quỷ kế đa đoan.

Cũng trong lúc ấy, chợt nghe Ma Y Khách hét to:

- Không xong rồi !

Cùng với tiếng la, một luồng âm phong lạnh thấu xương ào đến nhưng vẫn không hề nghe có tiếng gió, nhắm vào Thiết Trung Đường.

Thiết Trung Đường thấy hơi lạnh, rõ ràng chàng đã bị Phong Cửu U ám toán. Chàng thất kinh lùi lại mấy bước, rồi ngồi xuống. Bên tai chàng chỉ nghe tiếng nạt của Ma Y Khách :

- Người là một bậc tôn sư mà lại hành động như kẻ tiểu nhân, người không sợ người khác khinh bỉ hay sao ?

Lại nghe tiếng nói của Phong Cửu U :

- Chẳng qua ta chỉ thử hấn, đã là ra giang hồ thì con mắt phải thấy khắp bốn phương, tai phải nghe đủ tám hướng. Ai ngờ hấn cũng chỉ là một tên vô dụng.

Kế đến là nghe tiếng chuông phong. Rõ ràng là hai người đang đánh nhau kịch liệt.

Thiết Trung Đường trầm nghĩ:

“Cửu U âm phong quá lợi hại...”

Chàng không nghĩ gì khác, chỉ mong đẩy âm phong ra ngoài thân thể, nên chàng cứ ngồi điều tức. Nhưng chàng lại nghĩ đến bọn Tư Đồ Tiểu thấy chàng đang bị thương chính là cơ hội để chúng trả thù thì bọn chúng đâu dễ cho chàng có thì giờ điều tức.

Trong chớp mắt, biết bao nhiêu ý niệm khởi lên thì làm sao mà vận công đẩy chất độc ?

Điều mà Thiết Trung Đường nghĩ tới không sai bởi nghe tiếng Trác tam nương :

- Võ công của Phong lão tứ không thể nào địch nổi với tiểu hoàng tử, thì có ta ra tay giúp hấn.

Miệng Trác tam nương thì nặng lời với Phong Cửu U, nhưng chiêu thức của bà ta lại nhắm vào Ma Y Khách.

Phong Cửu U cười nham hiểm:

- Mắng càng tốt, càng tốt.

Một mình Ma Y Khách làm sao địch nổi với hai người. Sau mười chiêu đã thấy có phần nguy kịch.

Thủy Linh Quang lại vừa tỉnh sau một giấc ngủ dài. Số là thiếu phụ áo đen giữ nàng bị kích thích quá độ nên đã điểm vào huyệt ngủ của nàng để cho nàng an thần.

Thiếu niên tú sĩ vẫn hôn mê. Thần phủ lực sĩ vẫn đứng nguyên trợn tròn hai mắt.

Tư Đồ Tiểu và Hắc Tinh Thiên đưa mắt nhìn nhau không nói. Hai người này như hiểu ý, nhất tề chuyển động thân hình nhắm phía Thiết Trung Đường xông tới.

Thiết Trung Đường nghe có tiếng chân đi tới, bản thân chàng thì không còn khí lực để chống trả, chàng thở dài một tiếng:

- Thôi hết rồi !

Chợt nghe một thiếu phụ áo đen hỏi:

- Hai người muốn gì ?

Tư Đồ Tiểu cười giả lả:

- Không có gì !

Thiếu phụ áo đen lại nói:

- Nếu không có gì thì không được hành động.

Trong lòng Tư Đồ Tiểu mắng thầm, hấn biết rằng cơ hội này nếu không thực hiện được thì đến bao giờ mới phục thù đối với Thiết Trung Đường. Trước đây Tư Đồ Tiểu đã chứng kiến võ công của thiếu phụ này nên hấn phải đứng trơ, không dám động dấy. Trong lòng hận thiếu phụ vô cùng, nhưng miệng hấn lại che giấu bằng một nụ cười.

Thiết Trung Đường thở phào nhẹ nhõm, chàng chợt nghe có tiếng người nói:

- Hãy vận công mạnh lên !

Lại có một bàn tay đặt vào phía trên hậu tâm của chàng.

Thì ra khi chàng thoái lui, chàng đã đi vào chỗ mấy thiếu phụ áo đen, chưởng lực là của một thiếu phụ trợ sức cho chàng.

Trong chớp mắt, Thiết Trung Đường cảm thấy có khí dương từ hậu tâm chạy lên, nên chân khí sẵn có trong chàng theo đó mà phát động.

Nên biết rằng, chân khí của Thiết Trung Đường vốn thuộc dương. Kinh mạch chân khí vừa phát động nên đuổi hàn khí ra, hà hướng sau hậu tâm của Thiết Trung Đường lại được trợ sức. Chỉ thấy trên đỉnh đầu chàng có luồng khí trắng bay ra, thế là toàn thân của Thiết Trung Đường ấm trở lại.

Bọn Tư Đồ Tiểu biết rằng âm độc trong người Thiết Trung Đường đã trục ra hết, bọn chúng vừa kinh sợ lại vừa tức giận thiếu phụ áo đen. Bọn chúng nghiêng rằng trợn mắt, không biết vì sao thiếu phụ này lại giúp Thiết Trung Đường.

Một lát sau, chân khí trong người Thiết Trung Đường đã được vận hành khắp người, sắc mặt chàng hồng hào trở lại. Chàng cũng cảm thấy lạ lùng.

“Tại sao mấy thiếu phụ này lại đến giúp ta ?”

Suy nghĩ như vậy nhưng Thiết Trung Đường chưa nói ra. Chàng lại nghe có tiếng nói chậm rãi:

- Người đừng lấy làm lạ, cũng đừng hỏi ta. Sau ngày này hãy mau mau tới đảo Thường Xuân thì sẽ hiểu tất cả.

Thiết Trung Đường vụt đứng dậy, chàng muốn hỏi nhưng đã thấy mấy thiếu phụ ngồi xuống như tượng đá, đầu họ trùm khăn voan đen che mặt nên không thấy rõ mặt họ.

“Thường Xuân đảo ... Thường Xuân đảo..”..

Cái tên này hình như Thiết Trung Đường từng được nghe qua nhưng chẳng biết nó ở chỗ nào, nhưng chàng thấy thái độ của bốn thiếu phụ áo đen nên không muốn hỏi nữa.

Thiết Trung Đường đưa mắt nhìn cuộc đấu, thấy Ma Y Khách đã toát mồ hôi, chàng hét lên một tiếng:

- Phong Cửu U, người xem có đả thương được ta hay không ?

Phong Cửu U thấy Thiết Trung Đường, lão thất kinh. Thiết Trung Đường liền phóng tới. Chàng nhắm vào Phong Cửu U đánh ra hai chiêu. Tinh thần của Ma Y Khách rất phấn chấn nhưng chân lực của lão bị tiêu hao quá nhiều. Lúc này Phong Cửu U đã

bị Thiết Trung Đường tách ra nhưng Ma Y Khách vẫn không địch nổi một mình Trác tam nương. Trác tam nương thì cú chạy nhảy khắp bốn phía. Khi bên này khi bên khác, bỗng nhiên bà ta cười nói:

- Phong Cửu U, lực sĩ của người chết rồi sao ?

Phong Cửu U thấy Thiết Trung Đường trúng một chưởng của lão nhưng vẫn phục hồi, nên lão vừa kinh hoàng vừa nghi ngờ. Khi ấy lão nghe tiếng của Trác tam nương, lão thấy mừng thầm, liền gọi lớn:

- Thần phủ lực sĩ đâu rồi ? Hãy mau đến giúp ta giết thằng này !

Thần phủ lực sĩ liền múa búa xông tới. Thấy vậy, Phong Cửu U nở nụ cười nham hiểm:

- Đấu với người chẳng cần phải hai người.

Phong Cửu U lách mình nhảy qua trợ chiến với Trác tam nương. Còn Thần phủ lực sĩ thì múa búa đánh vào Thiết Trung Đường.

Thiết Trung Đường vừa kinh hoảng vừa vội vàng gọi:

- Ma thúc ... Ma thúc ... thúc ...

Thần phủ lực sĩ như không chú ý gì cứ múa búa ra chiêu. Chiêu nào cũng muốn giết đối thủ. Nếu Thiết Trung Đường chỉ sơ xuất một chút tức thì mất mạng ngay.

Hai người đấu với nhau, nhưng Thiết Trung Đường tự nhiên là phải bại bởi chàng không dám ra chiêu. Thấy vậy Tư Đồ Tiểu vũ tay cười ha hả:

- Hay quá ! Chú cháu giết nhau. Thật là hay.

Thiết Trung Đường vừa sợ vừa hoảng, các chiêu thức trở nên rối loạn. Tình hình của Ma Y Khách còn khốn đốn hơn chàng. Trong mười chiêu vẫn chưa ra được một chiêu.

Tử Tâm kiếm khách Thịnh Tôn Hiếu không nhẫn tâm nhìn cái cảnh ấy. Còn cha con Lý Lạc Dương thì cũng muốn vào giúp sức, nhưng võ công của họ so với những người này còn quá thấp.

Cũng trong lúc ấy, từ sau bức rèm đen có tiếng nói ngọt ngào vọng ra:

- Trước khi ta ra mặt, người nào dám động thủ !

Tiếng nói ấy tuy rất nhỏ, dịu dàng nhưng nghe như tiếng sấm.

Cả Phong Cửu U và Trác tam nương vội phóng lùi hơn trượng, Phong Cửu U lại hét:

- Thần phủ ở đâu ? Sao chưa dừng tay ?

Thần phủ vừa tung búa lên thì nghe lệnh của Phong Cửu U, lão liền dừng ngay đường búa. Nếu lão không có thần lực kinh hồn thì không thể thu búa lại được.

Chỉ có Thiết Trung Đường mới biết mẫu thân của Ma Y Khách không còn chân lực, đồng thời thân thể của bà ta như vậy. Bây giờ tuy bà ở sau bức rèm nói vọng ra, chứ bà ta không thể nào xuất đầu lộ diện.

Không ngờ thấy bức rèm vừa được vén lên, và có một người từ từ bước ra.

Bà ta mặc áo bào phủ sát đất, đôi mắt trong như nước hồ thu, tay chân dịu dàng như cành liễu, dung mạo rất đẹp, đẹp đến nỗi không thể nào miêu tả được. Phong thái của bà ta chẳng khác nào một mệnh phụ cao sang. Mọi người trông thấy đều thất sắc.

Ma Y Khách thì lạy xuống sát đất, bốn thiếu nữ áo đen bỗng nhiên cũng đứng dậy. Thiết Trung Đường không thể tin vào mắt mình.

Điều mà mọi người kinh hoàng là vị phu nhân này đã biệt tích gần hai mươi năm nay thế mà đến nay dung nhan của bà vẫn không thay đổi. Chẳng thấy già đi một chút nào. Nếu nhưng không có nội khí tuyệt hảo thì không thể nào giữ được.

Nỗi kinh hoàng của Thiết Trung Đường là chính mắt chàng đã thấy tận mắt hình dáng của phu nhân trên thuyền. Nếu không phải do trời giúp thì thật là điều khó tin. Nếu không phải là do trời thì làm gì có đạo lý nào để giải thích. Thiết Trung Đường nhìn phu nhân một lát rồi cũng lạy xuống đất.

Nghe tiếng phu nhân hỏi:

- Trác tam nương, đã nhiều năm không gặp nhau, người vẫn khỏe chứ ?

Trác tam nương cúi đầu đáp:

- Nhờ phước đức của phu nhân.

Phu nhân lại hỏi:

- Còn Phong lão tứ ?

Phong Cửu U lúng túng:

- Nhờ ... nhờ..

Vốn lão cũng muốn bắt chước câu nói của Trác tam nương, không ngờ chỉ mấy tiếng “nhờ phước đức của phu nhân” lão cũng không nói được.

Phu nhân hỏi tiếp:

- Vừa rồi người nào động thủ, không phải hai người chứ ?

Phong Cửu U nói liên hồi:

- Không ... không...

Phu nhân nói:

- Nhứt Hậu cũng là một tiên tử đầu có lỗ mãng như vậy được.

Người thiếu phụ áo đen xen lời:

- Phu nhân nói rất phải !

Giọng nói của mấy thiếu phụ áo đen có vẻ giữ bình tĩnh, nhưng thái độ xem có vẻ bất an.

Sắc mặt của phu nhân như xịu xuống, rồi mắt phu nhân quét qua bọn Tư Đồ Tiểu hỏi:

- Bọn người đấy hả ?

Tư Đồ Tiểu vội vã:

- Dạ không ...

Hắn chỉ nói đến tiếng thì hai hàm răng của hắn đánh vào nhau nghe lập cập.

Phu nhân nói chậm rãi:

- Thế là không ai động thủ cả, như vậy là ta đã nghe sai rồi.

Tất cả mọi người đều cúi đầu. Nếu có ai muốn nói “phu nhân không nghe nhầm” cũng không dám mở miệng.

Phu nhân cười nhạt:

- Phong lão tứ với Trác tam nương đã nhiều năm không gặp nhau, chắc đã luyện thành tuyệt kỹ, hôm nay đến đây để biểu diễn phải không ?

Trác tam nương phân trần:

- Thưa phu nhân, đó là do Phong lão tứ muốn đến, còn tiểu muội vốn không biết gì cả!

Nghe Trác tam nương đổ tội cho mình, Phong Cửu U thất kinh. Lão ấp úng:

- Người ... người ...

Lão sợ hãi, tuy lão muốn biện bạch nhưng trên mặt lão gân xanh nổi lên miệng nói không ra lời.

Phu nhân thở dài một tiếng nhẹ rồi nói:

- Các người đã đến đây, không lý lại để về không, nếu các người không muốn động thủ với ta thì làm gì ?

Mọi người đều không ai dám hé môi. Phu nhân trầm ngâm một lát rồi nói chậm rãi:

- Thôi cũng được, hôm nay ta sẽ cho đồ đệ của ta tiếp các người vài chiêu cũng tốt.

Phu nhân ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Ta chỉ truyền võ công cho Thiết Trung Đường chỉ trong một ngày, ắt là không phải địch thủ của các người. Nên ta mong muốn các người nhẹ tay một chút.

Mọi người nghe Thiết Trung Đường học võ công có một ngày mà lại đã chán thủ như thế nên đều ngơ ngác.

Phu nhân gọi:

- Trung Đường, con đứng dậy tiếp các vị tiền bối vài chiêu.

Thiết Trung Đường liền đứng dậy, chàng có cảm giác sức sống trong người thật sung mãn. Chàng nghe từng tiếng của phu nhân như tiên nữ ấy gọi chàng là đồ đệ, chàng hết sức vui mừng.

Phong Cửu U thầm nghĩ:

“Đồ đệ thì như vậy, thì sư phụ còn như thế nào. Mình đánh bại được đồ đệ đến khi sư phụ nhào ra thế là mình toi mạng.”

Lão liếc nhìn Trác tam nương, bỗng nhiên lão vỗ vào bụng la lên:

- Ôi chao ! Không xong rồi, đau bụng quá ! Muốn ... muốn ...

Lão vừa nói đến chữ muốn liền phóng mình đi.

Chỉ nghe phu nhân nói:

- Phong lão tứ đã bị đau bụng rồi, con hãy ra vài chiêu với Trác tam nương !

Trác tam nương nói vội:

- Phu nhân chỉ nói đùa thôi. Chứ tiểu muội sao lại động thủ với Thiết thế đệ được.

Trác tam nương lại tươi cười nói tiếp:

- Thưa phu nhân ! Tiểu muội vốn chờ phu nhân đã mấy ngày rồi. Nay được diện kiến, tiểu muội xin bái biệt.

Trác tam nương vừa nói xong liền phi thân đi ngay. Mấy thiếu phụ áo đen nhìn nhau rồi thả Thủy Linh Quang xuống, cũng cuốn gói đi theo.

Bọn Tư Đồ Tiểu thấy tình hình chuyển biến không thuận lợi gì nên cũng nhìn nhau chuyển gót chuồn mất. Chợt nghe tiếng hét của Phong Cửu U :

- Thần phủ lực sĩ đâu ?

- Có mặt!

Thần phủ lực sĩ vừa muốn cất bước thì Thiết Trung Đường đã gọi:

- Ma thúc ! Hãy chờ tiểu đệ một lát.

Thiết Trung Đường vừa bước tới gần cản thì Thần Phủ lực sĩ đã giáng xuống một búa, buộc chàng phải né tránh. Trong lúc ấy thì Thần phủ lực sĩ đã phóng đi. Thiết Trung Đường nghĩ tới sự an nguy của sư môn, chàng không thể để cho Thần phủ lực sĩ

tiếp tục rơi vào tay của Phong Cửu U, chàng vừa muốn đuổi theo thì đã nghe tiếng của phu nhân:

- Trung Đường, con hãy trở về.

Tiếng nói của phu nhân đối với Thiết Trung Đường là một sức mạnh nên chàng dừng chân với ý định sẽ bấm báo một đôi lời với phu nhân rồi sẽ đuổi theo. Nhưng Ma Y Khách đã nói:

- Thôi người cứ ở đây, việc bên ngoài để ta lo liệu..

- Nhưng..

Thiết Trung Đường chưa nói hết lời thì phu nhân đã cắt ngang:

- Cả hai con đều ở lại đây ...

Phu nhân nói chưa dứt lời thì đã thấy toàn thân của bà mồ hôi vả ra như tắm, tay chân mềm nhũn ngã xuống.

Thấy vậy, Ma Y Khách kinh hoàng gọi:

- Mẫu thân ... mẫu thân ... mẫu thân sao vậy ?

Thiết Trung Đường cũng hốt hoảng:

- Phu nhân ... phu nhân ...

Cả hai người vội vàng nhảy đến. Thấy sắc mặt của phu nhân xanh mét, hơi thở yếu dần rồi tắt hẳn.

Thiết Trung Đường và Ma Y Khách đều nhất tề đặt tay vào yếu huyệt tâm du truyền chân lực vào người phu nhân.

Chân lực của cả hai người này cùng chuyển vào thì sức mạnh kinh người. Nhưng lúc này hình như phu nhân không còn sức tiếp thu, chỉ có sắc mặt hồng lên chút đỉnh. Phu nhân mở mắt, nở một nụ cười rồi nói:

- Sau khi thần công của ta hết, thì dung mạo cũng dần dần phục hồi, nhưng ta biết rõ đấy chỉ là hiện tượng “Hồi quang phản chiếu” không còn sống được bao lâu.

Thiết Trung Đường thì hoảng hốt. Còn Ma Y Khách chẳng hiểu gì cả. Lão cũng muốn hỏi:

- Thần công gì ? Sao lại tản thất ?

Nhưng trong giây phút ấy Ma Y Khách không còn tài nào hỏi được.

Phu nhân vẫn tỉnh táo dặn:

- Hai con bất tất phải thương tâm. Trời cao đã ban cho ta cái chết như thế này là phước đức lắm rồi. Ta chỉ mong rằng từ nay về sau hai con hãy xem nhau như huynh đệ.

Hai người này, một người là con đẻ, một người là môn đệ. Một người kế thừa máu thịt, một người kế thừa võ công.

Thiết Trung Đường và Ma Y Khách nhìn nhau như hiểu ý nhau, thế là cả hai người không nói mà chỉ gật đầu.

Hơi thở của phu nhân trông rất cực nhọc nhưng vẫn nói:

- Tạm thờ Trác tam nương và Phong lão tứ vì sợ ta nên không dám làm gì. Nhưng tính nết của hai người này rất đa nghi. Thế nào bọn chúng cũng trở lại.

Ma Y Khách thưa:

- Xin mẫu thân chớ lo lắng, chúng con có đủ sức chống trả.

Phu nhân lắc đầu thều thào:

- Trong lúc này, hai con chưa phải là địch thủ của họ nên đừng bao giờ liều mạng, ta rất muốn hai con sống để trao truyền võ công và kế thừa dòng máu.

Thiết Trung Đường và Ma Y Khách chỉ còn biết cúi đầu nghe.

Phu nhân lại dặn:

- Hai con hãy đến tìm hiểu thêm về các chiêu thức trên bốn bức tường, sơn cùng thủy tận là chỗ chôn xương của ta ... trong chỗ này ... còn có ... nhiều tai mắt ... chẳng những Trác tam nương ... Phong ... lão tứ.. mà còn nhiều người nữa ... Nếu hai con bằng lòng ...nghe ta cứ ở trong phòng ... thờ hai mươi ngày ... sau rồi sẽ ra ... không được cùng với chúng ... động ... thủ..

Phu nhân vừa căn dặn vừa ho không ngừng, khó mà kéo dài thêm nữa. Trong giây phút này dù cho đao búa đánh vào thân cả hai người cũng vẫn nghe lời.

Phu nhân lại thều thào:

- Cả một đời ta tung hoành trong thiên hạ, bây giờ trước khi chết, có cái mà truyền lại cho người khác, thế là chết cũng đủ nhắm được mắt. Nhưng ... nhưng còn có ... còn có..

Cả Thiết Trung Đường và Ma Y Khách thấy sức khỏe của phu nhân quá nguy ngập nên cả hai lại tiếp tục truyền chân khí.

Phu nhân cố gượng nói:

- Ta không nói được nhiều. Con hãy lưu ý mấy bức tranh... không được quên “giá y”.. bí mật của Đại Kỳ môn. Ân cừ ... chỉ có ... phụ thân người ... mới biết. Phụ thân con chỉ qua mặt được con ... chứ không qua mặt được mẫu thân.

Bà nói xong, trên môi bà hé nụ cười.

Ma Y Khách rất đỗi ngạc nhiên hỏi:

- Gia gia vẫn còn sống ? Phụ thân con đang ở ...

Ma Y Khách nói đến đó đã lú lờ không nói thêm gì nữa và cả hai ôm mặt khóc, bởi phu nhân đã tắt thở.

Thần sắc của phu nhân như người đang sống, ông trời cao tuy cướp mạng sống của phu nhân, nhưng không thể nào cướp mất cái nhan sắc tuyệt thế của bà.

Thiết Trung Đường và Ma Y Khách đều là những kẻ phi thường, nhưng vẫn hết sức đau thương. Kẻ đại trí, đại dũng như Ma Y Khách thì cố ngậm đau thương ôm thi hài của mẫu thân.

Thiết Trung Đường quay mình ôm Thủy Linh Quang. Lúc này chàng thiếu niên tú sĩ vẫn còn hôn mê bất tỉnh nhưng không hề có người chú ý đến. Ma Y Khách vội lấy ra một gói thuốc trị thương mang đến cho hắn rồi nói:

- Huynh đệ, hãy đến đây !

Thiết Trung Đường vừa nghe hai tiếng “huynh đệ” chàng như không còn tự chủ cứ cất bước đi theo Ma Y Khách.

Hai người lấy tảng đá chặn cửa, đi qua con đường bí mật rồi đến nơi hồ nước với những bức họa núi rừng. Những tấm màn đen bao kín chiếc ghe mà phu nhân đã ở đó gần hai mươi năm qua phát phơ theo cơn gió nhẹ, cảnh cũ hoàn toàn còn đó, nhưng người xưa thì đã đi xa.

Vừa bước chân lên thuyền, Thiết Trung Đường lấy cuốn thần công giấu trong mình rồi cả hai người đều chăm chú nhìn vào những bức tranh trên bốn bức tường.

Chỉ thấy bốn bề núi rừng xanh biếc, từng áng trắng lững lờ. Bức họa như không phải là về nhân thế mà là cảnh giới thần tiên. Một giòng khe từ trong cánh rừng soi chiếu những áng mây trắng ở lòng khe.

Cả hai người đều là những người thông minh nên đều thể hội ý nghĩa của bốn chữ “sơn cùng thủy tận”, cả hai đi dọc theo bờ khe quan sát. Dòng khe này chảy qua một đoạn rừng dày rồi rẽ hai bờ có một mái đình ở giữa. Trong ngôi đình này có đủ lầu gác khúc chiết rồi bỗng nhiên không còn thấy gì nữa. Phía trước mặt là một ngọn núi cao, cây cối một màu xanh ngắt trùng trùng điệp điệp. Từng áng mây trắng ôm lưng đèo.

Bỗng nhiên gặp lại dòng khe rồi lại không còn thấy nữa. Thế là cả hai hiểu rõ ý nghĩa của “sơn cùng thủy tận” là thế này đây.

Thấy vách núi cao ngất ấy là phải có liên quan gì đây. Nhưng với đôi mắt trong sáng của hai người vẫn không tìm ra dấu vết. Cả hai người di chuyển chiếc thuyền tới đậu bên vách núi, nhưng vẫn không tìm thấy một dấu tích gì khả nghi cả.

Thiết Trung Đường nhậ xét:

- Núi rừng trong bức họa không đồng nhất, chỉ một đoạn khe nhưng màu sắc cũng không giống nhau. Hình như bức tranh này không phải chỉ một người vẽ.

Ma Y Khách cũng đồng ý:

- Đệ nói cũng phải, trong việc này có nhiều nhiều khê, chỉ vì ...

Nói chưa hết lời, chợt thấy Thiết Trung Đường lấy một ít nước hồ dội vào một mảnh vách đá bỗng nhiên màu sắc của dòng khe đổi, trong bức tranh bỗng xuất hiện một dòng nước, thấp thoáng như có đàn cá bơi lội. Đây phải là do một cao thủ vẽ. Còn cây cối rậm rạp dưới chân núi của bức họa, khi bị thấm nước đột nhiên không còn nhưng lại xuất hiện một cánh cửa bằng sắt. Trên cánh cửa có vẽ hai tay nắm trong đó có rất nhiều vòng tròn.

Thiết Trung Đường mừng rỡ nói:

- Hèn gì nhìn nước khe cứ yên lặng, thì ra đã có người pha một lớp màu ở trên đó, có lẽ đây là điều bí mật.

Ma Y Khách khen:

- Không ngờ tiểu đệ có chí lớn mà còn có cái tâm thật chi li. Xem ra cánh cửa bí mật, muốn vào được thì cứ chú ý đến hai tay nắm tròn bằng đồng.

Thiết Trung Đường đồng ý:

- Đúng như vậy, hiền huynh có cách nào không ?

Ma Y Khách lắc đầu. Thiết Trung Đường trầm ngâm một lát. Chàng vội vàng lấy cây kim thoa ở trên mái tóc của Thủy Linh Quang, chàng đặt cây kim thoa vào trong hai vòng tròn đồng. Chuyển động cây kim thoa một hồi bỗng nhiên nghe một tiếng nhỏ ở trên vách đá. Kế đó là cánh cửa vẽ trên vách đá quả nhiên chuyển động rồi mở ra. Trước mắt họ là một hang động cao chừng bảy thước. Cả hai người mừng quá không hề do dự, phóng mình vào. Khi nước hồ khô rồi thì cánh cửa sắt lại biến mất, bất luận là người nào cũng không thể tìm ra dấu tích.

Sau vách đá là một con đường bí mật, vừa hẹp lại vừa ngẩn. Hết khúc đường này là một cái động toàn minh châu lớn bằng mắt rồng, quả thật là vô giá.

Nếu Thiết Trung Đường nhìn cách thiết trí ở một nơi khác thì còn lạ lùng. Nhưng hơn ai hết chàng hiểu rằng ở đây là do một vị chủ nhân siêu phàm tuyệt thế nên những cái lạ mắt đều không ra khỏi sự phán đoán của chàng.

Chính giữa thạch động, đặt hai quan tài đúc bằng đồng, ánh minh châu chiếu vào lại càng sáng hơn. Trên quan tài có chạm trổ hoa văn rất rõ ràng. Ngoài trừ hai cỗ quan

tài bằng đồng này, tất cả còn lại đều giống như cách trưng bày của một nhà đại phú. Cũng có bàn ghế, giường nệm, cũng có cầm kỳ, thi họa, đủ màu đủ sắc. Mỗi thứ đều là loại báu vật. Bốn mặt đều màng trướng sang trọng. Hai cổ quan tài đặt ở giữa, hình như tất cả bí ẩn đều nằm ở đó. Ma Y Khách mở nắp quan tài, đặt thi hài mẫu thân vào. Trên mặt Ma Y Khách tuy không có một tiếng khóc nhưng nước mắt tự chảy xuống.

Thiết Trung Đường thì vỗ vào vai Thủy Linh Quang cho nàng tỉnh, rồi kể khái quát tình hình cho nàng nghe. Thủy Linh Quang nghe xong, nàng vừa kinh ngạc vừa mừng lại vừa thương tiếc. Cả ba người lạy trước quan tài. Cả ba đều rất đau buồn quỳ trước quan tài không còn tâm nào để chú ý đến những việc khác. Cũng thật khó mà đoán được gian thạch động này đã có từ bao lâu rồi. Tính ra, cả ba người vừa trải qua có một ngày, nhưng người nào cũng thấy vừa đói vừa khát. Cũng lúc ấy mới phát giác trong động có trữ nhân sâm, nhưng nước uống thì thật khó tìm. Cả ba người đang suy nghĩ thì lại phát hiện phía sau bức rèm có mấy vò mỹ tửu.

Tửu lượng thì Thiết Trung Đường dù uống cả ngàn ly cũng không say. Còn Ma Y Khách thì như hủ chìm. Cả hai người đang buồn tiếc, nên muốn lấy rượu giải sầu. Họ không nói với nhau một lời nào, cứ hết ly này tiếp ly khác, chỉ có Thủy Linh Quang chỉ nhấp một ly, hai má nàng đỏ ửng hồng. Tuy nàng có ý không uống nữa nhưng sao nàng vẫn thấy khát nước không thể chịu nổi nên cũng phải uống thêm, nàng liếc nhìn Ma Y Khách mà như không trông thấy.

Một lúc sau bỗng nhiên Thiết Trung Đường như sực nhớ điều gì, chàng hỏi:

- Các ... đại ca tên là gì ?

Ma Y Khách đáp gọn:

- Họ "Châu", tên "Tháo"

Thiết Trung Đường ngập ngừng:

- Phải chăng đại ca là ...

- Nam tử của Dạ Đế !

Thiết Trung Đường thở dài nói:

- Vốn tiểu đệ đã đoán ... chỉ vì..

Nhìn sắc mặt của Ma Y Khách thương đau, lạnh lùng nên Thiết Trung Đường không dám nói nữa.

Ma Y Khách Châu Tháo thì tay không rời chén rượu. Cứ hết chén này rót đầy chén khác. Ma Y Khách chợt nâng chén cười lớn:

- Con trai của Dạ Đế vô cùng hiền hách phải không ?

Ma Y Khách uống luôn ba chén rồi liệng chén ôm mặt khóc nức nở.

Thiết Trung Đường biết rằng bên ngoài thì Ma Y Khách Châu Tháo lúc nào cũng tỏ ra lạc quan, khoát đạt, nhưng trong lòng thì có nhiều tâm sự. Chàng thầm nhủ:

“Chi bằng cứ để cho huynh ấy khóc một trận cho vơi bớt nỗi buồn”.

Nên chàng không khuyên can.

Chợt Thủy Linh Quang lên tiếng:

- Không sao, trong lòng có nhiều chuyện buồn thì càng khóc càng tốt.

Nàng cũng uống ba chén rồi nước mắt tuông trào.

Châu Tháo liền lấy tay vỗ vào đùi mà ca:

- Chân bên nam, chân bên bắc chỉ ta đi tìm hoa liễu ... chân bên bắc, chân bên nam cũng không bằng chén rượu kim bôi ... ha ha ha ! Chỉ có chén kim bôi !

Đây là bài từ mô tả người uống rượu say mà tác giả là Vương Biễn thời Ngũ đại tàn đường. Bây giờ chính miệng Ma Y Khách hát ra, quả nhiên là mang hào khí của bậc Đế Vương.

Thủy Linh Quang nhắc lại:

- Đừng chén chén kim bôi ... đừng chén chén kim bôi ...

Nàng lại nâng chén uống cạn. Tửu lượng của Thủy Linh Quang đâu có là bao nên bây giờ nàng đã say mềm.

Thiết Trung Đường cũng muốn khuyên lơn Ma Y Khách nhưng chàng lại suy nghĩ:

“Hoàn cảnh ba người đều là sầu khổ cả. Dù có say năm ba ngày e mà tốt đấy”

Thế là Thiết Trung Đường cũng nâng chén uống cạn.

Châu Tháo nói:

- Tiểu huynh đệ, chúng ta không nói đến ân oán trước đây nữa. Bây giờ hai ta là huynh đệ ... phải không ... tốt ... đệ hãy gạt đầu đi ... tốt ... uống chén nữa.

Hai người lại uống cạn chén. Châu Tháo lại vỗ tay ca:

- Người đời có ai tránh được buồn vui, tình ta biết mấy cho vừa. Trong mơ thấy mình trở lại cố quốc, nhưng giật mình tỉnh thức thì nước mắt ngập bờ mi. Ai đã lên lầu cao nhìn cảnh trời thu. Bao nhiêu chuyện cũ nay trở thành không, chẳng khác gì một giấc mơ”

Đó là bài thơ “Tử dạ tư” của Nam Đường hậu chúa. Chính Châu Tháo cất tiếng ca lại càng nói lên nỗi buồn cũng với những hoài bão khiến người nghe càng không tránh được nỗi buồn man mác.

Thấy vậy, Thủy Linh Quang thở dài một tiếng rồi nói:

- Người nào khóc đó rồi ca đó, quả đúng là một danh sĩ, cũng cuồng, cũng hiệp nghĩa cũng phong lưu. Châu.. Châu đại ca, tiểu muội rất phục đại ca.

Châu Tháo ngạc nhiên:

- Tiểu muội ... muội gọi ta là đại ca.

Thủy Linh Quang đáp:

- Thiết Trung Đường gọi như vậy thì tiểu muội cũng gọi như vậy.

Nên biết rằng đối với những người bệnh cà lăm, nhưng sau khi say rượu thì lại nói lưu loát.

Châu Tháo thoáng buồn.

Thì ra tiểu muội vì Thiết đệ nên gọi ta là đại ca ?

- Thiết Trung Đường gọi như vậy thì tiểu muội cũng gọi như vậy.

Linh Quang vội vàng cải chính:

- Thực ra, do tư tâm tiểu muội gọi như thế mà thôi.

- Thì ra tiểu muội vẫn còn ác cảm đối với ta.

Thủy Linh Quang nói:

- Tiểu muội có cảm giác rằng đại ca không phải là người xấu !

Đôi mắt của Thủy Linh Quang đang nửa nhắm nửa mở vì quá say. Nàng chỉ Thiết Trung Đường rồi nói.

- Nếu không có Thiết huynh, chưa chắc gì ... tiểu muội lại thích đại ca.

Châu Tháo cười ha hả:

- Tốt ! Tốt ! Đã sinh Du, sao còn sinh Lượng.

Châu Tháo ngưng tiếng cười, uống thêm mấy chén nữa, uống xong Châu Tháo lại khóc, khóc rồi lại ca:

- Xin đừng hỏi, xin đừng biết nhau càng tốt hơn. Biết nhau để làm gì càng thêm hận nhau. Nước trong chảy nhưng chẳng rửa sạch nỗi buồn thương ...

Những ca từ mà Châu Tháo ca đều từ những thi phẩm rất hay. Thủy Linh Quang nghe xong liền hứng khởi:

- Đã sợ quen nhau, tại sao lại còn muốn quen nhau.

Thiết Trung Đường thấy Châu Tháo đúng là kẻ si tình đối với Thủy Linh Quang. Chàng thở dài rồi chợt nói:

- Linh Quang muội, huynh biết rằng muội đối đãi với huynh rất tốt.

Thủy Linh Quang rất vui mừng:

- Huynh ... huynh biết sao ?

- Nhưng giữa chúng ta chỉ đối xử với nhau bằng tình cảm huynh muội. Đừng quên rằng muội là đứa em gái của huynh ?

Chàng nói xong, trong lòng cũng nghe rất chua xót, sao con tạo vẫn đi ngược với lòng người.

Vừa nghe xong, Thủy Linh Quang òa lên khóc:

- Muội chẳng bao giờ chịu làm em gái của huynh.

Nàng hướng về Châu Tháo nói:

- Muội làm em gái của đại ca được không ?

- Huynh không muốn muội chỉ là người em gái ?

Thủy Linh Quang lớn tiếng hỏi:

- Vì sao ?

Châu Tháo hỏi lại:

- Vì sao muội lại không muốn làm em gái của Thiết đệ ?

Thủy Linh Quang ngơ ngẩn một lát rồi cho biết:

- Đúng rồi ! Cùng một lý do cả. Cũng được.

Đôi mắt của nàng càng lúc càng quan trọng.

Còn Châu Tháo thì nhìn về một phương trời xa, chợt phát hiện ra mình đã bạc tóc.

Thiết Trung Đường không nỡ nhìn Châu Tháo, chàng chuyển mình lật mấy trang sách.

Thiết Trung Đường như đã có chủ ý. Quyết tâm nói rõ lai lịch cho Thủy Linh Quang biết. Một là chàng không đánh mất cái bản sắc hào hiệp, hai là để báo thâm ân mẫu thân của Châu Tháo.

Bản tính của Thiết Trung Đường vốn khoáng đạt. Sau khi chàng quyết định, lòng chàng cũng bị quặn thắt nhưng chàng cứ chăm chú đọc một số thơ, văn sử, nơi nào cũng nói lên sự thật. Chợt chàng đọc đến tác phẩm của tiến sĩ Trịnh Châu đời Đường. Thiết Trung Đường vội lật ra xem thấy đề: “Hàn Châu Viên Nhuyễn Chân, ngày mồng tám tháng giêng năm Canh Tý”. Hàng nào cũng ghi rõ họ tên phái nữ. Thiết Trung Đường thấy lạ quá, đọc tiếp, thì thấy tên ở trang sau: “Hà Sóc Thủy Nhu Tụng ! Ngày mười bảy tháng tư năm Canh Tý”. Thiết Trung Đường vội vàng giấu cuốn sách vào lòng, toàn thân chàng như bị chấn động. Thiết Trung Đường không ngờ rằng tên họ của Thủy

Nhu Tụng lại được ghi chép trong tác phẩm này, đồng thời chàng không muốn Thủy Linh Quang nhìn thấy.

Cũng trong lúc ấy, bỗng nhiên nghe có tiếng chân động, nhưng âm thanh không lớn lắm.

Thiết Trung Đường nhú mày khó chịu nghe tiếng Châu Tháo:

- Huynh đệ hãy đón lấy.

Nguyên do Châu Tháo lục ở đồng sách, phát hiện một bản sao của kiếm quyết do từ tay của thân mẫu Châu Tháo sao lục, nên tiện đưa cho Trung Đường nói:

- Đây là Tinh Hương kiếm pháp chắc đệ thích.

Thiết Trung Đường từng nghe trong võ lâm có một loại kiếm thuật tuyệt chiêu có tên là “hương tinh” nhưng bị thất truyền, nào ngờ đâu hôm nay lại được nó. Lòng Thiết Trung Đường mừng khắp khởi hồi:

- Đại ca ! Đại ca thì sao ?

Châu Tháo thản nhiên cho biết:

- Tinh Hương kiếm thuật, chiêu thức biến hóa cực nhanh, trên đời này có một không hai, với thân thủ linh xảo của đệ, học loại kiếm thuật này thì tuyệt diệu. Còn ta ... chưa hề có ý học kiếm thuật.

Thế rồi Châu Tháo lại ngồi xuống tiếp tục nâng ly. Khi thì ôm quan tài khóc nức nở, khi thì uống rượu trong lời ca. Thủy Linh Quang không dám uống thêm. Nhưng thực tế cho đến giờ nàng vẫn chưa tỉnh. Chỉ có Thiết Trung Đường đang mang chí lớn, chàng không muốn ngày tháng trôi qua vô ích. Chàng liền bắt đầu học kiếm thuật.

Chẳng biết đã trải qua bao lâu rồi. Thiết Trung Đường tính lại, tuy không đến hai mươi ngày cũng đã trải qua nửa tháng rồi nên chàng cũng muốn từ biệt. Cả Châu Tháo và Thủy Linh Quang cũng quá hiểu nên không ai nói gì khác.

Cho đến lúc này, Châu Tháo mới sửa lại áo quần. Họ nhìn nhau mới thấy rằng người nào cũng tiều tụy. Thế là cả ba người cúi đầu trước quan tài phụ nhân tạm biệt.

Cánh cửa đá từ bên trong mở ra rất dễ, nhưng khi Thiết Trung Đường vừa chạm tay vào, chàng cứ ngỡ là nó sẽ lạnh, nhưng bây giờ tự nhiên chàng có cảm giác như nóng bàn tay nên chàng thấy rất lạ.

Cánh cửa đá vừa mở ra cả ba người đều nhảy ra ngoài, bỗng nhiên họ đều ngơ ngác nhìn nhau.

Số là trước đây hồ đầy nước, bây giờ đã cạn mất một nửa, chiếc thuyền biến đâu mất mà chỉ còn lênh bèn trên mặt hồ năm ba tấm ván mà thôi.

Cả ba người đều chăm chú nhìn mới biết rằng nơi đây vừa trải qua trận hỏa hoạn nên cả bốn bề cây cối đều cháy trụi. Mới ngày nào đây, chỗ này là chốn phồn hoa nhưng bây giờ chỉ còn lại một đồng tro tàn. Chỉ còn trơ lại một bức tường đá còn đứng sừng sững ngăn ngọn gió tây.

Bước ra khỏi thạch thất, cả một vườn hoa tươi thắm, nào thảo bình, nào liễu rủ, nào là chiếc cầu bắt ngang khe, chỉ còn lại chút tro tàn. Thiết Trung Đường nhớ lại phong cảnh chỗ này khi chàng vừa đặt chân đến, chẳng khác gì cảnh tiên, nhưng bây giờ từ cảnh tiên đã biến thành địa ngục. Cảnh cũ nay không còn mà người xưa cũng đã nằm xuống thiên thu. Thiết Trung Đường đứng ngẩn ngơ không tránh được chạnh lòng.

Chợt Châu Tháo vỗ nhẹ vào vai Thiết Trung Đường :

- Tiểu đệ nghĩ gì vậy ?

Thiết Trung Đường nói:

- Không biết do người nào đã hạ độc thủ ?

- Đệ còn tiếc nuối để làm gì ?

Châu Tháo dừng một lát rồi ngửa mặt cười ha hả:

- Tất cả đều là vật ngoại thân, dù hết cũng được thôi. Hà huống cái cảnh vật ở đây cũng do con người xây dựng, trần bảo cũng do bàn tay con người làm nên. Họ có tài đốt phá thì ta có tài xây dựng. Ha ha tiểu đệ há không nghe : “Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng. Thiên kim tán tận hoàn phục lại”

Thiết Trung Đường thấy Châu Tháo là một con người phong lưu, phóng khoáng nên chàng càng mến phục

Thiết Trung Đường tự nhủ:

“Nếu Linh Quang được làm vợ một người như vậy, mình cũng an tâm. Chỉ vì ...”

Chàng chợt cười cười nói:

- Tiểu đệ xin có lời khuyên đại ca.

- Đệ cứ nói !

- Đại ca thì chẳng có gì mà không trải qua.

Châu Tháo ngửa mặt cười ha hả:

- Không phong lưu cũng mất đi tuổi trẻ quý hóa. Hà huống ta ...

Châu Tháo ngưng tiếng cười nói tiếp:

- Khi chưa gặp ý trung nhân thì ta cứ uống rượu đòi phong lưu.

- Nếu đại ca có ý trung nhân thì không ăn chơi nữa nhé ?

Châu Tháo chân thành nói:

- Nếu có ý trung nhân thì từ nay ta sẽ không còn nghĩ đến ai nữa. Vì sao tiểu đệ lại hỏi ta ?

- Không có gì ... không có gì ... chàng bước ra khỏi hang đá.

Phía ngoài thạch động là cả một thế giới thanh bình. Thiết Trung Đường dẫn Châu Tháo đến một phiến đá, chàng mời Châu Tháo ngồi trên phiến đá rồi nói:

- Xin đại ca hãy nhận ba lạy của tiểu đệ.

Châu Tháo lấy làm lạ:

- Đâu có việc gì mà phải lạy ?

Thiết Trung Đường nghiêm trang:

- Một lạy đầu tiên là để đáp lại ân tái tạo của phu nhân, lạy thứ hai là để được đại ca nhận làm em kết nghĩa ...

Miệng chàng nói chân chàng quì xuống lạy.

Thần sắc của Châu Tháo vẫn thản nhiên. Một lát sau mới hỏi:

- Tiểu đệ ăn nói được lắm ! Hai lạy vừa rồi đại ca đã nhận rồi. Còn lạy thứ ba thì thế nào ?

Thiết Trung Đường lễ phép:

- Tiểu đệ mong đại ca đến “Vương ốc” ở dưới chân núi. Nơi này được gọi là “cây cỏ tái sanh” gặp một người đang ở trong ngôi lều tranh để trao cho người này một phong thư của tiểu đệ.

Chàng vừa nói vừa lấy phong thư mà chàng đã chuẩn bị trong thời gian ở trong thạch động.

Châu Tháo hỏi:

- Công việc đơn giản như vậy, tại sao tiểu đệ phải lạy ?

- Vì tiểu đệ muốn đại ca kết làm huynh đệ với người này, tùy lúc tùy nơi mà giúp đỡ. Tiểu đệ đảm bảo với đại ca người này cũng là một kỳ nhân trong thiên hạ.

Nghe xong, Châu Tháo tươi cười :

- Nếu quả là kỳ nhân trong thiên hạ thì dù tiểu đệ không nói ra ta cũng kết giao.

Thiết Trung Đường lại vừa vái vừa cảm tạ, chàng quay qua nắm bàn tay mềm của Thủy Linh Quang nói rõ với nàng :

- Tiểu muội, tiện huynh muốn nhờ tiểu muội một việc, chẳng biết hiền muội có bằng lòng không ?

Thủy Linh Quang vui vẻ:

- Bất luận là công việc gì, dù tốt hay xấu chỉ cần huynh nói ra muội đều bằng lòng cả.

Thiệt Trung Đường thâm nhủ:

“Mình mong cô ấy đi theo Châu Tháo đến Vương ốc sơn, đồng thời cũng mong muốn cô ấy tử tế với đại ca và cũng cư xử tốt đẹp với con người ở trong lều tranh”

Không ngờ sắc mặt Thủy Linh Quang thay đổi:

- Hiền huynh đã nói ra thì muội cũng bằng lòng thôi. Nhưng ...nhưng hiền huynh đừng cho rằng muội không biết bụng dạ của hiền huynh.

Thiệt Trung Đường gượng cười hỏi:

- Hiền muội hiểu gì ?

Thủy Linh Quang dần từng tiếng:

- Muội không cần biết hiền huynh đã nghĩ gì. Muội chỉ nói cho hiền huynh biết rằng, bất luận thế nào. Trọn đời muội, ngoại trừ hiền huynh, tuyệt đối muội không lấy ai khác.

Tiếng nói của Thủy Linh Quang thì rất kiên quyết, nhưng sắc mặt nàng vẫn tỉnh táo.

Rõ ràng câu nói này Thủy Linh Quang đã nói bằng con tim của nàng. Và Thủy Linh Quang đã nhắc đi nhắc lại với lòng nàng không biết đã bao nhiêu lần rồi.

Nghe xong Thiệt Trung Đường biến sắc:

- Nhưng ... giữa tiện huynh và hiền muội ...

Thủy Linh Quang cười chua chát:

- Muội cũng biết rằng huynh đệ cùng một họ thì không thể thành phu phụ. Tiểu muội chỉ hận ông trời và nguyên một lòng trọn đời không yêu thương ... Châu đại ca. Thôi chúng ta đi !

Thiệt Trung Đường thấy rõ quyết tâm của Thủy Linh Quang không dễ gì lay chuyển được. Lòng chàng vừa buồn vừa tức. Chàng liếc nhìn vẫn thấy Châu Tháo đứng tự nhiên nhưng sắc mặt tựa hồ như cười như không, như than thở, như không than thở. Nếu không phải là một người có tâm hồn phóng khoáng thì sau khi nghe câu nói của Thủy Linh Quang, chưa xót đến như thế nào. Châu Tháo còn giữ được thái độ bình tĩnh, không tự ái.

Thiệt Trung Đường thở dài nói:

- Đại ca, đã bao năm tháng đại ca chỉ sống nhàn nhã, nên tiểu đệ không dám phiền lụy đến đại ca phải bôn ba giang hồ.

Điều mà Thiết Trung Đường muốn nói với Châu Tháo thì không phải thế, nhưng vừa định nói ra Thiết Trung Đường liền chuyển qua ý khác.

Châu Tháo cũng biết ý định:

- Thực ra, ta cũng có ý muốn ra bên ngoài một chuyến để biết rõ chuyện của thiên hạ, bây giờ là dịp tốt. Chỉ có một điều ta thấy rất lạ.

Trung Đường hỏi:

- Đại ca thấy điều gì lạ lùng ?
- Tiểu đệ thì muốn chúng ta đến núi Vương ốc còn tiểu đệ thì đi đâu ?
- Vốn là tiểu đệ có hẹn ở Vương ốc, nhưng bây giờ tiểu đệ đang có công việc khẩn cấp, vạn bất đắc dĩ mới nhờ đại ca ...
- Tiểu đệ không nói ra công việc khẩn cấp ấy được sao ?
- Việc này nói ra thì dài dòng lắm. Nhưng ... nhưng sau khi hoàn thành tiểu đệ sẽ đến núi Vương ốc để gặp đại ca và Linh Quang.
- Tiểu đệ không nói cũng được thôi. Đại ca tin lời tiểu đệ, không hỏi nữa !

Châu Tháo đứng dậy nói:

- Thôi được, Thủy Linh Quang, chúng ta đi !

Châu Tháo đi trước, Thủy Linh Quang theo sau, đến khi cả hai người mất hút, nhưng vẫn không thấy Thủy Linh Quang quay đầu lại nhìn. Thiết Trung Đường biết rằng, giá như Thủy Linh Quang quay mặt lại nhìn như để chia tay thì còn được. Đằng này, nàng không quay mặt lại, rõ ràng là trong lòng nàng vô cùng đau khổ.

Thiết Trung Đường tự nói với mình:

“Đại ca, Linh Quang, không phải là Trung Đường này không muốn nói ra. Chỉ vì sợ một khi đã nói ra công việc khẩn cấp này, chỉ sợ các người sẽ không chịu rời bỏ Thiết Trung Đường. Chỉ cần mong sao từ đây về sau hai người có nhiều hạnh phúc. Nếu Trung Đường này không hoàn thành tốt hai việc này thì rằng chúng ta cũng khó ...”

Thiết Trung Đường đưa tay dụi mắt rồi cất bước xuống núi dưới nắng tà dương.

--- o0o ---

Hồi 23

Mỗi Người Một Ý Đồ

Thực ra, trong đầu óc của Thiết Trung Đường đâu chỉ có hai công việc.

Ma thúc của chàng đang ở trong tay của Phong Cửu U ? Sự an nguy của sư môn bây giờ như thế nào ? Rốt lại ân cừu của Đại Kỳ môn còn bí mật nào nữa không ?

Tất cả những vấn đề này. Thiết Trung Đường đều phải tìm cho ra. Thậm chí có khi chàng có cảm tưởng không thể kéo dài thêm một phút. Trong mấy vấn đề này, đầu tiên là phải tìm cho ra Phong Cửu U và Ma thúc. Còn như vấn đề sau cùng, chàng vẫn còn nhớ trước khi chết phu nhân đã nói với Châu Tháo:

“Những bí ẩn về ân oán của Đại Kỳ môn chỉ có phụ thân của con mới biết rõ, phụ thân của con vẫn chưa chết.”

Dạ Đế tuy vẫn còn sống, nhưng bây giờ ở đâu ? Có người nào biết ?

Còn mấy thiếu phụ áo đen sao lại ra tay giúp chàng, lại còn cản dận Thiết Trung Đường tới đảo Thường Xuân. Châu phu nhân muốn chàng hoàn thành ba việc, một trong ba việc này là tìm cho ra thiếu nữ chột mắt từng lo cơm nước cho phu nhân. Bây giờ thì tất cả các thiếu nữ đều bị bốn thiếu phụ áo đen mang về đảo Thường Xuân. Có lẽ chàng phải tới ngay đảo Thường Xuân, biết đâu lại tìm ra tung tích và chỗ ở của Phong Cửu U và Dạ Đế.

Quá nhiều vấn đề, nhiều câu hỏi cứ quay cuồng trong đầu óc Thiết Trung Đường. Nhưng chỉ cần trong một lát chàng đã đi đến quyết định ! Bất luận như thế nào, trước hết là phải tới đảo Thường Xuân.

Ánh nắng tịch dương chưa tắt hẳn, những tia nắng cuối cùng còn vương lại trên đỉnh non cao. Thiết Trung Đường ngồi trên tảng đá xanh dưới chân núi. Cũng tảng đá này, khi chàng bắt đầu lên núi, chàng cũng ngồi trên đó. Thiết Trung Đường ngồi lặng lẽ, đôi mắt chàng nhìn về phía chân trời xa, ý tưởng đầu tiên khởi dậy trong đầu óc Thiết Trung Đường là đảo Thường Xuân tọa lạc nơi nào. Dĩ nhiên là chàng không biết. Rốt lại trong giới giang hồ có ai biết ốc đảo này không. Tất cả những điều đó đang ở ngoài tầm tay của Trung Đường. Chàng tự nghĩ:

“Từ cái tên cũng có thể cho mình biết, đã là ốc đảo thì phải ở ngoài biển.!”

Vừa nghĩ đến đó, Thiết Trung Đường liền xốc lại áo quần hướng về phía đông mà đi.”

Nhưng khi tới được bờ biển, chàng đã tìm đến những ngư phủ quanh năm sống với nghề đánh cá để dò hỏi, nhưng chẳng có một người nào biết đến ba chữ Thường Xuyên đảo.

Có một ngư phủ gương mặt phong sương cho biết:

- Lão hủ đã sống tại đây suốt năm mươi năm qua, quả như trong vùng biển này có một ốc đảo như thế mà lão hủ này không biết thì quá vô lý.

Thiết Trung Đường nghe tiếng nói của lão ngư phủ ra bề tự phụ nhưng cũng có lý, chàng chỉ còn than thở :

- Theo sự hiểu biết của cụ thì trên vùng biển này không có đảo Thường Xuyên ?

Lão ngư phủ tươi cười:

- Thiếu gia nói đúng đấy.

Thiết Trung Đường cứ dò hỏi mãi cả hai ngày rồi nhưng vẫn không có kết quả gì chỉ có điều là quần áo chàng đã vương mùi nước biển.

Thiết Trung Đường buồn vô hạn, suy đi nghĩ lại vẫn vô kế khả thi, bây giờ chỉ còn trở lại hướng tây nữa thôi. Chưa hết một ngày thì Thiết Trung Đường đã đến Lao Sơn, nơi chàng đặt chân đến là Mặc Thành.

Trải qua một ngày dài, bây giờ Thiết Trung Đường tìm vào quán nghỉ chân. Chàng vừa ăn xong một tô miến, chợt nghe có tiếng:

- Thánh cô nương lại đi qua đây, chúng ta hãy mau ra đón.

Hơn một nửa bồi bàn đều chạy ra, lại có ai nắm áo Thiết Trung Đường nói:

- Thánh cô nương tới, tại sao vẫn chưa quì xuống ?

Chàng tự nghĩ không nên dùng sức mạnh chống đối nên chàng cũng quì.

Một lát sau, nghe ngoài đường có tiếng hoan hô:

- Thánh cô ... thánh cô ...

Có sáu bảy thiếu phụ mặc áo đen chấm đất, đầu cũng trùm khăn đen che mặt. Họ đi tới trong tiếng hoan hô của dân chúng.

Dáng đi của họ cũng hết sức lạ kỳ, hông không động đậy, hai tay không cử động, hai chân của họ di động trong chiếc trường bào nhưng họ đi rất nhanh, mới nhìn cứ tưởng là họ đang đi di chuyển theo gió.

Vừa thấy họ, Thiết Trung Đường rất mừng ! Nếu đây không phải là những sứ giả của Nhựt Hậu thì còn ai ? Chỉ có điều dáng dấp của mấy thiếu phụ này không giống với mấy thiếu phụ áo đen trong đại sảnh của Châu Tháo. Thiết Trung Đường thầm nghĩ:

“Bất luận họ là ai, chỉ cần họ đi về đảo Thường Xuân thì mình cứ lần theo họ là được rồi.”

Phía sau mấy thiếu phụ này là một cỗ xe lớn, chung quanh đều có rèm phủ kín gió cũng không lọt vào được.

Khi ấy, người đã kéo chàng quì xuống cho biết:

- Huynh dài không biết đó thôi, các thánh cô nương rất có từ tâm lại còn có pháp lực vô biên.

Thiết Trung Đường thấy bà con hỗn hởi như ngày hội lớn, đủ biết rằng những người dân chất phác này đã xem họ như thần tiên, nên mới tỏ ra cung kính như vậy.

Người ta đã xưng tán họ hết lời, chắc chắn mấy thiếu phụ này đã thực hiện rất nhiều việc tốt. Dù sao thì Thiết Trung Đường cũng rất vui mừng. Trong lúc ấy thì các thiếu phụ đã tới đường lộ, nhưng vẫn không thấy một thiếu phụ nào nhìn qua nhìn lại mà hình như họ đang chánh niệm. Mắt nhìn xuống mũi, mũi quán đến tâm, từng bước đi thong thả, đều đặn.

Thấy mọi người đứng dậy, Thiết Trung Đường cũng đứng dậy đuổi theo mấy thiếu phụ áo đen. Lúc ấy trời đã nhá nhem, chàng không để lộ một hành động nào để cho người khác chú ý. Nhưng chàng cũng không dám đi quá gần và quá nhanh. Chàng chợt thấy thiếu phụ áo đen đi sau cùng dừng bước quay đầu nhìn.

Thấy vậy, Thiết Trung Đường giật mình.

“Hay là mình đã bị lộ tung tích nên họ phát giác ra rồi”

Chàng không muốn gây gổ với thiếu phụ áo đen nên chàng chỉ lách mình tránh. Không ngờ người thiếu phụ này đứng nơi chỗ bóng tối rồi vẫy tay gọi chàng.

Thiết Trung Đường biết rằng dù muốn tránh cũng không được, chỉ còn chường mặt ra mà thôi.

Người thiếu phụ áo đen nói nhỏ:

- Hãy đến đó !

Thiếu phụ di động đến sau một cây cổ thụ.

Thiết Trung Đường lấy làm kỳ. Chàng tự nhủ:

“Nếu bảo rằng thiếu phụ này vừa đi qua trước mắt chàng cùng với mấy người khác. Vì sao chỉ có người này trông có điều bí ẩn ? Còn nếu người thiếu phụ này không phải một bọn với mấy người kia thì tại sao lại biết mình ?”

Trong lòng Thiết Trung Đường tuy đang nghi ngờ nhưng chân tay chàng vẫn cứ bước tới. Thiếu phụ áo đen nói dịu dàng:

- Tới chút nữa.

Thiết Trung Đường do dự hỏi:

- Có điều gì xin tiền bối chỉ giáo, tại hạ..

Bỗng nhiên thiếu phụ mỉm cười.

- Người không nghe rõ giọng nói của ta sao ?

Vừa nghe xong, Thiết Trung Đường vội gọi:

- Ôn Đại Đại !

Thiếu phụ đáp:

- Đúng !

Đại Đại đưa cánh tay trắng như ngọc lấy chiếc khăn che mặt xuống, dung nhan của Đại Đại vẫn tươi như hoa. Thiết Trung Đường vội hỏi:

- Cô nương, tại sao cô nương lại cùng đi với họ ?

Chàng hỏi tiếp:

- Hiện giờ Vân tam đệ như thế nào ?

Nhìn đôi mắt của Ôn Đại Đại như thoáng nét u oán, nàng than thở:

- Câu chuyện rất dài, tiện thiếp chỉ xin nói đơn giản mà thôi.

- Vết thương của tam đệ đã lành chưa ?

- Chẳng những vết thương đã lành mà võ công cũng tiến bộ hơn nhiều.

- Ai ... ai đã cứu tam đệ ?

Đại Đại đáp gọn:

- Vô Sắc đại sư !

Thiết Trung Đường mừng quá:

- Chưởng môn của Thiếu Lâm ? Xem ra duyên phước của tam đệ không mỏng, không ngờ tam đệ lại lọt vào mắt của Vô Sắc đại sư.

Đại sư Vô Sắc của Thiếu Lâm là một bậc thần tăng đương thời. Rất được giới võ lâm trọng vọng, rất ít người được gặp mặt ngài.

Hơn mười năm nay hầu như trong giang hồ không có ai được gặp ngài. Nhưng Thiết Trung Đường lại nghe chính tay người trị thương cho Vân Tranh nên không giấu được niềm vui.

Ôn Đại Đại nói:

- Ngày ấy thiếp trăm ngàn gian khổ, đã đưa Vân Tranh ra khỏi địa đạo. Sau đó, thiếp nghe theo lời các hạ mang chàng đến Thiếu Lâm tự.

Thiết Trung Đường ngạc nhiên hỏi:

- Thiếu Lâm tự là nơi nghiêm mật. Tại hạ cũng không biết nhờ đâu mà cô nương vào được mà lại được diện kiến Vô Sắc đại sư.

Ôn Đại Đại cười chua xót:

- Các hạ đừng nghĩ do thiếp vào được. Dù sao thiếp cũng phải tìm cách để vào gặp cho được Vô Sắc đại sư nhờ ngài chữa vết thương cho Vân Tranh.

Thiệt Trung Đường thấy nụ cười của Đại Đại rất đau khổ, chàng biết rằng trong vụ việc này đã trải qua nhiều gian khó. Con đường dẫn đến gặp phương trượng tuy rất bình thản nhưng sự thật thì còn khó hơn vượt trăm sông ngàn núi. Đại Đại đã không muốn kể thì chàng cũng không hỏi thêm. Nhưng Thiệt Trung Đường nghĩ rằng, đoạn đường này ngoài Ôn Đại Đại thì cũng khó có người vượt qua được.

Nguyên do, ngày ấy khi Đại Đại bế Vân Tranh đến Thiếu Lâm tự thì đã đuối sức. Nàng quyết một lòng xin được diện kiến vị trưởng lão Thiếu Lâm nhưng bị tri khách chặn lại phía ngoài cửa. Đại Đại nhìn vào hai cánh cửa Thiếu Lâm tự đang đóng kín, dù ai đó có gan bằng trời cũng không dám vượt qua, nên nàng chỉ còn biết quì trước cửa van xin.

Đại Đại đã quì như vậy hết nửa đêm, tiếng khóc của nàng như tắc nghẹn nhưng vẫn không có ai đoái hoài.

Đây không phải xuất phát từ lòng ác độc của kẻ xuất gia, nhưng chỉ vì thanh danh của Thiếu Lâm tự rất lớn đối với giang hồ. Đã trải qua hàng bao nhiêu người đến cầu mong được che chở. Người thì tìm đến xin học đạo, nếu Thiếu Lâm tự cứ nghe ai đến cũng đón tiếp thì thời gian đâu mà có đủ. Phương chi, trong số những người tìm đến cũng có lắm kẻ đại gian đại ác gặp phải cùng đường cũng tìm đến che chở. Còn có không ít người giả vờ bệnh hoạn đến xin chữa trị, thực ra là họ cố tìm lý do để vào chùa học lén võ công. Nếu như Thiếu Lâm tự bất cứ ai cũng tiếp nhận thì hóa ra chốn Phật môn thanh tịnh đã biến thành nơi ô trọc.

Chính vì vậy, Thiếu Lâm tự mới lập ra môn qui, nếu không có người giới thiệu hoặc trực tiếp dẫn đến, hoặc là những hiệp sĩ nổi tiếng trong giang hồ thì đừng nghĩ đến chuyện được vào chùa, dù chỉ một bước.

Riêng Ôn Đại Đại đã không có ai tiến dẫn lại không tiếng tăm trong giang hồ, bây giờ bị chặn lại ngoài cửa thì cũng là điều hiển nhiên.

Trong lúc ấy, Đại Đại cũng không biết may hay rủi, nàng nghe có tiếng gió nhẹ ở phía sau, không biết một lão nhân áo tím đã có mặt tự hồi nào.

Lão nhân này thân hình rất cao lớn, nhưng khi đến nàng chỉ nghe có tiếng gió rất nhẹ. Nhìn lão nhân chẳng khác gì là vị thần tiên.

Với đôi mày rậm, dưới cằm phát phơ chòm râu bạc, lão nhìn Đại Đại rồi hỏi:

- Tiểu cô nương! Vì sao cô lại khóc.

Tiếng nói của lão nhân như tiếng sấm rền. Đại Đại nhìn dáng dấp của lão rồi nghe tiếng nói, nàng giật mình nhưng xem ra lão nhân không biểu lộ ác ý nên nàng thuật lại đầu đuôi câu chuyện.

Nghe xong, lão nhân áo tím cười ha hả:

- Cô nương muốn gặp Vô Sắc hòa thượng thì cũng không khó gì, nhưng xưa nay mỗ chưa từng giúp bất cứ ai. Trừ phi sau khi được việc phải có lễ trọng thưởng, đền đáp.

- Tiện nữ không có vật gì đang quý cả, duy chỉ có một số vàng bạc mà thôi.

- Vàng bạc mỗ đây từng thấy nhiều rồi, nếu như mỗ ra tay giúp đỡ, cô nương sẽ nghĩ là mỗ vì đồng tiền ?

- Nhưng ngoài vàng bạc, tiện nữ không có vật gì khả dĩ để tương tạ tiền bối.

- Thế thì cô nương cứ tiếp tục quì đó !

Nói xong lão nhân áo tím phất tay áo cất bước.

Đại Đại nhìn thương thế của Vân Tranh càng lúc càng nặng. Nàng biết rõ nếu không sớm được cứu chữa thì có thể không còn kịp. Nghĩ đến đó, Đại Đại buộc miệng gọi:

- Tiền bối, xin tiền bối dừng chân.

Lão nhân áo tím quay đầu lại hỏi:

- Cô nương đã tìm ra lễ vật để tạ ta rồi sao !

Đại Đại đáp ngay:

- Đúng như vậy ?

- Vật gì ?

- Chính là thân của tiện nữ.

Lão nhân áo tím ngửa mặt cười ha hả:

- Không lầm ! Không lầm ! Nếu mỗ không muốn cô nương nói ra điều đó thì công sức đâu mà cứ đứng đây lời qua tiếng lại. Tuy cô nương nói ra hơi trễ, nhưng kể ra cô nương cũng thông minh nên rồi cũng nói ra điều đó.

Chợt lão nhân ngừng tiếng cười nói lớn:

- Nhưng điều đó là do cô nương tự nguyện nói ra chứ mỗ đây không hề có ý bức bách cô nương.

- Nếu như tiền bối không đưa vào được thì biết làm sao đây ?

Khi nói điều này, sắc mặt của Đại Đại vẫn trầm tĩnh, đôi mắt nàng khi tỏa ra tia nhìn rất nhiệt tình, lòng nàng như đã quyết:

- Nếu mỗ không tiến dẫn được thì mỗ lấy bộ não này giao cho cô nương.
- Dẫn tiền bối chịu tiến dẫn nhưng bây giờ vẫn chưa vào được...

Lão nhân áo tím nói:

- Mỗ biết rằng cô nương muốn ở lại chăm sóc cái tên tiểu tử nửa sống nửa chết ấy thêm mấy ngày nữa chứ gì ?

Đại Đại tỏ ý:

- Không phải chỉ mấy ngày mà là mấy chục ngày.

Lão nhân áo tím lại cười ha hả:

- Quả là một thiếu nữ lợi hại, mỗ gia đây chưa hề gặp người nào như cô nương. Thôi được! Để cho cô nương bốn mươi ngày. Sau bốn mươi ngày thì thân thể cô nương thuộc về mỗ.

Ôn Đại Đại lại nói lý sự:

- Còn trái tim thì của tiện nữ.

Lão nhân áo tím hỏi:

- Bao nhiêu tiền để đổi lấy trái tim của cô nương ?
- Đổi tính mạng của tiền bối !

Nghe xong, lão nhân áo tím phóng lên cười khoái chí:

- Được, được! Không ngờ trong lúc mỗ còn sống mà lại gặp được một thiếu nữ như cô nương, tiếc rằng mỗ không được gặp sớm hơn.

Ôn Đại Đại nói:

- Nếu sớm hơn ít ngày thì tiền bối dù có gặp cũng như không.

Ý của Đại Đại muốn nói với lão nhân nếu trước đây dù lão có gặp thì cũng không có điều gì cần đến lão. Tại sao tiền bối lại muốn được thân thể của tiện nữ ?

Lão nhân áo tím cười lớn hỏi:

- Tên cô nương là gì ? Hãy nói mau !
- Ôn Đại Đại.

Lão nhân áo tím nhìn nàng từ đầu xuống chân rồi bỗng nhiên lớn tiếng hỏi:

- Có hòa thượng ở nhà không ?

Tiếng hỏi của lão nghe chấn động, khiến lá từng rụng lả tả.

Một lát sau, cánh cửa hé mở, có một vị sư lộ mặt ra nhìn. Xem chừng như thấy cũng bị chấn động bởi tiếng hét của lão nhân.

Vị tăng ấy hỏi:

- Thí chủ có điều gì dạy bảo ?

Lão nhân nói ngang nhiên:

- Lão phu cần gặp Vô Sắc.

Vị sư này nghe lão nhân dám gọi đến pháp danh của hòa thượng phương trượng, sắc mặt có hơi biến đổi nhưng thái độ, ngôn ngữ vẫn lễ độ.

- Thưa thí chủ, đã nhiều năm rồi chuông môn tổ sư không tiếp xúc với khách bên ngoài.

- Vô Sắc không muốn gặp người khác, còn đối với lão gia thì lại muốn gặp.

Vị sư lễ phép hỏi:

- Xin được biết đại danh của thí chủ ?

Lão nhân áo tím nạt:

- Tên họ của ta không phải để cho người hỏi.

Vừa nói xong lão đã chuyển mình phóng ra một chuông. Chỉ nghe một tiếng “bình” thì ra cây cổ tùng đã bị chuông phong của lão nhân đánh gãy hai, nửa phần trên mang cành lá đổ xuống ! Sư tri khách thấy chuông lực uy mãnh của lão nhân, trong lòng rất kiêng nể và có phần sợ hãi, vội quay mình đi vào trong.

Lão nhân thấy vị sư đã đi rồi nên nói với Đại Đại:

- Nếu lão phu không ra tay thì hấn đâu có ra hỏi.

Một lát sau quả có một hòa thượng râu đã bạc vừa nhìn thấy lão nhân lập tức đổi sắc mặt.

Lão nhân liền nói:

- Tuệ Căn, người còn nhớ mồ gia ?

Tuệ Căn chấp tay thưa:

- Thì ra tiền bối đã đến. Để bần tăng vào bảch bạch với gia sư. Có lý nào gia sư lại không tiếp kiến tiền bối ?

Lão nhân áo tím giục:

- Thế thì mau lên !

Tuệ Căn chỉ đáp hai tiếng “mô phật” rồi vội vàng đi ngay.

Ôn Đại Đại biết rằng Tuệ Căn là một trong những vị danh tăng của Thiếu Lâm tự, nhưng lại cung kính lão nhân áo tím, nàng càng ngạc nhiên hơn.

Một lát sau thấy hai cánh cửa mở rộng, có đến bảy vị hòa thượng mày bạc đứng trang trọng đón lão nhân áo tím, tất cả đều chấp tay thưa:

- Chưởng môn phương trượng xin mời thí chủ.

Lão nhân áo tím hừ một tiếng rồi nói:

- Lão hoà thượng càng ngày càng lớn nhip. Sao lại không thân hành ra tiếp mỗ gia. Ôn Đại Đại hãy bồng thăng nhóc ấy theo ta.

Quả nhiên tất cả tăng nhân của Thiếu Lâm tự không hề gây khó khăn gì. Đại Đại đang bồng Vân Tranh vừa vào khỏi sơn môn nhưng chúng tăng vẫn đứng hai hàng ở bên trong với hương khói nghi ngút. Tất cả đều chấp tay đứng trang nghiêm như những pho tượng không ai nhìn ai.

Ôn Đại Đại trộm nhìn chúng tăng, thấy dáng dấp của quý vị quá trang nghiêm, nàng không dám nhìn, chỉ cúi đầu mà đi.

Còn đường đi vào, từ đoạn lát gạch rồi đến đoạn lát đá xanh. Hết đoạn đá xanh qua đoạn đường cát nhuyễn. Qua khỏi đoạn đường cát nhuyễn lại đến đoạn đường rải đá nhỏ. Chẳng biết đi đã bao lâu thì tới một đoạn toàn cỏ xanh mượt và ngát tỏa mùi trầm nên mới biết là đã sắp đến liêu của phương trượng, khách nhân lại càng không dám ngược mặt nhìn.

Lão nhân áo tím hỏi:

- Có Vô Sắc hòa thượng không ?

Bức sáo trúc ở trong phòng phương trượng đã ngã sang màu vàng do khói trầm hương, nghe có tiếng nói thật trầm ồm từ trong liêu vọng ra.

- Xin mời cố nhân.

Lão nhân áo tím nói:

- Nơi nào có mùi trầm hương thì mỗi gia không muốn đến.

Lại nghe tiếng:

- Xin thứ lỗi, già này đã không ra tiếp đón.

Lão nhân áo tím nói:

- Bất tất lão huynh phải ra, mỗi gia chỉ xin hỏi một câu.

Lão già áo tím tăng hắng rồi tiếp:

- Có một việc này chẳng biết lão huynh can thiệp vào hay không ?

- Việc gì thế ?

Lão nhân áo tím cười nhạt:

- Việc này thì cả hai ta đều quá rõ, việc này đã hàng chục năm nay không dính dáng gì đến hai ta, không biết hôm nay lão huynh dự vào hay không ?

Im lặng một hồi, lại nghe có tiếng nói:

- Dự vào tức là không dự vào, không dự vào tức là dự vào. Mắc gì mà đàn việt phải bận tâm hỏi ?

Lão nhân áo tím nhíu mày khó chịu:

- Lão hòa thượng nói gì mỗ chẳng hiểu.

- Hiểu tức là không hiểu, không hiểu tức là hiểu.

Bỗng nhiên lão già áo tím cười ha hả:

- Tốt ... tốt lắm ! Mỗ gia đến cũng như không đến, không đến cũng như có đến. Thế thì công việc ấy có làm cũng tốt, không làm cũng tốt.

Có tiếng cười nhẹ sau bức rèm trúc:

- A di đà phật, thế là đàn việt đã đại triệt đại ngộ rồi !

Lão nhân áo tím cũng cười lớn:

- Cờ lớn tức là cờ nhỏ, cờ nhỏ tức là không có cờ. Tình tức là thù, ái tức là hận ... mỗ gia nói có đúng không ?

- Lão huynh hiểu rồi ... hiểu rồi ...

Lão nhân áo tím ngửa mặt lên trời cười lên mấy tiếng rồi chợt nói:

- Còn có một người sắp chết muốn được lão hòa thượng cứu, mỗ gia đã mang đến. Lão hòa thượng cứu tức là không cứu đều do lão huynh cả. Nếu lão huynh muốn để hán chết trước mặt mình thì mỗ gia cũng không quan hệ gì ... mỗ đi đây !

Lão nhân vừa nói dứt liền bắt Ôn Đại Đại và Vân Tranh liệng vào thất của phương trượng rồi cười lớn:

- Sau bốn mươi ngày, bất luận cô nương ở đâu mỗ gia này đều tìm ra cả.

Ôn Đại Đại chỉ nghe có tiếng gió thì lão nhân áo tím đã đi xa rồi. Nàng tưởng rằng phen này ắt Vân Tranh đành chịu chết. Nào ngờ lại gặp lão nhân áo tím nên mới được vào đây.

Thiên Thất của Vô Sắc đại sư rất nghiêm túc, đại sư ngồi như một pho tượng trang nghiêm.

Ôn Đại Đại không dám nhiều lời, nàng chỉ biết quì xuống xin được ngài giúp đỡ.

Vô Sắc đại sư hỏi:

- Cô nương là ai ? Thí chủ này là ai ?

Đại Đại cúi đầu thưa:

- Tiểu nữ là Ôn Đại Đại, còn người này là Vân Tranh đệ tử của Đại Kỳ môn.

Vô Sắc đại sư nghe ba tiếng Đại Kỳ môn ngài nghiêm giọng:

- Tại sao cô nương không nhận ra người mặc áo tím đưa cô nương vào đây ?

Ôn Đại Đại thâm nhủ:

“Vị đại sư này không ra khỏi chùa, tại sao lại biết lão nhân áo tím ? Tại sao lại biết mình không nhận ra ông ấy ?”

Trong lòng Đại Đại thì rất kinh ngạc, nhưng miệng nàng vẫn kể rõ mọi việc đã xảy ra ngoài chùa chứ không dám giấu diếm một điều nào cả.

Vô Sắc đại sư vuốt nhẹ chòm râu bạc nói:

- Đức Phật từ bi ... đức Phật từ bi ... lão ta lại đưa môn hạ của Đại Kỳ môn đến đây để trị thương ... thật là ý trời ... ý trời.

Ôn Đại Đại nghe đại sư nói, nàng thấy rất lạ lùng nhưng không dám hỏi đại sư.

Vô Sắc đại sư cho biết:

- Thôi được, cô nương hãy đi đi, bản tăng sẽ trị thương cho thí chủ đây !

Đại Đại cũng không ngờ tới một vị thần tăng của Thiếu Lâm lại dễ dàng như vậy, nàng rất mừng, nhưng nghe đại sư nói mình phải đi khỏi nơi này, nàng hết hoảng:

- Nhưng tiểu nữ ...

Vô Sắc đại sư ngắt lời:

- Đạo Phật rất chú trọng đến nhân quả. Cô nương đã giúp đỡ cho người này, đó là gieo một nhân lành tất sẽ được quả lành. Chỉ cần cô nương tự giải áy kết thì dù cho người khác muốn cũng không được.

Đại Đại rơi nước mắt thưa:

- Thưa đại sư, tiểu nữ đã giúp đỡ cho huynh ấy thì cũng chính tiểu nữ tự từ bỏ, nhưng tiểu nữ chỉ mong đại sư cho tiểu nữ lưu lại đây thêm mấy ngày nữa để chăm sóc cho huynh ấy.

Vô Sắc đại sư lim dim đôi mắt, trầm ngâm trong giây lát, đại sư như nói với mình:

- Đa tình tất phải đa nghiệt ... ở bên ngoài viện có một kho chứa củi, cô nương có thể ở đấy. Mỗi ngày chỉ được vào viện nửa giờ.

Ôn Đại Đại mừng quá lạy xuống:

- Xin đa tạ đại sư..

Vô Sắc đại sư nói thêm:

- Việc này bản tăng phá lệ đấy, cô nương hãy ra ngoài.

Tất cả những gì đã trải qua, Đại Đại chỉ nói một đôi câu rồi không nhắc đến nữa. Bởi vì nàng không muốn kể công, cũng không muốn người ta thương hại nàng.

Đại Đại tiếp:

- Chùa Thiếu Lâm không bao giờ cho nữ giới ở lại, nhưng Vô Sắc đại sư đã phá lệ cho tiện thiếp ở lại rồi còn cho thiếp mỗi ngày được vào viện nửa giờ để chăm sóc cho Vân Tranh.

Thiệt Trung Đường vừa nghe xong, tán dương:

- Như vậy là Vô Sắc đại sư đã ban cho cô nương một ân huệ.

Ôn Đại Đại tán dương đại sư Vô Sắc :

- Chẳng những đại sư có võ công thần thông mà còn giỏi cả y đạo nữa, chỉ trong vòng ba hôm thương thế của Vân Tranh liền bình phục, bắt đầu đi đứng.

Nàng nở một nụ cười chua chát rồi kể tiếp:

- Thiếp thấy thương thế của Vân Tranh chóng bình phục nên rất vui mừng, lại nghe Vô Sắc đại sư truyền võ công cho Vân Tranh nên lại càng vui mừng. Nhưng ... nhưng ...

Thiệt Trung Đường thấy sắc mặt của Đại Đại hơi lạ nên hỏi ngay:

- Nhưng gì ?

- Nhưng thủy chung Vân Tranh không hề nói với tiện thiếp một lời.

Thiệt Trung Đường cũng rất đổi ngạc nhiên:

- Đó ... đó ...

Chàng nghĩ tới tình trạng Đại Đại đã liều chết để cứu Vân Tranh, bây giờ lại rơi vào hoàn cảnh như thế, chàng cảm thấy khó chịu.

Ôn Đại Đại cười chua xót:

- Cho dù huynh ấy không nhìn nhưng thiếp vẫn một mực thương huynh ấy như trước kia nên cũng không ngại gì.

- Nhưng bây giờ cô nương còn thương Vân Tranh không ?

Đại Đại không trả lời mà chỉ lim dim hai mắt, nàng không khóc, nhưng nước mắt cứ tuông trào.

Thiệt Trung Đường như an ủi:

- Sở dĩ tam đệ không đoái hoài đến cô nương là do cô nương kể cho tam đệ về những gian khổ đã qua, đúng không ?

Đại Đại trầm nghĩ:

“Không ngờ người này lại hiểu mình như vậy, chỉ có chàng ta mới hiểu mình!”

Đại Đại vừa cảm nhận bị thương, vừa oán hận lại vừa cảm kích. Nhưng chẳng biết do đâu, trong giây phút này chỉ còn lại tình huynh đệ trong lòng Đại Đại, chứ hoàn toàn không có một tí gì tình cảm riêng tư của nữ nhân.

Cần biết rằng, một thiếu nữ đã trải qua nhiều phong trần, con tim của họ cứng như đá. Trước đây, Đại Đại đã bị hấp dẫn bởi cái tính cách đặc thù của Thiết Trung Đường nhưng đấy chỉ là trạng thái kích thích tạm thời mà thôi. Chính Vân Tranh mới là người đã đánh động con tim của nàng. Chính nàng cũng không biết do đâu mà tình cảm lại biến đổi như thế.

Đại Đại bỗng nhiên thay đổi sắc mặt:

- Tất cả những khổ đau đã trải qua, rồi cũng nhẹ nhàng theo tháng ngày trôi qua, chỉ có một điều, khi Vân Tranh đang bị trọng thương, huynh ấy đã nhìn thiếp nói: “Ta ... ta chẳng bao giờ quên muội”. Trong thời gian trị thương tuy huynh ấy không đoái hoài gì đến thiếp nhưng làm sao huynh ấy giấu được thiếp ...

Thiết đại ca, từ đây dù có trọn đời không gặp huynh ấy, tiểu muội cũng không ngại gì cả.

Thiết Trung Đường nghe Đại Đại bỗng dưng thay đổi cách xưng hô, gọi mình là đại ca. Thiết Trung Đường biết rằng bây giờ tâm của Đại Đại đã thuần tịnh nên lòng chàng cũng có phần an ủi hỏi Đại Đại :

- Tại sao trọn đời hiền muội không muốn gặp tam đệ ?
- Chỉ vì tiểu muội đã liệng bỏ từ lâu !

Nguyên do, trong thời gian Đại Đại ở trong kho chứa củi, mỗi ngày nàng chỉ được nửa giờ vào viện. Có khi không gặp mặt Vân Tranh thì thôi, khi được gặp Vân Tranh chàng cũng không hề chú ý đến nàng. Trước tình cảnh ấy, Đại Đại vẫn cắn răng chịu, nàng chỉ khóc thầm mà thôi. Sau khi nửa giờ qua mau, nàng phải tức khắc trở lại kho củi. Chẳng lẽ nàng cứ ôm mối đau đến suốt ngày. Những giờ rảnh rỗi, Đại Đại lại bỏ củi. Trong thời gian hai mươi ngày, nàng đã bỏ hết một kho củi. Hai bàn tay của Đại Đại mềm mại, nõn nà như thế, nay đã chai cứng, Đại Đại thì ngày càng tiêu tụy. Ngược lại Vân Tranh thì tinh thần ngày càng phấn chấn, da dẻ hồng hào. Nhìn Vân Tranh luyện công cũng đủ biết võ công của chàng tiến bộ hơn trước nhiều.

Mặc dù Vân Tranh không đoái hoài, nhưng Đại Đại cũng không phí nửa giờ quý báu ấy. Ngày nào nàng cũng ở một bên Vân Tranh nhìn gương mặt hồng hào nhưng lạnh lùng của chàng. Lòng Đại Đại không biết nên buồn hay nên vui. Dẫu sao trên gương mặt của nàng cũng vẫn mang nụ cười tươi.

Suốt đời, Ôn Đại Đại đã từng giả ơn, giả nghĩa, giả cả tình yêu với không biết bao nhiêu nam nhân, nhưng bây giờ nàng thật chân tình, chính Đại Đại cũng không hiểu do đâu.

Một hôm, Đại Đại cảm thấy thời gian như dài ra, nàng đau khổ chờ đến khi hoàng hôn để vào viện. Nàng chải lại mái tóc, đồng thời mang theo niềm hy vọng lần này vào, Vân Tranh sẽ quan tâm đến nàng.

Không ngờ sau khi Đại Đại đến nơi thì phát hiện Vân Tranh đã đi tự hồi nào!

Đại Đại vừa kinh ngạc vừa lo sợ lại vừa oán giận, nàng chẳng nghĩ gì vừa cứ chạy vào thất của phương trượng. Vô Sắc đại sư như đã biết rõ ý nghĩ của nàng, đại sư nghiêm giọng:

- Cô nương đã đến. Được, được, cô nương hãy ngồi xuống nghe bản tăng nói đôi lời.

Đại Đại thấy dáng dấp quá trang nghiêm của hòa thượng phương trượng, nàng chỉ khóc nức nở.

Vô Sắc đại sư nói:

- Chắc cô nương đã biết hấn ta đã đi rồi. Do chính bản tăng cử đi vì một việc rất quan trọng.

Đại Đại vừa khóc vừa nói:

- Tại sao huynh ấy không hề có một lời với tiện nữ ?

Vô Sắc đại sư thở dài rồi cho biết:

- Trước khi lên đường, bản tăng có hỏi hấn có đến chào cô nương hay không ? Hấn suy nghĩ một hồi lâu nhưng rồi quyết định không gặp cô nương thì tốt hơn.

- Sao lại nhẫn tâm đến thế ?

Vô Sắc đại sư chậm rãi nói:

- Vô tình tức hữu tình, hữu tình không bằng vô tình. Chỉ có chúng sanh là hữu tình nên phải chịu nhiều phiền não.

Đại Đại ôm mặt khóc nức nở:

- Xin đại sư mở lòng từ bi cho tiện nữ biết nơi huynh ấy đến ?

Vô Sắc đại sư đáp:

- Thường Xuân đảo. Lão nạp có nói ra cô nương cũng không biết.

Đại Đại nóng lòng hỏi:

- Thường Xuân đảo ở chỗ nào ?

- Bần tăng cũng không biết, chỉ nói với hấn tự đi tìm lấy. Nhưng với tính tình của hấn chỉ sợ là không tới được địa đầu. Nửa đường đã ...

Chợt đại sư nở nụ cười nói tiếp:

- Nơi nào là địa đầu, nơi nào không phải là địa đầu, ta lại lắm cảm rồi.

Nói xong, đại sư chấp tay niệm Phật.

Đại Đại hỏi:

- Đại sư muốn huynh ấy đến đảo Thường Xuân vì việc gì ?

Vô Sắc đại sư nói chậm rãi:

- Có nhân tất có quả, có quả tức đã có nhân. Ngày nay có quả, tất đã gây nhân trong quá khứ. Việc hấn đi, ắt phải có lý do chứ.

Hai mắt đại sư từ từ mở nhưng ngài không nói gì thêm.

Đại Đại biết rằng dù có hỏi thêm cũng không được gì nên nàng chỉ cúi đầu xá đại sư rồi lặng lẽ rời khỏi phòng phương trượng, theo cánh cửa nhỏ phía sau viện.

Nàng vừa đến gần cánh cửa thì liền nghe một tiếng “bình”, cánh cửa liền khép chặt. Con đường này đã từ lâu vẫn thấy ít người đi và cánh cửa cũng chỉ đóng hờ, nhưng bây giờ thì cửa được khóa cẩn thận. Nàng nghĩ rằng hôm nay rời khỏi Thiếu Lâm tự, nếu như sau này có muốn rơi vào cửa Phật này thì chỉ một bước cũng khó khăn hơn cả việc lên trời. Nghĩ đến đó, lòng nàng cảm thấy buồn khôn tả, Đại Đại vội vàng nhắm hướng trước mặt mà đi, nàng không còn kể gì đến gai góc, đá sỏi dưới chân nàng. Đại Đại không biết mình đang đi về phương nào, nàng cũng không biết nơi nào nàng sẽ đến.

Di chuyển một hồi lâu thì đặt chân đến một bờ khe. Đại Đại vả một bụm nước khe uống cho đỡ khát. Khi ấy trời đã ngã sáng tịch dương, nhìn dòng nước trong xanh lặng lẽ in rõ bóng dáng của Đại Đại tận đáy dòng khe. Đến lúc hoàng hôn buông phủ, chỉ trong chớp mắt hình bóng nàng dưới khe cũng biến mất.

Nàng càng nhìn xuống dòng khe càng buồn rầu. Đại Đại tự nói một mình:

- Đời người cũng như dòng nước, bóng hình vừa có đó mất đó. Nếu mình còn sống trên cuộc đời này, có lý nào lại đi làm thê thiếp của lão già áo tím ?

Lòng Đại Đại như đang buồn phiền tan tóe, bên cạnh cảnh núi rừng hoang vu. Tiếng cơn gió nhẹ pha lẫn tiếng nước chảy. Đại Đại ngửa mặt nhìn trời than thở.

Trong chớp mắt, nàng nghe phía sau lưng có tiếng:

- Người muốn chết hay sao ?

Tiếng nói thật lạnh lùng. Đại Đại vừa nhìn người này, bỗng nhiên thấy một luồng khí lạnh từ chân đang chảy ngược lên. Bởi người đứng sau lưng nàng là một thiếu phụ

áo đen đã có mặt từ lúc nào. Trừ chéo áo bay nhẹ theo gió, từ đầu đến chân không còn trông thấy gì khác, chẳng khác gì thiếu phụ từ dưới đất xông lên, nếu là con mắt của phàm nhân thì đừng nghĩ tới chuyện thấy bà ta ...

Đại Đại trầm nghĩ:

“Hay là bà ta không phải người mà là ma quỷ ?”

Nàng lại nghĩ:

“Mình cũng đang muốn chết. Dù bà ta là ma hay quỷ mặc chi mình lại sợ !”

Đại Đại thấy vững tâm hỏi lớn:

- Đúng, ta muốn chết, bà đợi làm gì ?

Người thiếu phụ áo đen nói:

- Tuổi cô còn quá trẻ quá mà lại nói muốn chết, chẳng qua chỉ vì xung động nhất thời. Qua giây phút ấy biết đâu lại muốn sống.

- Đời người còn có ý nghĩa gì nữa đâu, tôi còn nghĩ đến chuyện sống để làm gì ?

Thiếu phụ áo đen nói:

- Quả như vậy, ắt cô nương đã có điều gì quá thương tâm ! Phải chăng là bị người yêu ruồng rẫy ?

Đại Đại như người điên. Nàng dậm chân la lớn:

- Cũng không cần bà quan tâm !

Hai tay Đại Đại ôm mặt chạy như điên cuồng. Nàng vừa chạy được một đoạn thì người thiếu phụ áo đen đã đứng chắn trước mặt.

Thấy thế, Đại Đại tức bực:

- Cuối cùng bà muốn gì ?

Thiếu phụ áo đen chậm rãi nói:

- Ta cũng là một người từng có nhiều đau khổ, ta cũng từng muốn mượn cái chết để chấm dứt cuộc sống vô vị. Nếu có muốn chết thì hãy cùng đi với ta để chết một thể !

Đại Đại trầm nhủ:

“Người muốn xem thử ta có quyết tâm tìm cái chết hay không ? Nếu mình không chết thì ả sẽ chế nhạo mình. Được rồi, để ta chết thật cho mà xem.”

Khi ấy, Đại Đại cố ý cười thật lớn:

- Tốt quá ! Ta không ngờ con đường xuống hoàn tuyền mà cũng có đồng đạo.

Thiếu phụ áo đen liền nắm tay Đại Đại :

- Hãy theo ta !

Thế là cả hai nhắm hướng tây mà đi.

Đại Đại có cảm giác bàn tay của thiếu phụ áo đen lạnh như băng, chẳng khác gì bàn tay của người chết, nhưng trong lòng bàn tay của thiếu phụ lại có lực đạo mạnh vô cùng. Thiếu phụ áo đen lôi Đại Đại đi dài. Hình như bàn chân của người thiếu phụ không kịp chấm đất, chỉ thấy mảnh khăn che mặt và chiếc áo dài đen bay theo gió. Dù cho Đại Đại quyết tâm muốn chết thế mà nàng cũng cảm thấy rùng mình.

Con đường trước mặt rất khó đi, hai bên thì vách núi cheo leo, chỉ cần sơ ý một chút thì rơi xuống vực thẳm nát xương ngay.

Thiếu phụ áo đen chợt dừng lại nói:

- Đến rồi, chính là chỗ này !

Trong bóng đêm, Đại Đại thấy nơi gửi thân của nàng là bên cạnh một ngọn núi cao, bên dưới là một vực thẳm không biết sâu đến chừng nào.

Thiếu phụ áo đen nói:

- Cô còn chờ gì nữa mà không nhảy xuống ?

Đại Đại nở nụ cười đau xót:

- Một nơi tự vẫn...

Bỗng nhiên bao nhiêu hình ảnh trong quá khứ chợt bùng bùng trong đầu óc, nàng bất chợt phát run.

Thiếu phụ áo đen lại nói:

- Nếu cô nương không muốn chết thì trở về cũng còn kịp chán.

Bỗng nhiên Đại Đại nói:

- Muội ... muội ...

Nàng nghĩ tới gương mặt nhăn nheo của lão nhân áo tím, rồi lại gương mặt lạnh lùng của Vân Tranh, nàng nghiêng răng la lớn:

- Muội còn trở về làm gì !

Thế là Đại Đại nhắm mắt nhảy xuống. Thân hình nàng mới bung lên thì đầu nàng như choáng váng. Nghe bên tai như có tiếng cười của thiếu phụ:

- Không nhầm ...

Nàng không còn nghe những tiếng tiếp theo mà có cảm giác như nằm vào lòng một ai đó.

Ôn Đại Đại vừa ngạc nhiên vừa thấy kỳ lạ. Một lát sau, nàng mới dám mở mắt thì đã thấy có sáu thiếu phụ áo đen nữa đang đứng quanh nàng. Thiếu phụ áo đen ôm Đại Đại hỏi:

- Cô sợ lắm sao ?

Tiếng nói tuy lạnh lùng nhưng lại hàm ý quan tâm đến nàng.

Đại Đại nháy ra khỏi lòng thiếu phụ giận dữ:

- Ta đã muốn chết, tại sao các người còn nỡ tâm đùa giỡn với một con người đã có nhiều đau khổ. Nếu không mượn cái chết thì làm sao giải khai được nỗi khổ đau. Phải chăng các người muốn thử lòng ta, đúng không ? Nhưng các người ...

Thiếu phụ áo đen ngắt lời:

- Chúng ta đã trải qua một lần chết nên muốn cô cũng trải qua một lần thì mới gia nhập vào với tập thể tử muội chúng ta.

Một thiếu phụ khác tiếp lời:

- Bây giờ, chúng ta như những người đã chết. Sau mấy ngày nữa cô sẽ cảm nhận được cái tư vị của người sống tốt hơn người chết nhiều.

Đại Đại nhìn quanh một vòng, nàng không phân biệt được là mình đã chết hay đang sống, bỗng nhiên nàng gào to:

- Ta không muốn làm một người chết. Không muốn làm một người chết ...

Thiếu phụ áo đen lại nói:

- Cô đã một lần chết, bây giờ nghĩ đến chuyện sống phải không ?

Đại Đại bất giác lùi lại mấy bước hỏi:

- Các vị là ai ? Vì ... vì sao lại muốn muội gia nhập vào với các vị ?

Thiếu phụ áo đen cho biết:

- Làm người chết rồi thì có thể làm sứ giả của trời. Có thể can thiệp vào những nỗi bất bình của những người đồng phái, có lý nào muội không bằng lòng ?

Tất cả những gì đã trải qua, Ôn Đại Đại đã kể lại khá tường tận cho Thiết Trung Đường nghe. Chàng cũng cảm thấy rùng mình, chàng hỏi:

- Có lý nào thái độ của họ lạnh lùng như vậy chỉ vì tuy họ chưa chết cái thân nhưng cái tâm của họ thì như đã chết rồi. Sau đó thì như thế nào ? Tiểu muội..

Đại Đại tiếp lời:

- Tâm của tiểu muội cũng đã chết rồi, tự nhiên tiểu muội phải theo họ. Và cũng từ đó tiểu muội cũng mặc áo đen, cũng trùm khăn đen. Trong tâm muội cũng có nhiều nghi vấn, nhưng họ không cho muội hỏi gì cả mà chỉ nói: "Tâm đã chết rồi thì còn chú ý đến chuyện khác làm gì ?" Thế thì hỏi có ích lợi gì đâu ?

Thiết Trung Đường tò mò hỏi:

- Bây giờ tiểu muội có biết họ sẽ đi về đâu ?

Đại Đại đáp:

- Trở về ...

Nếu trong xe không phải là có một người bệnh thì chúng muội đã trở về sớm hơn. Chỉ sợ ...chỉ sợ không còn dịp để gặp đại ca.

Thiệt Trung Đường mỉm cười :

- Nơi các cô trở về cũng là nơi tiện huynh đến ... chỉ là ... nếu tiện huynh không gặp hiền muội thì không biết đường nào mà đi.

Đại Đại lấy làm lạ hỏi:

- Nhưng làm sao đại ca biết chúng muội về đâu ?

- Việc này nói ra thì dài dòng nhưng tiện huynh biết là hiền muội sẽ trở về đảo Thường Xuân.

Đại Đại giật mình:

- Đảo Thường Xuân ... nguyên do là đảo Thường Xuân !

Nàng nhớ lại Vân Tranh cũng tìm đến đảo Thường Xuân, tự nhiên toàn thân nàng run bần bật.

Thấy thế, Thiệt Trung Đường hỏi:

- Tiểu muội cũng không biết gì về mấy chữ đảo Thường Xuân ?

Ôn Đại Đại buồn rầu nói:

- Họ chỉ nói trở về nhà chứ chưa hề nói là về đâu ? Cũng có lúc tiểu muội cứ ngỡ là ở trên trời hay là ở đâu dưới đất.

Thiệt Trung Đường yên lặng một hồi rồi nói với Đại Đại :

- Bất luận thế nào, hiền muội cũng ...

Bỗng đâu, xa xa có tiếng sáo như có như không đang theo gió vọng lại. Đại Đại thất kinh cho biết:

- Các vị ấy đã giục tiểu muội về.

Thiệt Trung Đường vội hỏi Đại Đại :

- Tiện huynh đi theo có tiện không ?

Đại Đại nhú mày một hồi rồi đáp:

- Cũng tốt thôi ! Nhưng chúng muội sẽ lưu lại trong tòa thánh mẫu phía trước cho đến canh tư mới khởi hành. Đến lúc đó đại ca hãy tới nhưng đại ca phải chú ý cẩn thận. Trường hợp để họ phát giác thì không hay !

Nói chưa dứt lời thì Đại Đại đã băng mình đi.

Tình cờ Thiết Trung Đường gặp Ôn Đại Đại nên chàng biết được nhiều sự kiện. Chàng tự nhủ:

“Bây giờ đến canh tư vẫn còn lâu, tại sao mình lại không tìm quán xá uống mấy chén rượu để chúc mừng cho tam đệ !”

Thế là chàng rảo bước đến quán rượu.

Lúc này trong quán đã thưa khách. Số còn lại chỉ toàn là những người bồi bàn đang bàn luận về Thánh Mẫu, Thánh Tích. Thiết Trung Đường đang rảo bước đi chợt trước mắt chàng xuất hiện hai bóng người rất quen thuộc, họ cũng đang bước vào quán.

Thiết Trung Đường nhìn kỹ. Một người chính là Trầm Phủ Bạch còn người kia chính là Vân Tranh. Chỉ có một điều Thiết Trung Đường thấy quá lạ lùng. Lạ đến nỗi dù có nằm mơ cũng không thể thấy được. Đó là hai người đang nắm tay nhau rất thân thiết. Chàng liền dừng chân, đầu óc suy nghĩ:

“Tại sao cả hai người này lại cùng đi, có lẽ Trầm Phủ Bạch đã dùng hoa ngôn xảo ngữ để tam đệ tin hẳn, chắc chắn trong việc này còn có âm mưu gì đây ?”

Chàng nghĩ tới bản tính nhiệt thành của Vân Tranh, rồi lại nghĩ tới Trầm Phủ Bạch là con người gian xảo thâm hiểm. Thế nào hẳn cũng che đậy để qua mặt Vân Tranh nhưng vị tất Vân Tranh đã phát hiện.

Vừa nghĩ đến đó, bất giác hai bàn tay của Thiết Trung Đường toát mồ hôi lạnh. Chàng vỗ trán suy nghĩ:

“Trời giúp ta gặp được họ. Rốt lại, tam đệ rủi nhưng may mắn.”

Nếu như người khác ắt đã vội vã bước vào quán. Nhưng với Thiết Trung Đường thì lúc nào cũng suy nghĩ chính chắn. Bởi Vân Tranh đang ngộ nhận chàng, nếu Thiết Trung Đường gặp ngay thì chắc gì Vân Tranh đã chịu nghe lời, nên chàng đã nhảy vào một con hẻm nhỏ, tìm đến một anh chàng nghèo khó hỏi:

- Các hạ muốn có tiền không ?

Anh chàng nghèo khổ nghe đến tiền mừng quá:

- Muốn đánh nhau cũng được, muốn giết người cũng được. Bất luận là việc gì mỗi đều lãnh tất.

- Ta chẳng yêu cầu người làm gì cả, chỉ cần người nhường bộ áo quần của người cho ta !

Chỉ trong chốc lát, Thiết Trung Đường đã mặc vào người bộ áo quần rách rưới, chàng trét bùn đất vào mặt, đầu đội một chiếc nón rách, tay chàng cầm một cái lon đựng tiền rồi từ trong hẻm bước ra.

Tuy Thiết Trung Đường đóng vai chưa khéo lắm nhưng khả dĩ cũng đủ giống là một lão ăn xin. Chàng vừa đi vừa hát ngêu ngao vừa bước vào quán. Thiết Trung Đường liệng hai quan tiền nói bô bô:

- Một quan tiền thịt, một quan tiền rượu, hãy mang lại cho ta.

Miệng thì nói với điểm nhị nhưng mắt lại chăm chú nhìn về bàn của Vân Tranh và Trầm Phủ Bạch.

Người quản lý còn sợ đồng tiền của Thiết Trung Đường có vi trùng, hấn chỉ dùng hai ngón tay nắm tiền rồi lắc đầu nói nhỏ:

- Đúng là trời hành, chỉ một quan tiền mà lại đòi cho được rượu ngon, giá như trên thiên hạ đều là những tên hôi hám như thế này...

- Tiểu nhị. Trước hết hãy cho kẻ khốn cùng này rượu thật ngon!

Thiết Trung Đường nghe người quản lý gọi tiểu nhị, chàng cười thầm.

Chàng chưa dám đối mặt với Vân Tranh và Trầm Phủ Bạch. Chàng ngồi xuống, thấy Trầm Phủ Bạch không ngại chuốc rượu cho Vân Tranh.

Một lát sau chợt nghe Vân Tranh nói lớn:

- Rốt lại, người có biết Thường Xuân đảo ở chỗ nào, hãy nói thật cho ta chứ không đùa đâu.

Lại nghe Trầm Phủ Bạch nói:

- Nếu tiểu đệ mà không biết thì đâu dám nói dối đại ca.

- Ta không ngờ, người với ta như lục bình gặp nhau. Người lại đối xử với ta như vậy, đã là huynh đệ thì không được mang hình người dạ thú ! Như một tên ác đồ đã là huynh đệ với ta mà lại phản bội !

Trầm Phủ Bạch nói:

- Đại ca, sao đại ca lại nhắc đến cái tên mang họ Thiết ấy. Loại ác đồ, dâm tặc thì nhắc đến làm chi để huynh đệ mình mất cả tử húng.

Vân Tranh nói lớn:

- Đúng, ta tự phạt một ly.

Vân Tranh liền uống cạn một hơi cạn ly rồi vỗ bàn thở dài.

Còn Trầm Phủ Bạch cứ châm rượu đầy ly mời liên tiếp.

Thiết Trung Đường chỉ còn biết cười khổ. Chàng tự nghĩ:

“Thì ra Vân Tranh cũng chưa biết đến đảo Thường Xuân nên cứ hỏi hết người này đến kẻ khác. Còn Trầm Phủ Bạch thì bất ngờ gặp Vân Tranh nên hấn lấy việc đảo Thường Xuân làm miếng mồi để Vân Tranh bị cắn câu.”

Tuy vậy, Trầm Phủ Bạch vẫn chưa có hành động nào khả nghi, nhưng hắn đang có mưu toan gì đây. Chàng mong rằng Vân Tranh sẽ phát hiện âm mưu của hắn nên chàng vẫn giữ yên lặng.

Trầm Phủ Bạch nói nói cười cười. Hắn nói thì chẳng hay ho gì nhưng miệng lưỡi của hắn như có một lớp mỡ ở đầu môi. Ngay như Thiết Trung Đường cũng mê hắn về tài nói năng.

Chợt nghe Trầm Phủ Bạch nói nhỏ:

- Thực ra, đi bằng cách nào để đến được đảo Thường Xuân, tuy đệ có biết nhưng không biết rõ hoàn toàn.

Vân Tranh biến sắc nói:

- Người ... phải chẳng người muốn đùa với ta ?

Trầm Phủ Bạch tươi cười :

- Xin đại ca chớ nôn nóng, tuy tiểu đệ chưa biết rõ nhưng tiểu đệ sẽ đưa đại ca đến đảo Thường Xuân một cách yên lành !

Vân Tranh nôn nóng hỏi:

- Bằng cách nào ?

- Hôm nay đại ca chỉ biết uống rượu mà thôi. Ngày mai khi tới bờ biển tiểu đệ sẽ tìm người nào thường lui tới đảo Thường Xuân, thế là chỉ cần một thuyền, một buồm xuôi gió, trong vòng ngày đêm đại ca có mặt trên đảo Thường Xuân ngay.

Vân Tranh khen:

- Người huynh đệ, hãy cạn một ly !

Thiết Trung Đường trầm nhủ:

“Không ngờ võ công của tam đệ thì có tiến bộ nhưng tính nết vẫn nóng nảy, lỗ mãng như ngày nào, đi tin một cái thằng ác tặc như Trầm Phủ Bạch.”

Chàng đã biết hầu như không có ai trong vùng này biết đến Thường Xuân đảo. Chỉ kẹt là trong giây phút này Thiết Trung Đường chưa thể làm gì được nên chàng cảm thấy lo sợ thay cho Vân Tranh.

Chàng lại trầm nghĩ:

“Thấy thần thái của tam đệ ắt cũng say rồi. Nếu Trầm Phủ Bạch ám toán trong lúc này thì có ai mà biết được.”

Thiết Trung Đường liền bước tới đứng sau lưng Trầm Phủ Bạch, không dám rời một bước.

Trong lúc này tuy chàng đủ khả năng chế ngự Trầm Phủ Bạch để cứu Vân Tranh, nhưng chàng tin chắc thế nào hấn cũng có đồng, đảng đồng thời để tìm cho ra âm mưu của hấn nên chàng chưa ra tay, bởi võ công của chàng hiện nay cao hơn Trầm Phủ Bạch rất nhiều. Bất luận lúc nào, chỉ cần Trầm Phủ Bạch có ý hại Vân Tranh, chàng ra tay cũng không muộn.

Lúc này trên đường phố hoàn toàn vắng bóng người. Trầm Phủ Bạch đỡ Vân Tranh đi đến phía cuối tường, hấn dừng mắt nhìn láo liên hai bên.

Thiết Trung Đường vội nhảy vào chỗ tối. Cũng lúc ấy có tiếng ngựa xe từ phía đầu đường vọng lại. Trầm Phủ Bạch huýt một tiếng sáo mờm. Xe vừa dừng, Trầm Phủ Bạch đã mang Vân Tranh nhảy vào xe, xe lại bắt đầu di chuyển như có việc gì cấp bách, không bỏ phí một chút thời gian nào. Rõ ràng là Trầm Phủ Bạch làm bất cứ điều gì hấn cũng có chuẩn bị.

Trong hoàn cảnh ấy, thay vì người khác thì trở tay còn không kịp chứ đừng nói tới việc đuổi kịp.

Nhưng với Thiết Trung Đường. Khi vừa nghe có tiếng xa mã, chàng đã đoán rằng xa mã ấy thế nào cũng liên quan đến Trầm Phủ Bạch. Xe chưa đến chỗ, chàng đã chuyển động thân mình.

Đến khi xe dừng, Trầm Phủ Bạch nhảy vào thì Thiết Trung Đường đã nhảy lên bám vào phía sau thùng xe. Hai tay chàng vừa bám chặt thì xe cũng bắt đầu chạy.

--- o0o ---

Hồi 24

Từ Bí Ẩn Đến Bí Ẩn

Xe ngựa đang dong ruổi trên đường gió bụi, chợt nghe có tiếng nói từ trong xe vọng ra, dĩ nhiên là đã có người chờ sẵn trong thùng xe.

Thiết Trung Đường vội vàng áp sát tai vào thành xe để nghe ngóng. Nghe có tiếng:

- Việc này người đã làm rất tốt, không hề để lại một dấu vết gì.

Nghe tiếng nói, Thiết Trung Đường biết rằng là tiếng nói của Hàn Phong bảo chủ Linh Nhứt Phong. Con người này đã từ lâu không nghe nhắc đến. Bây giờ bỗng nhiên lão xuất hiện rõ ràng là lão đang có mưu đồ. Linh Nhứt Phong nói tiếp:

- Người đã bí mật bỏ Hắc Tinh Thiên để đến với ta, đủ thấy người là người có mắt lại biết chọn lựa. Sau khi việc này hoàn thành lão phu sẽ có trọng thưởng !

Trầm Phủ Bạch lễ phép:

- Tất cả đều nhờ vào sự tài bồi của lão gia.

Linh Nhứt Phong nói:

- Giang hồ như ngày nay. Cao thủ ngày càng xuất hiện nhiều. Nếu võ công như cõ Hắc Tinh Thiên thì chỉ tìm đường mà chui rúc, làm sao mà thành được việc lớn.

Hình như lão rất đắc ý, lão cười ha hả. Trầm Phủ Bạch cũng cười hòa theo rồi hần nói nịnh:

- Lão gia nói rất đúng. Chẳng những bọn chúng không thành công mà cả như Phong Cửu U cũng không thể nào so với võ công tuyệt thế của lão gia !

Linh Nhứt Phong mắng đùa hần:

- Tiểu hài tử, không cần người dọn phân ngựa mà chỉ cần người đem hết sức của mình. Rồi lão phu sẽ truyền thụ võ công cho.

Trầm Phủ Bạch biết rằng tuy miệng lão thì mắng nhưng trong lòng lão rất đắc ý. Hần nói tiếp:

- Văn bối chỉ cần học được một thành võ công của lão gia thế là đã mãn nguyện lắm rồi.

Được Trầm Phủ Bạch hết lời khen nịnh, Linh Nhứt Phong cười lớn:

- Tốt lắm ! Tốt lắm ! Người đã gian khổ nhiều ngày, bây giờ hãy nghỉ đi để ngày mai có đủ tinh thần mà làm việc.

Trầm Phủ Bạch vội vàng:

- Dạ ! Đa tạ lão nhân gia.

Những điều Thiết Trung Đường vừa

missing p160, 161

- Dừng xe !

Sau khi xa mã dừng, lão lại nói:

- Trầm Phủ Bạch, người ở lại đây để giữ thằng tiểu tử họ Vân, phải hết sức cẩn thận không được sơ xuất.

Trầm Phủ Bạch gật đầu:

- Xin lão nhân gia đừng bận tâm.

Linh Nhứt Phong dặn:

- Đợi đến khi ta đi rồi, người mới giải khai huyết đạo cho hấn.

Trầm Phủ Bạch vừa cười vừa nói ba hoa:

- Hấn “ngủ” li bì làm sao biết đã bị người khác điểm huyết. Đệ tử chỉ cần năm điều ba chuyện khiến hấn phải phục ngay.

Linh Nhứt Phong lại dặn:

- Người cần phải lưu ý tới ngọn đèn hiệu của ta. Khi nào thấy ngọn đèn yên hoa thì người mới được đưa hấn đi, chưa thấy ám hiệu thì không được xuống xe.

Trầm Phủ Bạch đáp:

- Dạ !

Thiết Trung Đường vội vàng nhảy xuống núp dưới lòng xe. Một lát sau vẫn chưa thấy ai xuống xe. Thiết Trung Đường thầm nghĩ:

“Phải chăng Linh Nhứt Phong chỉ ngụ ý như vậy ?”

Chàng nhặt mấy viên đá liệng vào bụng ngựa. Hai con ngựa đau quá hí một tiếng dài rồi cất vó chạy.

Thấy vậy, Trầm Phủ Bạch ngạc nhiên:

- Sao lạ vậy cà ?

Tên đánh xe nói:

- Đây là do ngựa bị đau, không hề gì.

Thiết Trung Đường lợi dụng khi hai con ngựa vùng vẫy, chàng liền phóng ra như một làn khói rồi cười thầm:

“May mà Trầm Phủ Bạch không dám xuống khỏi xe, thế mà tiện nghi cho mình.

Phía trước mặt là một bóng người mình mặc một áo bào rộng ngắn, hai chân trần, tay xách một chiếc lồng bằng tre.

Thiết Trung Đường nghĩ rằng người này là một đạo sĩ, chàng rất kinh ngạc cho rằng chàng đã nghe nhầm tiếng nói, hay là Linh Nhút Phong đã xuất gia thành một đạo sĩ. Chàng không dám đến gần mà giữ khoảng cách xa. Chân đạo sĩ đó đi thật nhanh nhưng rất nhẹ nhàng, rõ ràng là người có võ công cao. Nhưng nội lực của Thiết Trung Đường bây giờ không phải vừa. Tuy chàng chưa luyện thân pháp đến cao tuyệt nhưng khi vận hành chân khí thì thân hình chàng nhẹ nhõm. Chàng đi không nhanh nhưng cũng không chậm, cứ bám theo đạo sĩ. Đi như vậy, chừng uống xong tách trà thì đã nghe có tiếng sóng biển vỗ vào bờ. Trong bóng đêm nhưng chàng đã thấy rõ ràng đây là bờ biển.

Đời sống của nghề chài lưới thật là gian khổ. Trời chưa sáng họ đã bắt đầu ra biển đánh cá. Mấy ngọn đèn đánh cá phản ánh vào mặt biển xanh ngắt thành những vệt sáng dài.

Người đạo sĩ vẫn di chuyển đến tận bờ biển. Thiết Trung Đường vẫn bám theo. Chàng biết rằng trong lúc này Vân Tranh chưa có gì nguy hiểm nên chàng cứ việc bám theo mà thôi.

Đạo nhân lấy hai cây đèn màu đỏ và một cây đèn màu xanh. Chiếc thuyền này chỉ cách bờ chừng vài trượng. Đạo nhân đề khí tung mình lên thuyền.

Chiếc thuyền hơi chòng chành thì đã nghe có tiếng nói ở trong khoang:

- Ai đấy ?

Đạo sĩ đáp:

- Linh Nhút Phong!

Thiết Trung Đường nói thầm:

“Không ngờ Linh Nhút Phong đã xuất gia làm đạo sĩ ! Có lẽ Linh Nhút Phong do vì hai cô gái đều bỏ nhà ra đi nên lão tự thấy chán đời nên đã quy y Tam Thanh giáo”.

Nhưng Thiết Trung Đường cũng hiểu rằng Linh Nhút Phong không phải là hạng người đa tình. Chàng liền nghĩ đến nhân vật đằng sau Linh Nhút Phong mới lợi hại, lão ta ắt là một đạo sĩ thì Linh Nhút Phong mới xuất gia.

Một cánh cửa khoang thuyền hé mở, Linh Nhút Phong liền nhảy vào.

Thiết Trung Đường lo lắng, nếu chàng cũng nhảy lên thuyền thì có lẽ bị phát giác nên do dự một hồi, chàng cúi mình đi sát bờ biển. Chàng nín hơi thở rồi nhảy xuống thuyền. Nếu chàng lội xuống nước thì sẽ bị ướt, và khi nhảy lên thuyền sẽ không tránh được dấu nước, chi bằng cứ nhảy lên ở mũi thuyền nên không có một tiếng động. Kinh công của Thiết Trung Đường so với Linh Nhứt Phong thì chàng cao hơn nhiều. Chàng cảm thấy nhẹ nhõm, rồi tự nghĩ:

“Trình độ võ công của Linh Nhứt Phong làm sao hơn Hắc Tinh Thiên. Tại sao lão lại nói ngoa đến như thế, há chẳng lạ sao?”

Giá như trước đây, Linh Nhứt Phong là một con người hay khoe khoang, tự cao tự đại thì không lạ gì. Nhưng lão lại là một con người rất thâm trầm nên chàng cho rằng trong việc này tất có nguyên nhân của nó.

Chiếc thuyền này bốn mặt không có chỗ lén núp, chỉ nhân lúc ấy cánh buồm chưa được căng lên, bên cạnh đó còn có cả mấy cuộn dây thừng cùng với cái bóng của cánh buồm nên đã che khuất thân hình của Thiết Trung Đường.

Không bị ai phát giác, Thiết Trung Đường dựa vào một lỗ hổng trên nóc khoang nên chàng thấy rõ tình hình ở bên dưới. Trong khoang thuyền đã bày sẵn một bình rượu. Linh Nhứt Phong ngồi vào chỗ thượng thủ. Chung quanh là Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ, Tư Đồ Tiếu và mẫu tử Thịnh đại nương. Thấy Thịnh Tồn Hiếu ngồi ngồi đứng đứng xem chừng như bất an, đôi mày hấn nhú lại. Còn bọn Tư Đồ Tiếu thì vui vẻ xem ra đắc ý. Bọn chúng nâng rượu mời Linh Nhứt Phong.

Sắc mặt của Linh Nhứt Phong so với trước đây càng âm trầm hơn, không ai nhận ra lão đang vui hay đang giận. Nhưng nhìn kỹ vào gương mặt khô cằn của lão thì rõ ràng như có một màn đen đang bao phủ. Dưới ánh sáng của ngọn đèn rõ ràng là lão đang lo sợ !

Linh Nhứt Phong mở lời:

- Các vị đã giữ chữ tín. Chờ Linh mỗ ở đây rất đúng giờ hẹn.

Tư Đồ Tiếu mỉm cười :

- Tiểu đệ đã hẹn với Linh huynh thì đâu dám sai lời !

Linh Nhứt Phong nở nụ cười lạnh nhạt:

- Khéo nói, khéo nói ... các vị có biết Linh mỗ mời các vị đến đây là có việc gì không ?

Tư Đồ Tiếu nâng ly nói:

- Linh huynh từ xa đến, trước hết xin mời năm ba chén rượu rồi hãy đi vào công việc cũng không muộn gì.

Lão Tư Đồ Tiểu liền gấp một miếng mồi đặt vào chén của Linh Nhứt Phong. Không ngờ Linh Nhứt Phong gạt ra, lạnh lùng nói:

- Trong thời gian gần đây, Linh mỗ không dùng thức ăn của người thế gian nên đi đâu cũng có mang theo thức ăn, khỏi phiền các vị.

Hắc Tinh Thiên nở nụ cười quỷ quyệt:

- Chẳng biết Linh huynh có chia cho tiểu đệ một phần thức ăn của tiên gia để tiểu đệ kiếm chút phước được không ?

Hắn nói thì có vẻ khách khí nhưng ngôn ngữ thì rõ ràng là để trào phúng.

Linh Nhứt Phong cười khanh khách:

- Tự nhiên là phải có.

Lão mở nắp giỏ bắt ra một con rắn ngũ sắc đưa qua trước mặt Hắc Tinh Thiên, Hắc Tinh Thiên sợ quá lú cả lưỡi đồng thời cổ họng hắn lờm như muốn ói.

Thấy vậy, Linh Nhứt Phong nở nụ cười nham hiểm:

- Đây là món ăn của Linh mỗ. Hắc huynh có chia một phần không, xin huynh đừng khách khí, xin mời, xin ...

Bọn Thịnh đại nương đều thất sắc. Riêng Hắc Tinh Thiên thì mặt không còn hột máu, nhưng hắn vẫn gượng cười :

- Tiểu ... tiểu đệ vô phước quá nên không thể ăn được. Linh huynh cứ ... cứ dùng đi.

- Đã như vậy Linh mỗ không khách sáo gì.

Thế là tay trái Linh Nhứt Phong dè vào đầu rắn đặt trên ly rượu, tay phải lột da đầu rắn, máu rắn nhỏ vào rượu. Linh Nhứt Phong vỗ bụng rồi ăn ngon lành. Mọi người thấy vậy đều ngơ ngác, chỉ một mình Linh Nhứt Phong nói huyền thuyên:

- Quả là món ăn ngon.

Thiệt Trung Đường nhìn thấy thế cũng nổi da gà.

Chợt thấy Thịnh đại nương đứng dậy, hình như bà ta định ra bên ngoài, chàng thất kinh, sợ rằng bà ta đã phát hiện ra chàng. Không ngờ Thịnh đại nương vừa bước ra, thì nghe có tiếng “ọe”. Bởi vì bà ta cũng là một nữ nhân, thấy người khác đang ăn một con rắn con sống nên dù sao thì lòng bà ta cũng không nở. Đến khi Linh Nhứt Phong ăn gọn hết con rắn, Thịnh đại nương mới trở về chỗ ngồi.

Linh Nhứt Phong cứ xem như không thấy gì. Lão quẹt miệng cười :

- Lão phu đã điểm tâm xong, bây giờ cứ đi vào công việc.

Tư Đồ Tiểu bồi thêm một tiếng cười :

- Tự nhiên ! Tự nhiên !

Chợt nghe Bạch Tinh Võ hỏi:

- Chẳng biết đầu rắn ăn được không ?

Linh Nhút Phong không trả lời. Lão liền nâng ly rượu có huyết rắn với cái đầu rắn bỏ vào miệng nhai rùm rùm nghe dòn tan. Chẳng khác gì lão đang nhai đậu rang.

Thiệt Trung Đường nghĩ thầm:

“Ắt gần đây Linh Nhút Phong đã học được một loại võ công ngoại môn độc hại. Hằng ngày ăn các loại độc vật để tăng thêm độc tính. Lão luyện đến nỗi gương mặt lão hiện rõ hắc khí, loại công phu này chắc chắn là loại tà môn, chẳng biết lão đã học ở đâu ?”

Cả năm người chứng kiến Linh Nhút Phong nhai con rắn độc, ai nấy đều không dám nhìn. Chỉ có Thịnh Tôn Hiếu ngồi yên lặng mà thôi.

Linh Nhút Phong cười :

- Đầu rắn cũng ăn rồi, Bạch huynh đã thấy rõ chưa ?

Bạch Tinh Võ lúng túng đáp:

- Biết ... biết rồi !

- Đã biết như vậy, thế thì chúng ta hãy..

Lão chưa dứt lời thì Tư Đồ Tiểu đã vỗ vào vai Hắc Tinh Thiên. Hắc Tinh Thiên liền nói:

- Không ... không biết Linh ... huynh còn vật gì ở trong giỏ nữa không ?

Cho đến giờ này, hắc vẫn chưa hoàn hồn, do vậy nên hắc cứ ấp úng.

Linh Nhút Phong gặng hỏi:

- Sao ? Hắc huynh lại muốn được chia một phần à ?

Hắc Tinh Thiên vội vàng:

- Không phải, không phải ... tiểu đệ chỉ hỏi thế thôi.

Linh Nhút Phong ngửa mặt cười ha hả:

- Được, muốn hỏi thì cứ hỏi.

Tuy dáng dấp của lão thì ngửa mặt cười nhưng gương mặt của lão không thấy có nụ cười. Do Thiệt Trung Đường ở phía trên nhìn xuống nên chỉ có chàng mới nhìn rõ.

Nguyên do, Tư Đồ Tiểu giục Hắc Tinh Thiên, chưa chắc Linh Nhút Phong đã thấy chỉ có Thiệt Trung Đường mới thấy rõ. Chàng thầm nghĩ:

“Bọn Tư Đồ Tiểu như muốn kéo dài thời gian, không để cho Linh Nhút Phong nhớ lại công việc.”

Chợt thấy Linh Nhứt Phong nhìn quanh một vòng rồi đặt vấn đề:

- Các vị định đến bao giờ mới chịu để cho lão phu đi vào việc chính ?

Tư Đồ Tiếu nói tế nhị:

- Thực ra, bọn tiểu đệ không biết rốt lại Linh huynh đặt vấn đề gì chứ đâu dám có ý kéo dài thời gian ?

Linh Nhứt Phong hỏi gặng:

- Không biết thực à ?

- Tiểu đệ đâu dám nói sai ...

Linh Nhứt Phong ngửa mặt cười khoái trá rồi tự hào:

- Linh Nhứt Phong ta đã mấy chục năm nay đã trải qua hằng trăm trận lớn nhỏ, không ngờ hôm nay lại có người xem ta như một thằng ngốc.

Nghe xong, Tư Đồ Tiếu không khỏi biến sắc:

- Xin Linh huynh chớ nặng lời, tiểu đệ rất kính trọng Linh huynh, xin Linh huynh đừng nói như vậy !

Linh Nhứt Phong ngưng cười, vỗ bàn nói:

- Không nói như thế thì nói gì ? Hàn Phong bảo đã mất hàng vạn lạng vàng, nếu không phải các người đã ăn trộm rồi sao ?

Tư Đồ Tiếu cố giữ vẻ thản nhiên hỏi:

- Vàng gì ?

Hắn nhìn hai bên rồi nói tiếp:

- Hắc huynh, Bạch huynh, Thịnh đại nương, các vị đã bao giờ thấy vàng của Linh huynh chưa ?

Cả ba người lắc đầu:

- Vàng gì ?

Ba người này bắt chước ngữ khí của Tư Đồ Tiếu nhưng tiếc là không được gian xảo như Tư Đồ Tiếu. Chẳng những không giống mà còn khiến cho người nghe buồn cười.

Linh Nhứt Phong nói chậm rãi:

- Bọn giặc cướp không có mắt, thừa lúc lão phu vắng nhà đã ăn trộm mất của lão phu hàng vạn lạng vàng, lão đình ninh là các vị chứ không sai ...

Tư Đồ Tiếu nói:

- Chắc Linh huynh ngộ nhận rồi đó.

Linh Nhứt Phong cố nhú mày nói:

- Nếu không phải các vị thì ai ? Nếu không phải mấy cái thằng bất hiếu, bất nghĩa, không bằng loài cầm thú, nếu không biết sĩ diện thì ai vào đó ?

Từ nãy giờ chỉ có Thịnh Tôn Hiếu ngồi yên lặng. Bây giờ hắn đứng dậy nói lớn:

- Không cần phải mắng nữa. Số vàng đó Thịnh Tôn Hiếu này đã lấy xài !

Nghe vậy, Thịnh đại nương thất kinh gọi:

- Hiếu con, con ... con điên rồi sao ?

Linh Nhứt Phong cười lớn:

- Cuối cùng thì Thịnh Tôn Hiếu đã dám hành động như thế. Tuy hắn nhận tội nhưng cũng không tránh được vụng về. Chính cái con người chủ mưu mới là đáng trút tội lên đầu hắn.

Thịnh Tôn Hiếu nghiêm giọng:

- Một mình ta làm, một mình ta chịu.

Nhứt Phong hỏi:

- Đúng là chỉ một mình người ?

- Đúng.

- Nếu như vậy thì lão phu không thể nào không dạy cho người một bài học.

Lão đứng phắt dậy, từ từ phóng hai chưởng khô cằn của lão ra.

Hai bàn tay của lão có màu đen. Lúc lão mở hai bàn tay ra liền có một luồng hắc khí bay ra nhưng rất khó nhìn thấy.

Mọi người thấy vậy đều biết rằng Linh Nhứt Phong đã luyện kịch độc vào trong hai bàn tay của lão. Tuy Thịnh Tôn Hiếu vẫn ngang nhiên không sợ hãi, nhưng Thịnh đại nương thì thất kinh la lớn:

- Hãy khoan !

Linh Nhứt Phong liếc mắt nhìn hỏi:

- Sao ? Trong đó có cả người nữa à ?

Thịnh đại nương nói:

- Tư Đồ Tiểu, Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ. Các người thấy con ta đứng dậy thế mà các người vẫn ngồi ỳ ra đó sao ?

Thiệt Trung Đường chứng kiến sự việc, chàng tự nhủ:

“Trác tam nương với người khác thì bà ta rất độc ác nhưng đối với con cái thì bà ta rất thương, bà ta cho rằng Tôn Hiếu quá ngay thẳng.”

Quả nhiên bọn Tư Đồ Tiểu không ngồi yên:

- Thịnh đại nương nôn nóng làm gì. Trước sau gì thì chúng ta cũng nói với Linh huynh.

Linh Nhứt Phong cười mai mỉa:

- Thì ra các người cũng không hổ thẹn là một đấng mày râu !

Câu nói này có ý chỉ là bọn Tư Đồ Tiểu không phải là nam nhi hán.

Tư Đồ Tiểu vừa cười vừa nói:

- Bọn tiểu đệ biết rằng nói ra thế nào Linh huynh cũng đáp ứng.

Hắn nói xong nhìn Hắc Tinh Thiên. Hắc Tinh Thiên hiểu ý tiếp lời:

- Bọn tiểu đệ cứ nghĩ rằng thế nào Linh huynh cũng bằng lòng nên lấy trước hay lấy sau cũng như nhau mà thôi.

Bạch Tinh Võ xen lời:

- Chính vì thế nên bọn tiểu đệ mới lấy trước.

Linh Nhứt Phong ngửa mặt cười :

- A ha quá buồn cười. Không ngờ các vị đều biết rõ tâm tư của lão phu !

Linh Nhứt Phong ngưng tiếng cười nạt:

- Lý do như thế nào hãy nói cho lão phu nghe.

Tư Đồ Tiểu tăng hắng một tiếng rồi nói:

- Đã mấy chục năm nay, nhiều lần Đại Kỳ môn muốn trả thù năm nhà chúng ta nhưng đều bị thất bại nên phải rút về sào huyệt. Do nguyên nhân gì thì Linh huynh đã biết rõ.

Nhứt Phong khẳng định:

- Do võ công cao cường của chúng ta nên đánh bại bọn chúng.

Tư Đồ Tiểu cười :

- Linh huynh đùa chơi. Thực ra Linh huynh đã biết võ công của ngũ gia chúng ta không qua được Đại Kỳ môn.

- Nói như vậy cũng đúng, hơn thế nữa trong năm nhà chúng ta chỉ toàn là người tham sống sợ chết, làm sao mà so với người ta toàn là những con người gan dạ.

Tư Đồ Tiểu giả vờ như không nghe, hắn nói tiếp:

- Yếu mà thắng mạnh, cái lý này vốn tiểu đệ cũng không biết. Cho đến một lần đó, sau khi Đại Kỳ môn tái xuất, tiểu đệ tuân theo di giáo của phụ thân tiểu đệ, mở phong thư do người để lại ra xem thì mới biết ... nói ngang đây, chắc là Linh huynh thấy lạ kỳ, tại sao cả ngũ phước liên minh mà lại chỉ có nhà họ Tư để di thư kể lại nguyên nhân, còn các gia đình khác thì không ...

Linh Nhứt Phong nói lạnh lùng:

- Đúng như vậy, lão phu rất đổi ngạc nhiên.

Tư Đồ Tiểu nói tiếp:

- Hôm nay tuy cả năm nhà xem Linh huynh là đầu đàn, nhưng ngày trước thì lại do tiên phụ của tiểu đệ đứng đầu.

- Người nói có vẻ khách khí quá, công việc gì các vị cũng che mắt lão phu. Đây là thái độ xem lão phu là người đầu đàn sao ?

Tư Đồ Tiểu cũng xem như không nghe, hấn nói tiếp:

- Ngày xưa, khi năm nhà liên minh, mọi hành động làm kẻ địch thất bại đều do tiên phụ hoạch định kế sách, chính vì vậy nên tiên phụ mới để lại di thư. Nhưng di thư này tiên phụ dặn chỉ được mở ra xem sau khi Đại Kỳ môn tái xuất giang hồ.

Hắc Tinh Thiên khen:

- Tư Đồ tiên bối hành động rất kín đáo, chu toàn, người khác khó mà bì kịp. Lão nhân gia chỉ sợ người khác biết những điều bí ẩn nên chỉ do lão tiên bối để di thư mà thôi, lại dặn mở thư xem. Đây là chỉ vì muốn giữ bí mật không để tiết lộ.

Hấn sợ Linh Nhứt Phong không hiểu ý nên hấn đã cố ý thở dài một tiếng.

Không ngờ Linh Nhứt Phong nói:

- Tại sao kế thối địch của chúng ta lại phải giữ bí mật như vậy. Có lý nào diệu kế ấy lại không tìm ra người thực hiện hay sao ?

Tư Đồ Tiểu trả lời rất khéo léo:

- Không dám giấu Linh huynh, kế thối địch của các vị tiền nhân của ngũ phúc liên minh thực ra là chưa tìm ra được con người.

Mấy chữ “tiên nhân năm nhà chúng ta” là ám chỉ có cả tổ tông của Linh Nhứt Phong. Khiến lão không thể giận được bởi vì mấy chữ “không tìm được người” là do lão nói ra.

Thiệt Trung Đường nghe xong cũng phải cười thầm, đồng thời chàng cũng phải thấy lạ:

“Không ngờ năm nhà đã nhiều lần thắng nhưng không biết bọn chúng đã dựa vào kế gian gì”

Nên Thiệt Trung Đường rất quan tâm lắng nghe.

Tư Đồ Tiểu nói tiếp:

- Nguyên do mấy đời gần đây của ngũ phúc chúng ta, mỗi khi gặp Đại Kỳ môn đều đi nhờ người khác giúp sức, nên Đại Kỳ môn lại càng hận hơn nên liều mạng để

phục thù. Nhưng hằng ngày ngũ gia chúng ta rất ít lai vãng với người khác nên trong võ lâm không nghĩ rằng chúng ta đã có người giúp sức mà chỉ biết giữa ngũ phúc chúng ta với Đại Kỳ môn mà thôi.

Nhưng mọi chuyện trong thiên hạ không thể nào việc gì cũng lấy cái lý thường đề mà cân nhắc được. Có một môn phái trong võ lâm sẵn sàng giúp sức với ngũ phúc chúng ta đối địch với Đại Kỳ môn. Những con người trong võ phái này thì tung tích luôn kỳ dị, võ công lại cao tuyệt mà còn truyền từ đời này đến đời khác, lúc nào cũng như vậy. Chỉ cần lúc nào Đại Kỳ môn tìm chúng ta để phục cừu thì chỉ có một việc là chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể yêu cầu họ giúp sức, xưa nay chưa hề có lần nào từ chối. Thật khó mà có được những con người như vậy. Xưa nay chẳng bao giờ họ kể công và cầu danh. Những đệ tử được các vị chủ môn phái đến giúp chúng ta cứ gia nhập vào môn hạ của chúng ta.

Hàng chục năm nay cứ mỗi lần Đại Kỳ môn tìm đến, tất cả những lần ấy đều bị võ phái này đánh bật, nhưng Đại Kỳ môn đâu có biết, bọn chúng cứ nghĩ rằng do ngũ phúc liên minh của chúng ta đánh bại họ mà thôi. Vì vậy, bọn chúng mới đánh giá võ công của chúng ta rất cao. Nhờ vậy lần vừa qua Đại Kỳ môn tìm đến thấy toàn lực của năm gia đình chúng ta nghênh địch là lập tức rút lui !

Tư Đồ Tiểu nói đến đây hắt mồm mới dừng.

Linh Nhứt Phong đặt vấn đề:

- Nói như vậy, nếu ngày ấy Đại Kỳ môn không rút lui mà vẫn huyết chiến thế thì cả năm nhà chúng ta đều phải chết tiệt à ?

- Nói ra thì hổ thẹn nhưng sự thật thì như thế.

Tư Đồ Tiểu khẳng định vấn đề. Hắt thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Nếu không như vậy thì làm sao, năm nhà chúng ta lại có uy thế trong võ lâm. Sự thật thì hầu hết đều do các đệ tử của phái này, vì chúng ta mà lập nên. Chính vì vậy nên tiên nhân của năm nhà chúng ta phải hết sức giữ kín. Cho dù thân thiết như con cháu cũng không dám tiết lộ. Những người thuộc môn phái này. Cần thì họ đến, xong việc thì họ đi, họ chưa hề nói với ai một lời.

Hắc Tinh Thiên xen vào:

- Việc này bây giờ cũng rõ là không tìm ra con người. Dẫu chưa có người nhưng không làm không được. Linh huynh hãy cho biết là ai ?

Linh Nhứt Phong “hứ” một tiếng định trả lời. Tư Đồ Tiểu đã nói tiếp:

- Trong di thư của tiên phụ muốn tiểu đệ tìm đến môn phái này, tuy họ chẳng kể công cầu danh nhưng lại rất tham lợi. Nếu muốn cầu họ ra tay, trước hết phải có cả vạn lạng vàng làm vật cầu tương trợ.

- Vì thế nên các vị lấy vàng của lão phu mang đến cho họ.

Tư Đồ Tiểu nói:

- Tiểu đệ cũng chỉ vì tính mạng của chúng ta, không thể nào không làm cách ấy, kể ra cũng có phần sai quấy nhưng xin Linh huynh tha thứ. Hà huống ...

Tư Đồ Tiểu cười khổ rồi tiếp:

- Hà huống khi ấy không có Linh huynh ở nhà, tiểu đệ dù có muốn tìm Linh huynh cũng không biết đâu mà tìm.

Hắc Tinh Thiên lại chen lời:

- Khi ấy vì gấp quá, không thể chờ đợi được nên chúng tiểu đệ chưa xen ý kiến mà đã lấy vì cứ nghĩ rằng thế nào Linh huynh cũng không keo lận chi từng ấy của cải.

Linh Nhứt Phong cười hắc hắc nói:

- Các vị chỉ nói khảng khái cho Linh Nhứt Phong. Thực ra lão phu cũng như các vị, cũng giống nhau cả, nghĩa là rất tiếc vàng bạc.

Hắc Tinh Thiên nói với Linh Nhứt Phong :

- Đó là Linh huynh nói cho vui mà thôi.

Linh Nhứt Phong trầm sắc mặt:

- Lão phu thử hỏi, nói rằng khi ấy vì gấp quá không thể chờ đợi, tại sao các vị không lấy vàng bạc của gia đình mình mà lại đi ăn trộm của lão phu ?

Hắc Tinh Thiên lúng túng:

- Đó ... đó ...

Tư Đồ Tiểu vội vàng:

- Bọn tiểu đệ thực ra đâu có vàng bạc gì mà lấy.

- Buồn cười thật ! Nếu bảo rằng Thịnh gia bảo không có vàng bạc thì có thể tin được chỉ vì Tồn Hiếu là một con người trọng nghĩa khinh tài. Chỉ cần phất tay một cái là sạch cả ngàn lạng. Dù cho gia nghiệp của Thịnh đại nương giàu có đến mấy cũng bị hấn tiêu xài cả. Nhưng ... nhưng nói đến Lạc mục mã trường, cả hàng vạn con ngựa quý, lại còn có việc ăn nên làm ra của Thiên Võ tiêu cực thì đâu đến nỗi nghèo khó như kẻ khác, quả thật là khó tin.

Tư Đồ Tiểu cười chua chát:

- Gia nghiệp của tiểu đệ xem ra thì như giàu có nhưng sự thực ...

Linh Nhứt Phong la lớn:

- Đừng nói nữa, cả đời của lão phu không muốn nghe ai than nghèo.

Tư Đồ Tiểu vẫn không thay đổi sắc mặt:

- Nếu Linh huynh tha thứ, từ nay tiểu đệ sẽ không tái phạm.

Linh Nhứt Phong cất vấn:

- Lão phu hỏi các vị. Nếu như việc này là quang minh chính đại, tại sao sau khi làm xong việc các vị vẫn không thừa nhận ?

Tư Đồ Tiểu cũng lúng túng:

- Đó ... đó ...

Hắn tuy trăm gian ngàn xảo lại có tài biện bác nhưng lần này bị Linh Nhứt Phong chất vấn hần đành phải ngẩn ngơ không nói được gì.

Linh Nhứt Phong dồn thêm:

- Người đã không trả lời được, chẳng bằng để lão phu trả lời thay cho.

Một là, người nói môn phái thần bí ấy người đứng đầu là Phong Lăng Phong Cửu U từng có tên trong bài phú “Bích Lạc”

Hai là, các người trộm của ta cả vạn lạng vàng mang đến cầu hần giúp sức, nhưng hần lại không thân hành mà chỉ phái vài ba đệ tử đi theo các người.

Ba là, người này gọi là Tô Hoàn. Hằng ngày hần thích hoá trang là một thiếu niên tú sĩ tự cho rằng mình là kẻ phong lưu không xem các người ra gì ...

Lão nói một mạch hết cả ba điều. Nghe xong, bọn Tư Đồ Tiểu đều biến sắc.

Tư Đồ Tiểu xoa hai tay nói:

- Không ngờ tai mắt của Linh huynh quá tài khiến bọn tiểu đệ hết lời khâm phục.

Tuy hần cười thật lớn nhưng tiếng cười rất khó nghe.

Linh Nhứt Phong nói tiếp:

- Các người thấy Phong Cửu U chưa từng ra mặt, tuy trong lòng lấy làm thất vọng nhưng khi thấy võ công của Tô Hoàn siêu phàm nên cũng mừng thầm, chỉ bằng vào một mình Tô Hoàn cũng đủ cho Đại Kỳ môn phải nể mặt. Không ngờ Tô Hoàn cũng chưa chính thức đấu với Đại Kỳ môn nhưng đã bị bại trận với một thiếu nữ vô danh ở làng thợ rèn. Khi ấy Tô Hoàn mới vỗ ngực nói rằng bất luận như thế nào hần cũng thỉnh sư phụ của hần là Phong Cửu U xuống núi.

Những điều Tô Hoàn nói quả đúng. Phong Cửu U đã thân hành ra tay.

Lúc ấy, Xích tước hán của Đại Kỳ môn không biết vào Trung Nguyên có việc gì, bề ngoài của hần khiến mọi người chú ý nên bị tiêu khách của Thiên Võ tiêu cục phát

hiện. Các người biết được tin này nên đang bàn luận cách đối phó như thế nào. Không ngờ Phong Cửu U nghe được, nên hấn một mình một ngựa bắt sống Xích tức hán, rồi còn dùng âm công nhiếp hồn đại pháp làm hấn mất cả bản tính, hấn chỉ còn lại như một con người sắt đá và trở thành một tên nô lệ, phục tòng Phong Cửu U vô điều kiện.

Thế là các người bội phục Phong Cửu U đến năm vóc gieo xuống đất.

Khi Tô Hoàn đến thỉnh sư phụ hấn xuống núi, thì các người đã cố ý bắt Thủy Linh Quang những tướng để uy hiếp Thiết Trung Đường nghe lệnh người vô điều kiện.

Các người tưởng rằng Thiết Trung Đường phải khuất phục. Không ngờ lại có một người võ công cao tuyệt là Ma Y Khách đuổi các người chạy dài, cứu Thủy Linh Quang. Thế là các người đem việc này kể với Phong Cửu U. Phong Cửu U đã biết rõ lai lịch của Ma Y Khách nhưng không nói với các người. Chỉ vì hấn đối với Ma Y Khách cũng có mưu đồ riêng. Bên ngoài thì vì các người mà hành động, nhưng bên trong lại vì quyền lợi riêng tư. Chỉ hận là cái đó cũng không ai biết ý đồ của Ma Y Khách.

Khi ấy tỷ muội Cửu Tử Quỷ Mẫu lại giả danh của Ma Y Khách gởi thiệp mời đông đủ các người cũng dự vào một phần.

Phong Cửu U rất mừng. Thế là cùng với các người hùng hùng hổ hổ kéo đến. Các người nghĩ rằng với võ công như Phong Cửu U cũng đã đủ rồi. Nhưng có ai ngờ ngoài người có người, ngoài trời có trời. Võ công của Phong Cửu U tuy cao nhưng so với người khác họ càng cao hơn.

Khi ấy các người mới sáng con mắt ra nhìn thấy thê tử của Dạ Đế, đồng thời Trác tam nương khinh công như điện chớp, bình thường khó mà kiếm được một người như vậy. Thêm vào đó, mấy thiếu phụ áo đen, tự xưng là sứ giả của trời, các người cũng không lường được võ công của họ ... Các người nhìn thấy ngay như Phong Cửu U và Trác tam nương còn sợ họ, lại chứng kiến họ cứu Thiết Trung Đường cũng không thể làm gì được hơn.

Nhưng võ công của Thiết Trung Đường tiến bộ đến mức mà các người có nằm mơ cũng không hình dung nổi. Hấn vốn là bại tướng của các người nhưng hôm đó hấn đánh cho các người một trận tơi bời.

Kết quả của chiến dịch Lao Sơn là:

Trác tam nương và Phong Cửu U bỏ chạy, Tô Hoàn chết tại chỗ, thi thể cũng không còn, chị em Quỷ Mẫu cùng tất cả môn hạ Quỷ mẫu đều bị mấy thiếu phụ áo đen mang về đảo Thường Xuân.

Đặc biệt là các người chạy không dám nhìn lui. Sau đó các người thấy bọn Thiết Trung Đường vẫn còn ở trên núi nên các người quyết tâm ngồi chờ phía dưới núi. Một

ngày sau, Phong Cửu U trở lại Lao Sơn, lần này hấn hẹn giúp sức, do hấn tự thị võ công không hết biết cách mạ lỵ để đòi động thủ.

Không ngờ thê tử của Dạ Đế cùng với Thiết Trung Đường và Thủy Linh Quang đều vào phòng bí mật. Phong Cửu U có chửi mắng cách nào họ cũng không nghe. Các người không biết làm gì nữa chỉ còn cách phóng lửa đốt thiêu sạch của một thiên cung của Dạ Đế, còn châu báu ở trong cung các người đều lấy sạch.

Việc ấy, các người cũng giấu cả Phong Cửu U và giấu hết mọi người vì các người sợ rằng nếu có một người biết, các người sẽ mất đi một phần châu báu. Khi các người trộm vàng của lão phu vốn nghĩ rằng sau khi hoàn thành công việc mới cho lão phu biết bởi lý do rất chính đáng, cũng nghĩ rằng lão phu không có chuyện để mà nói ra. Nhưng sau khi chiếm được số châu báu ấy, các người liền thay đổi chủ ý sợ rằng lão phu biết được việc này thì buộc các người phải trả lại số vàng của lão phu. Thực ra các người trăm gian ngàn xảo, tưởng rằng che mắt được ta, đâu ngờ rằng lão phu đã theo dõi điều tra rất kỹ càng, hiểu rõ tất cả mọi việc.

Linh Nhút Phong thao thao bất tuyệt. Nói đến đây, lão ngửa mặt lên trời cười như điên cuồng rồi đặt vấn đề chất vấn:

- Tư Đồ Tiểu, Hắc Tinh Thiên tất cả những gì mà lão phu đã nói có chữ nào sai không ?

Sắc mặt của bọn Tư Đồ Tiểu lúc xanh mét, lúc trắng bệch, trông mặt tên nào tên nấy đều sượng sùng, ngơ ngác nhìn nhau không nói được một tiếng nào.

Linh Nhút Phong nói ra tất cả những điều bí ẩn, bọn Tư Đồ Tiểu sững sờ dù có nằm mơ cũng không ngờ đến.

Thiết Trung Đường nghe rõ cả những gì mà Linh Nhút Phong đã nói ra, cơ hồ chàng như muốn nhảy ra khỏi nơi lẩn núp.

Những gì mà Tư Đồ Tiểu đã nói lại về nội dung di thư của phu thân hấn, hoàn toàn nằm ngoài ý tưởng của Thiết Trung Đường. Hèn gì trong những năm gần đây Đại Kỳ môn luôn luôn thất bại. Không phải thất bại trước võ công của ngũ phúc liên minh mà thất bại bởi tay các môn hạ của Phong Cửu U. Đó là một bí ẩn mà Đại Kỳ môn, tứ vị chủ môn trở xuống đều không hay biết.

Bất giác Thiết Trung Đường cảm thấy vô cùng vui mừng vì chàng nghe được những bí ẩn của bọn chúng. Những gì mà Linh Nhút Phong khám phá, dù Thiết Trung Đường cũng có mặt tại đương trường nhưng chàng làm gì biết được những khúc triết của những sự kiện đã xảy ra. Hơn thế, chàng biết được những sự kiện như Xích Túc Hán vì sao bị bắt. Cửu Tử Quỷ Mẫu đi về đâu, tại sao Phong Cửu U lại đối địch với Đại Kỳ môn cùng với sự kiện Dạ cung bị thiêu trụi ...

Những điều này càng khiến cho Thiết Trung Đường càng phải tự nguyện tìm cho ra những bí mật của chúng, không ngờ trong giây phút này Linh Nhút Phong đã nói ra tất cả.

Chàng nên cảm ơn cả Linh Nhút Phong và cả Trầm Phủ Bạch. Thiết Trung Đường đoán rằng tất cả những bí ẩn đó đều do Trầm Phủ Bạch báo cáo với Linh Nhút Phong, bởi vì chính hắn mới là người biết tất cả những bí ẩn của bọn Tư Đồ Tiếu.

Bây giờ chỉ còn một điều duy nhất làm cho Thiết Trung Đường nghi nan là không biết Phong Cửu U đã lên nhờ người giúp sức, người đó là ai. Và người này ắt phải là người có võ công cao tuyệt.

Nghe Linh Nhút Phong tố giác, vạch trần tất cả. Hắc Tinh Thiên run rẩy :

- Những ... những việc ấy ... ai nói với Linh huynh ?

Linh Nhút Phong nói mỉa mai:

- Nếu muốn người khác không biết, trừ phi là không hành động.

Hắc Tinh Thiên áp úng:

- Nhưng ... nhưng việc này ...

Tư Đồ Tiếu nghiêm giọng:

- Hắc huynh bắt tất phải hỏi, ai là người báo cáo những ẩn tình này cho Linh huynh, đến bây giờ mà Hắc huynh vẫn chưa biết à ?

Hắc Tinh Thiên nôn nóng hỏi:

- Người nào ?

- Ngoài đồ đệ của Hắc huynh thì còn ai ?

Hắc Tinh Thiên liền nổi giận:

- Thì ra là hắn ...

Hắc Tinh Thiên liếc nhìn Linh Nhút Phong, bỗng nhiên hắn cười ha hả:

- Phủ Bạch, người được lắm, người nói hay lắm. Bọn tiểu đệ cũng không biết phải nói gì với Linh huynh, cũng không ngờ cái tên môn đệ ấy trung thành với sư phụ mà đến nỗi đem việc ấy báo cáo với Linh huynh, ha ... ha ... ha ... được ...

Tâm tư của Tư Đồ Tiếu rất linh mãnh. Vốn luôn hơn người khác nhưng hắn cũng không ngờ thái độ chuyển biến quá nhanh của Hắc Tinh Thiên.

Linh Nhút Phong cười như điên cuồng nói:

- Hắc Tinh Thiên ! Đến giờ phút này mà ngươi vẫn còn xem thường kẻ khác, cho Linh Nhút Phong này chỉ là đứa trẻ lên ba !

Hắc Tinh Thiên hổ thẹn quá hóa giận, hắn vỗ bàn nạt:

- Linh huynh, đừng có nghĩ rằng Hắc Tinh Thiên này sợ. Chẳng qua ta nghĩ lại cái tình ngày trước nên nhường Linh huynh một lần đó thôi !

Linh Nhứt Phong thần nhiên hỏi:

- Nếu không nhường thì như thế nào ?

Thấy căng, Tư Đồ Tiểu nói chậm rãi:

- Điều mà Hắc huynh nói ra cũng không nhảm chút nào. Còn không... ha ha ... cả mười cánh tay thì có sợ gì hai tay !

Linh Nhứt Phong cười như điên cuồng:

- Đúng, mười cánh tay ...

Một đại hán áo đen cúi đầu mang vào một bình rượu. Khi đến gần bên Linh Nhứt Phong, bất chợt lão vỗ nhẹ vào vai hấn nói:

- Người tốt lắm ! Khỏe không ?

Đại hán áo đen không hiểu gì trời nhưng hấn vẫn cứ đáp:

- Dạ khỏe mạnh ...

Hấn vừa nói xong thì toàn thân hấn run bần bật, nghe một tiếng “bình” chiếc bình rượu rơi xuống đất bể nát.

Đại hán này là người của Thiên Võ tiêu cục. Hắc Tinh Thiên thấy tình trạng khẩn trương của hấn, vụt đứng dậy giận dữ:

- Thằng nô tài đáng chết, sao còn chưa lau đi.

Đại hán này từ từ chuyển mình dưới ánh sáng của ngọn đèn, trông mặt hấn chuyển qua màu đen tím, mắt trợn ngược trông thật đáng sợ.

Hắc Tinh Thiên hỏi:

- Người ... người sao vậy ?

Đại hán này vượt mồ hôi lạnh rồi chỉ nói được một tiếng:

- Hấn ... rồi nhào xuống đất.

Mọi người biết rõ hấn đã bị trúng kịch độc của Linh Nhứt Phong. Nhưng chỉ thấy vừa rồi Linh Nhứt Phong mới vỗ nhẹ vào vai hấn một cái mà đã khiến cho một tên đại hán to lớn như vậy phát độc chết, thủ đoạn ghê gớm, với bàn tay kịch độc làm cho ai nấy hết sức ngạc nhiên. Thấy vậy, Bạch Tinh Võ không chờ lão mở miệng, đành nói trước:

- Việc đó không che giấu được Linh huynh, bọn tiểu đệ đã nói rõ, bây giờ chỉ còn thương lượng với Linh huynh mà thôi.

Hắn vừa chứng kiến thái độ của Hắc Tinh Thiên, lời thị uy của Tư Đồ Tiểu, bàn tay kịch độc giết người của Linh Nhút Phong. Tất cả những điều đó, hắn không đề cập đến, hắn xem như những sự kiện ấy chưa xảy ra, miệng hắn nói những ngôn từ khấn thiết, thái độ rõ ràng, hình như hắn đã có chủ ý trao cho Linh Nhút Phong một cách chân thành.

Thiệt Trung Đường thấy thế chàng thầm nhủ:

“Võ công của bọn chúng thì không đáng sợ. Nhưng chỉ có điều tên nào cũng là đại gian đại ác. Đó là điều đáng sợ hơn cả võ công.

Linh Nhút Phong nói:

- Các hạ muốn cùng với Linh mỗ bàn bạc một cách chân tình, tại sao cho đến bây giờ mới nói ra không sợ chậm quá rồi sao ?

Bạch Tinh Võ không chú ý gì đến ngôn ngữ mỉa mai của Linh Nhút Phong, nói tiếp:

- Vạn lượng vàng ấy, bọn tiểu đệ sẽ hoàn lại cho Linh huynh, chỉ có điều mong Linh huynh nghĩ đến đại cuộc, đừng hiềm hận chúng tiểu đệ. Chúng tiểu đệ sẽ tiếp tục hợp tác một cách chân thành cùng với Phong lão tiền bối diệt bọn Đại Kỳ môn.

Trước hết hắn đem chuyện vàng bạc hầu đánh động Linh Nhút Phong, rồi hắn lại đem việc Đại Kỳ môn đánh động hận thù của lão. Điều này quả là hắn đã điểm huyết rất lợi hại. Không ngờ Linh Nhút Phong chỉ cười nhạt nói:

- Vạn lượng vàng chỉ là vật ngoại thân, lão phu không cần đến. Còn như thế nào đi nữa cũng chẳng cần nói đến, nhưng bắt tay với Phong Cửu U thì lão phu không bao giờ chấp nhận.

Bạch Tinh Võ ngơ ngác hỏi:

- Phải chăng là Linh huynh chưa thấy võ công của Phong lão tiền bối.

Linh Nhút Phong nói rõ:

- Võ công của Phong Cửu U có thể liệt vào hàng mười cao thủ trong võ lâm hiện nay, nhưng cái tâm của hắn rõ ràng là lão phu chưa thể thấy rõ ?

Bạch Tinh Võ hỏi lại:

- Nếu được Phong lão tiền bối giúp sức thì thanh thế của chúng ta càng cao, chẳng biết vì sao Linh huynh lại không muốn là có ý như thế nào ?

Linh Nhút Phong nói chậm rãi:

- Sự kiện giữa Đại Kỳ môn với ngũ phúc liên minh, bên ngoài nhìn tuy đơn giản, kỳ thực thì phức tạp ở trong nội tình, ngoài cả sự tưởng tượng của chúng ta !

Bạch Tinh Võ lấy làm lạ:

- Linh huynh nói như vậy. Phải chăng ngoài Phong lão tiên bối còn có một người nào dính vào chuyện này ?

Linh Nhứt Phong nói thêm:

- Chẳng những có người khác mà người ấy đã thối ẩn ngoài đời chúng ta. Con người mà thỉnh thoảng giang hồ nhắc lại những truyền thuyết. Trong những truyền thuyết ấy có nhắc lại tên của các cao nhân này !

Tư Đồ Tiểu nói:

- Việc này đang còn bí ẩn, ngay tiểu đệ cũng không biết đến, tại sao Linh huynh nhờ đâu mà biết được ? Tiểu đệ xin được nghe.

Linh Nhứt Phong nói tiếp:

- Người còn không biết nhiều chuyện nữa !

Bạch Tinh Võ vội vàng chen vào:

- Bọn tiểu đệ xin rửa tai chờ nghe, xin Linh huynh cho biết.

Hắn châm rượu mời Linh Nhứt Phong một ly.

Linh Nhứt Phong uống một hơi cạn ly rồi nói:

- Tư Đồ tiên bối để di thư cho Tư Đồ Tiểu, nhưng tiên phụ há không để lại di thư cho lão phu !

Nghe thế, Tư Đồ Tiểu giật mình hỏi:

- Trong thư nói những gì ?

Linh Nhứt Phong không chú ý gì đến Tư Đồ Tiểu. Lão nói tiếp:

- Bức thư mà Tư Đồ Tiểu nhận được tuy nội dung chứa đựng những điều bí mật, nhưng những bí ẩn ấy rất nhiều.

Nói đến đó, gương mặt đen sẫm của lão biến thành trắng, trên trán lão lấm tấm mồ hôi.

Thấy vậy Tư Đồ Tiểu cười thầm nhưng hắn giả vờ biến sắc hỏi:

- Linh huynh vì sao vậy ?

Linh Nhứt Phong run bần bật, hình như lão không chịu đựng được nỗi đau đớn, lão không nói gì cả, lão thò tay vào giỏ bắt một con cóc độc còn sống bỏ vào miệng nhai sạch. Sau đó mới thấy Linh Nhứt Phong có phần tỉnh táo, sắc mặt trở lại màu đen xám.

Bọn Tư Đồ Tiểu đều là những kẻ lịch thiệp giang hồ, nên đều biết rõ do Linh Nhứt Phong vì nôn nóng luyện võ công, không có phân biệt gì đến lợi hại nên lão đã luyện công phu tà đạo.

Công phu tuy luyện thành công nhưng trong máu và kinh mạch của lão chứa đầy chất độc, nên phải thường ăn những con vật độc để lấy độc trị độc, khắc chế độc tính ở trong huyết mạch. Còn không thì bị đau đớn không thể chịu nổi. Nhưng mỗi lần lão ăn một con vật độc thì độc ở trong người lại gia tăng. Như vậy chưởng lực của lão càng ngày càng độc hơn. Lần sau độc hơn lần trước và chất độc phát tác lại càng mạnh.

Do vậy nên lão ăn loại vật độc là lẽ tự nhiên. Loại ác tính này nó cứ trà trộn nhau không biết đến địa bộ nào mới dứt được.

Tư Đồ Tiểu mừng thầm:

“Linh Nhứt Phong, bây giờ thì ta còn sợ ngươi. Nhưng sẽ có một ngày ta sẽ chứng kiến tận mắt, ngươi sẽ nhận một cái chết do chính sự luyện tập độc chưởng của ngươi.”

Linh Nhứt Phong lại uống một ly cạn:

- Trong bức thư tiên phụ để lại có nói rõ. Một là muốn lão phu không nên dựa vào sức mạnh của môn phái Phong Cửu U. Nếu cứ dựa vào Phong Cửu U thì đừng nghĩ đến việc tiêu diệt Đại Kỳ môn. Nếu không diệt Đại Kỳ môn thì con cháu đời đời của chúng ta hết sức nguy khốn. Cho nên muốn diệt hậu hoạn thì hãy đi cầu một dị nhân khác, chứ không được tìm đến Phong Cửu U.

Chỉ nghe có tiếng hỏi không thấy người :

- Vì sao ?

Linh Nhứt Phong nói:

- Nguyên nhân của nó thì rất nhiều, nhưng điều quan trọng nhất cần phải quan tâm. Đó là Thường Xuân đảo. Những thánh nữ áo đen của Nhựt Hậu tọa lạc là môn phái mà Phong Cửu U không dám động đến.

Linh Nhứt Phong nói đến đó, lão chợt phát giác thần sắc lạ kỳ của bọn Tư Đồ Tiểu. Kể từ khi có mấy tiếng “vì sao” thì không còn nghe họ nói gì nữa.

Linh Nhứt Phong cũng giật mình, lão hỏi:

- Ai đó ?

Mắt lão nhìn trừng trừng lên chỗ ẩn mình của Thiết Trung Đường.

- - - - - o o O o o - - - - -

HẾT TẬP 8